

2022

การสร้างสรรคณาณศิลป์ไทยร่วมสมัยที่สะท้อนความรักของบุคคลที่มีความ หลากหลายทางเพศ

อดิสร มหาสีทา
คณะศิลปกรรมศาสตร์

Follow this and additional works at: <https://digital.car.chula.ac.th/chulaetd>

Part of the [Dance Commons](#)

Recommended Citation

มหาสีทา, อดิสร, "การสร้างสรรคณาณศิลป์ไทยร่วมสมัยที่สะท้อนความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ" (2022).
Chulalongkorn University Theses and Dissertations (Chula ETD). 6313.
<https://digital.car.chula.ac.th/chulaetd/6313>

This Thesis is brought to you for free and open access by Chula Digital Collections. It has been accepted for inclusion in Chulalongkorn University Theses and Dissertations (Chula ETD) by an authorized administrator of Chula Digital Collections. For more information, please contact ChulaDC@car.chula.ac.th.

การสร้างสรรค์นาฏศิลป์ไทยร่วมสมัยที่สะท้อนความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชานาฏศิลป์ไทย ภาควิชานาฏศิลป์

คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2565

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

THE CREATION OF CONTEMPORARY THAI DANCE THAT REFLECTS THE LOVE OF
GENDER DIVERSITY PEOPLE

Mr. Adisorn Mahasattha

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts in Thai Dance
Department of Dance
FACULTY OF FINE AND APPLIED ARTS
Chulalongkorn University
Academic Year 2022
Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การสร้างสรรค์นาฏศิลป์ไทยร่วมสมัยที่สะท้อนความรัก
	ของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ
โดย	นายอดิศร มหาสัทธา
สาขาวิชา	นาฏศิลป์ไทย
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก	อาจารย์ ดร.ศักย์กวิน ศิริวัฒนกุล

คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้บัณฑิตวิทยาลัยเป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

	คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์
	(ศาสตราจารย์ ดร.บุษกร บิณฑสันต์)	
คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์		
	ประธานกรรมการ
	(ศาสตราจารย์ กิตติคุณ ดร.สุรพล วิรุฬห์รักษ์)	
	อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
	(อาจารย์ ดร.ศักย์กวิน ศิริวัฒนกุล)	
	กรรมการ
	(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุพรรณิ บุญเพ็ง)	
	กรรมการ
	(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มาลินี อาชายุทธการ)	
	กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
	(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ขวัญใจ คงถาวร)	

อดิสร มหาสัทธา : การสร้างสรรค์นาฏศิลป์ไทยร่วมสมัยที่สะท้อนความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ. (THE CREATION OF CONTEMPORARY THAI DANCE THAT REFLECTS THE LOVE OF GENDER DIVERSITY PEOPLE) อ.ที่ปรึกษาหลัก :
อ. ดร.ศักย์กวีณ ศิริวัฒนกุล

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างสรรค์นาฏศิลป์ไทยร่วมสมัยที่สะท้อนความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศเป็นวิจัยแบบผสมผสานประกอบด้วยการค้นคว้าเอกสาร การสัมภาษณ์ การสังเกต และการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ ผลการศึกษาพบว่าปัจจุบันนอกจากการครองคู่กันระหว่างผู้ชายกับผู้หญิงยังปรากฏการครองคู่กันระหว่างบุคคลเพศเดียวกัน ซึ่งจัดอยู่ในความหลากหลายทางเพศ การครองรักกันระหว่างผู้ชายกับผู้ชายได้ถูกเปิดเผยให้เป็นที่รับรู้อย่างแพร่หลาย โดยเฉพาะสื่อความบันเทิงรูปแบบละครชุดหรือเรียกว่า “ซีรีส์วาย” ส่วนความเชื่อเรื่อง “ด้ายแดง” ที่กล่าวถึงผู้เฒ่าจันทราผู้กำหนดชะตาชีวิตใช้ด้ายแดงเชื่อมโยงดวงจิตของ 2 คนให้ผูกพันและรักกัน แม้ทั้งคู่สิ้นชีวิตลงไปเกิดในภพภูมิใหม่ด้ายแดงนี้ก็ยังคงเชื่อมโยงให้ทั้งคู่กลับมารักและครองคู่กัน ในประเทศไทยได้มีการนำความเชื่อเรื่อง “ด้ายแดง” มาประพันธ์เป็นบทละครและสร้างขึ้นเป็น “ซีรีส์วาย” ผู้วิจัยได้นำข้อมูลการครองรักระหว่างผู้ชายกับผู้ชายและนำแรงบันดาลใจจากความเชื่อเรื่อง “ด้ายแดง” มาผนวกเข้าด้วยกันเพื่อสร้างสรรค์เป็นนาฏศิลป์ไทยร่วมสมัยเรื่อง “ลิขิต” มีกระบวนการสร้างสรรค์ประกอบด้วย 1) การสร้างแนวคิดเพื่อกำหนดขอบเขตเนื้อหาและรูปแบบการแสดง 2) การกำหนดโครงเรื่องโดยแบ่งออกเป็น 3 ช่วง 3) การกำหนดตัวละครและคัดเลือกนักแสดง 4) การออกแบบดนตรี 5) การออกแบบลีลาท่าทาง 6) การออกแบบเครื่องแต่งกาย 7) การเผยแพร่การแสดง การแสดงเรื่อง “ลิขิต” เป็นการเปิดมิติใหม่สำหรับการทำความเข้าใจประเด็นความหลากหลายทางเพศ โดยเฉพาะการครองคู่กันของบุคคลเพศเดียวกันผ่านกระบวนการสร้างสรรค์ทางนาฏศิลป์ เป็นหนึ่งในแนวทางการนำเสนอข้อมูลหรือความคิดอันเป็นนามธรรมให้กลายเป็นรูปธรรมที่สามารถสัมผัสรับรู้และเป็นที่เข้าใจได้

สาขาวิชา นาฏศิลป์ไทย

ปีการศึกษา 2565

ลายมือชื่อนิสิต

ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาหลัก

6480044035 : MAJOR THAI DANCE

KEYWORD: Creation, Contemporary, Gender Diversity

Adisorn Mahasattha : THE CREATION OF CONTEMPORARY THAI DANCE
THAT REFLECTS THE LOVE OF GENDER DIVERSITY PEOPLE. Advisor:
SAKGAVIN SIRIWATTANAKULA, Ph.D.

The thesis project incorporates documentary research, interviews, observation, and creative artwork, the goal of contemporary dance that reflects the love of people with a sexual variety. The results in addition to dating between sex, same-sex marriage is now available, which is also known as gender diversity. The love between men has been revealed to a great extent. Especially entertainment in the form of series, also known as "Series Y". The belief in the "red thread" determines life's fate using it to connect the spirit of 2 people to bind and love each other. Even though the couple died and rebirth in a new world, this still connects them to live together. In Thailand, the "Red Thread" belief was written and created into "Series Y". Thus, the researcher used data about love between men and men. And inspired by the belief in the "red thread" to create a contemporary dance of "Destiny" Process includes 1) Conceptualization to scope the content and display format. 2) Defining the plot by dividing it into 3 phases. 3) Character assignment and casting 4) Music Design 5) Posture design 6) Apparel design 7) Dissemination. Performances of "Destiny" adds a fresh dimension to comprehending gender diversity issues. Specifically, the mutual dominance of same-sex people through artistic creative activities.

Field of Study: Thai Dance

Student's Signature

Academic Year: 2022

Advisor's Signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์เล่มนี้สามารถดำเนินการสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดีจากการนำแรงบันดาลใจมาสร้างสรรค์เป็นผลงานทางด้านนาฏศิลป์ร่วมสมัยและได้รับความกรุณาชี้แนะเป็นแนวทางในการสร้างสรรค์จาก อาจารย์ ดร.ศักย์กวิน ศิริวัฒนกุล อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ให้คำแนะนำและติดตามผลการดำเนินงานตั้งแต่กระบวนการเริ่มต้นจนสำเร็จเสร็จสิ้นไปได้เป็นที่เรียบร้อย ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

กราบขอบพระคุณคณะกรรมการในการสอบวิทยานิพนธ์และพิจารณาผลงานวิจัย ได้แก่ ศาสตราจารย์กิตติคุณ ดร.สุรพล วิรุฬห์รักษ์ ประธานกรรมการผู้ชี้แนะแนวทางด้านต่าง ๆ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุพรรณิ บุญเพ็ง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มาลินี อาชายุทธการ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ขวัญใจ คงถาวร กรรมการการสอบวิทยานิพนธ์ ที่เมตตาให้คำแนะนำ ตรวจสอบคุณภาพการทำงาน วิจัยจนสำเร็จลุล่วงเป็นอย่างดี และกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.อนุกุล โจรนสุขสมบูรณ์ ที่ให้คำแนะนำในการเขียนเล่มวิทยานิพนธ์

กราบขอบพระคุณคุณศุภชัย ดนตรี คุณ ว่าที่ร้อยตรีธรรมทัศน์ แก้วพระเกียรติ ผู้ให้คำปรึกษา แนะนำช่วยเหลือในด้านการสร้างสรรค์การแสดงและยังร่วมแสดงในการแสดงชุดนี้ คุณจิรายุส เพื่อดมุด คุณพลอยชนก บุญมี คุณณฤนาท จันทร์เด่นแสง คุณหิรัญย์ บงกขมาศ นักแสดงที่ร่วมฝึกซ้อมและทำการแสดงอย่างเต็มความสามารถตามที่ผู้วิจัยต้องการนำเสนอเรื่องราวได้เป็นอย่างดี กราบขอบพระคุณ อาจารย์ยุทธ อุทยานินทร์ และคณะนักศึกษาสาขาศิลปะและธุรกิจการแสดง คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย ที่ให้ความอนุเคราะห์ในการใช้สถานที่จัดการทดลองการสร้างสรรค์การแสดง และช่วยเหลือด้านต่าง ๆ

กราบขอบพระคุณคุณอุษา กัญฐสุทธิ ผู้เป็นมารดา และครอบครัว ดร.สุรัตน์ จงดา คุณทรงเกียรติ แซ่ตั้ง ที่ให้การสนับสนุนการศึกษา ทุนทรัพย์ในการสร้างสรรค์การแสดงและกรุณาให้คำปรึกษาตลอดจนขอกราบระลึกถึงครูอาจารย์ทุกท่านที่ได้อบรมสั่งสอนคอยแนะนำในสิ่งที่ดีแก่ผู้วิจัยและสุดท้ายนี้ขอขอบคุณเพื่อนนิสิตที่ให้คำปรึกษา ช่วยเหลือ แนะนำแก่วิจัยตลอดการเรียนรู้ในหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์ไทย ภาควิชานาฏศิลป์ไทย คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเสมอมา ขอขอบคุณครับ

อดิสร มหาสัทธา

สารบัญ

	หน้า
.....	ค
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ค
.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ง
กิตติกรรมประกาศ.....	จ
สารบัญ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญรูปภาพ.....	ฎ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญ.....	1
1.2 วัตถุประสงค์.....	4
1.3 ขอบเขตการดำเนินงานวิจัย.....	4
1.4 กรอบแนวคิดสำหรับการวิจัยเรื่อง.....	6
1.5 แหล่งสืบค้นข้อมูล.....	7
1.6 ระยะเวลา.....	7
1.7 พื้นที่จัดการแสดง.....	7
1.8 จำนวนนักแสดง.....	7
1.9 วิธีดำเนินการวิจัย.....	7
1.11 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	8
1.12 นิยามศัพท์เฉพาะ.....	8
บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง.....	9

2.1 ความหลากหลายทางเพศ	9
2.1.1 อัตลักษณ์ทางเพศ.....	13
2.2 ความเชื่อเรื่อง “ด้ายแดง”	16
2.3 นาฏยศิลป์ไทยร่วมสมัย.....	24
2.3.1 การออกแบบนาฏยศิลป์ไทย.....	25
2.3.2 แนวคิดและทฤษฎีของนาฏยศิลป์ไทยร่วมสมัย	26
2.4 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสร้างสรรค์นาฏยศิลป์ไทย.....	28
2.4.1 ทฤษฎีโพเอติกของอะริสโตเติล.....	28
2.4.2 ทฤษฎีแนวนิยมความเรียบง่าย	30
2.4.3 ความเรียบง่าย	32
2.4.4 ความเรียบง่ายที่ไม่ชัดเจน.....	33
2.4.5 คุณค่าและความสำคัญของแนวนิยมความเรียบง่าย	34
2.4.6 ความเรียบง่ายกับการออกแบบ	34
2.4.7 หลักแห่งความเรียบง่าย	35
2.5 สรุป	36
บทที่ 3	37
วิธีการดำเนินงานวิจัย	37
3.1 กำหนดรูปแบบงานวิจัย.....	37
3.1.1 การวิจัยเชิงคุณภาพ.....	38
3.1.2 การวิจัยเชิงสร้างสรรค์	38
3.2 กรอบแนวความคิดในการวิจัย.....	38
3.3 การออกแบบงานวิจัยเชิงสร้างสรรค์.....	39
3.3.1 รูปแบบและกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานทางนาฏยศิลป์	39
3.4 ทดลองสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏยศิลป์ไทยร่วมสมัย.....	40

3.5 รวบรวมและวิเคราะห์ความคิดเห็น.....	40
3.6 วิธีดำเนินการวิจัย.....	40
3.7 แนวความคิดของการวิจัย.....	41
3.8 การกำหนดโครงเรื่องการแสดง.....	44
3.9 การสรุปผลและอภิปราย.....	44
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	46
4.1 วิเคราะห์ข้อมูล.....	46
4.2 วิเคราะห์แนวความคิด.....	47
4.3 แรงบันดาลใจ.....	48
4.4 รูปแบบการแสดง.....	48
4.5 ปฏิบัติการทดลองสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ไทย.....	48
4.5.1 ออกแบบการแสดง.....	48
4.5.2 กำหนดลักษณะของตัวละคร.....	56
4.5.3 คัดเลือกนักแสดง.....	62
4.5.4 การออกแบบดนตรีประกอบการแสดง.....	69
4.5.6 การออกแบบลีลาในการแสดง.....	72
4.5.7 การออกแบบเครื่องแต่งกายในการแสดง.....	100
4.5.8 การออกแบบพื้นที่ในการแสดง.....	103
4.5.9 การออกแบบอุปกรณ์ที่ใช้ประกอบในการแสดง.....	104
4.5.10 การออกแบบแสงในการแสดง.....	108
4.6 การเผยแพร่และประชาสัมพันธ์.....	111
4.6 สรุป.....	114
บทที่ 5 บทสรุปและอภิปรายผล.....	117
5.1 สรุปผลการศึกษา.....	117

5.2 อภิปรายผล	119
5.3 ข้อเสนอแนะ	122
บรรณานุกรม	2
ประวัติผู้เขียน.....	5

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1 แสดงระยะเวลาการทำงานวิจัย.....	5
ตารางที่ 2 แสดงระยะเวลาทำการสร้างสรรค์การแสดง	5
ตารางที่ 3 การสร้างสรรค์การแสดง	55
ตารางที่ 4 การกำหนดลักษณะของตัวละคร	61
ตารางที่ 5 ตารางรายชื่อและประวัติของนักแสดง.....	68
ตารางที่ 6 การออกแบบช่วงของดนตรีที่ใช้ในการแสดง.....	71
ตารางที่ 7 ตารางการออกแบบชุดเครื่องแต่งกายประกอบการแสดง	102

สารบัญรูปภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1 กรอบแนวความคิดในการวิจัย	6
ภาพที่ 2 แผนภูมิเพศวินที่กำลังเปลี่ยนแปลงในสังคมไทย	15
ภาพที่ 3 ผู้เฒ่าจันทรา ที่วัดหวังด้าเซียน ประเทศฮ่องกง	16
ภาพที่ 4 โพรเตอร์ชีร์รี่เรื่อง “ด้ายแดง”	23
ภาพที่ 5 ภาพการแสดงในช่วงที่ 1	56
ภาพที่ 6 ภาพการแสดงในช่วงที่ 2	57
ภาพที่ 7 ภาพการแสดงในช่วงที่ 3	58
ภาพที่ 8 การบรรเลงไวโอลินในการแสดง	72
ภาพที่ 9 ลักษณะของตัวด้ายแดง	73
ภาพที่ 10 ลักษณะของตัวละครผู้ชายและผู้หญิง	74
ภาพที่ 11 การมาเกิดใหม่ในชาติภพปัจจุบัน	75
ภาพที่ 12 การใช้กระจกเป็นตัวสะท้อนสังคม	75
ภาพที่ 13 ความรักที่สมหวังโดยมีด้ายแดงเป็นตัวเชื่อม	76
ภาพที่ 14 ภาพถ่ายที่ 1 รูปแบบแถวในช่วงที่ 1	78
ภาพที่ 15 ภาพถ่ายที่ 2 รูปแบบแถวในช่วงที่ 1	79
ภาพที่ 16 ภาพถ่ายที่ 3 รูปแบบแถวในช่วงที่ 1	80
ภาพที่ 17 ภาพถ่ายที่ 4 รูปแบบแถวในช่วงที่ 1	81
ภาพที่ 18 ภาพถ่ายที่ 5 รูปแบบแถวในช่วงที่ 1	82
ภาพที่ 19 ภาพถ่ายที่ 6 รูปแบบแถวในช่วงที่ 1	83
ภาพที่ 20 ภาพถ่ายที่ 7 รูปแบบแถวในช่วงที่ 1	84
ภาพที่ 21 ภาพถ่ายที่ 8 รูปแบบแถวในช่วงที่ 1	85

ภาพที่ 22 ภาพท่าที่ 9 รูปแบบแถวในช่วงที่ 1	86
ภาพที่ 23 ภาพท่าที่ 10 รูปแบบแถวในช่วงที่ 2.....	87
ภาพที่ 24 ภาพท่าที่ 11 รูปแบบแถวในช่วงที่ 2.....	88
ภาพที่ 25 ภาพท่าที่ 12 รูปแบบแถวในช่วงที่ 2.....	89
ภาพที่ 26 ภาพท่าที่ 13 รูปแบบแถวในช่วงที่ 2.....	90
ภาพที่ 27 ภาพท่าที่ 14 รูปแบบแถวในช่วงที่ 2.....	91
ภาพที่ 28 ภาพท่าที่ 15 รูปแบบแถวในช่วงที่ 2.....	92
ภาพที่ 29 ภาพท่าที่ 16 รูปแบบแถวในช่วงที่ 2.....	93
ภาพที่ 30 ภาพท่าที่ 17 รูปแบบแถวในช่วงที่ 2.....	94
ภาพที่ 31 ภาพท่าที่ 18 รูปแบบแถวในช่วงที่ 3.....	95
ภาพที่ 32 ภาพท่าที่ 19 รูปแบบแถวในช่วงที่ 3.....	96
ภาพที่ 33 ภาพท่าที่ 20 รูปแบบแถวในช่วงที่ 3.....	97
ภาพที่ 34 ภาพท่าที่ 21 รูปแบบแถวในช่วงที่ 3.....	98
ภาพที่ 35 ภาพท่าที่ 22 รูปแบบแถวในช่วงที่ 3.....	99
ภาพที่ 36 แบบร่างเวที	103
ภาพที่ 37 รูปพื้นที่ใช้ในการแสดง.....	104
ภาพที่ 38 หมวกที่ใช้ในการแสดงมีขนาด 25 นิ้ว	105
ภาพที่ 39 ลักษณะการถักของเส้นด้ายแดงรอบหมวก.....	105
ภาพที่ 40 การนำมาใช้ในการแสดง	106
ภาพที่ 41 กระดาษขนาด 41x110 ซม. และผ้าขนาด 4 หลา ที่ใช้ประกอบการแสดง	107
ภาพที่ 42 การนำกระดาษมาใช้ในการแสดง.....	107
ภาพที่ 43 การนำผ้าแดงมาใช้ในการแสดง	108
ภาพที่ 44 ลักษณะของแสงการแสดงช่วงที่ 1	109
ภาพที่ 45 ลักษณะของแสงการแสดงช่วงที่ 2.1	110

ภาพที่ 46 ลักษณะของแสงการแสดงช่วงที่ 2.2	110
ภาพที่ 47 ลักษณะของแสงการแสดงช่วงที่ 3	111
ภาพที่ 48 โปสเตอร์การแสดง.....	112
ภาพที่ 49 คิวอาร์โค้ดการแสดงที่เผยแพร่ใน Youtube	114
ภาพที่ 50 แผนภูมิสรุปการทดลองสร้างสรรค์การแสดง.....	115

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญ

ความหลากหลายทางเพศหรือในปัจจุบันเรียกว่า “LGBTIQ” (แอลจีบีทีคิว) เริ่มเป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลายในประเทศไทย อาจมีทั้งผู้ที่ยอมรับและไม่ยอมรับในตัวตนของบุคคลในกลุ่มที่มีความหลากหลายทางเพศนี้ บางส่วนอาจไม่ทราบข้อมูลด้านนี้มากพอ ในขณะที่เดียวกันสังคมไทยปัจจุบันเริ่มมีการเปิดเผยตัวตนของบุคคลในกลุ่มความหลากหลายทางเพศมากขึ้น โดยเฉพาะประเด็นการครองคู่ของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ เริ่มได้รับความสนใจมากขึ้นจนนำไปสู่การรณรงค์เพื่อสนับสนุนประเด็น “การสมรสเท่าเทียม”

ดวงพร ช่างทอง ได้กล่าวไว้ในบทความเรื่อง “การสมรสเท่าเทียมกลุ่มคนหลากหลายทางเพศ LGBTQ+ (แอลจีบีทีคิวพลัส) มีพื้นที่แค่ไหนในสังคม” ดังนี้

“วันที่ 18 มิถุนายน 2563 สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรพรรคก้าวไกลได้เสนอ ร่างพระราชบัญญัติ แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (ร่างแก้ไข ป.พ.พ.) ต่อสภาผู้แทนราษฎรและสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรได้เปิดรับฟังความคิดเห็นประชาชนตามกลไกรัฐธรรมนูญ มาตรา 77 ตั้งแต่วันที่ 2 กรกฎาคม 2563 ถึงวันที่ 6 สิงหาคม 2563 ร่างกฎหมายดังกล่าวมีเนื้อหาที่เสนอแก้ไขประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (ป.พ.พ.) ว่าด้วยการสมรส โดยเฉพาะบรรพ 5 ครอบครัว ที่ใช้มาตั้งแต่ ปี 2519 เพื่อแก้ไขข้อจำกัดเดิมที่กำหนดให้การสมรสมีเฉพาะ ชาย - หญิง เป็นการสมรสระหว่างบุคคลสองฝ่าย โดยมุ่งเน้นแก้กฎหมายเฉพาะเรื่องเกี่ยวกับ “การสมรส” เพื่อรับรองสิทธิในการก่อตั้งครอบครัวแก่บุคคลทุกเพศ โดยไม่นำเหตุแห่งเพศสภาพหรือเพศวิถีมาเป็นข้อจำกัดในการจดทะเบียนสมรสเหมือนกฎหมายปัจจุบัน ที่ยังจำกัดว่าการสมรสจะได้เฉพาะกรณีทั้งสองฝ่ายเป็น “ชายและหญิง” เท่านั้น โดยข้อเสนอดังกล่าวเป็นการเปิดพื้นที่ การจดทะเบียนสมรส ให้กับกลุ่มคนหลากหลายทางเพศ “LGBTQ+” (แอลจีบีทีคิวพลัส) ว่าบุคคลไม่ว่าจะมีเพศสภาพหรืออัตลักษณ์ทางเพศอย่างไร ก็สามารถใช้กฎหมายสมรสฉบับเดียวกันได้” (ดวงพร ช่างทอง, 2561)

ความหลากหลายทางเพศ หรือ “LGBTQ+” (แอลจีบีทีคิวพลัส) จากกระแสรื่องทำ ความรู้จัก “LGBTQ+” (แอลจีบีทีคิวพลัส) ของโรงพยาบาลพริ้นซ์สุพรรณภูมิ ได้จำแนก ความหมายตัวอักษรภาษาอังกฤษที่เป็นสัญลักษณ์แทนตัวตนของกลุ่มคนที่มีความ หลากหลายทางเพศ ดังนี้

“บุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศหรือ LGBTQ+ คือกลุ่มบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ โดยตัวอักษรภาษาอังกฤษแต่ละตัว เป็นตัวแทนของความหลากหลายทางเพศแบบหนึ่ง โดยเพศวิถีใน LGBTQ+ (แอล-จี-บี-ที-คิว-พลัส) มีดังนี้

1. L (แอล) ย่อมาจาก Lesbian (เลสเบี้ยน) หมายถึง ผู้หญิงที่รักผู้หญิง
2. G (จี) ย่อมาจาก Gay (เกย์) หมายถึง ผู้ชายที่รักผู้ชาย
3. B (บี) ย่อมาจาก Bisexual (ไบเซ็กชวล) หมายถึง ชายหรือหญิงที่มีความรักกับเพศเดียวกัน หรือเพศตรงข้ามก็ได้
4. T (ที) ย่อมาจาก Transgender (ทรานส์เจนเดอร์) หมายถึง ผู้ที่เปลี่ยนแปลงเพศสภาพของตน ไปเป็นเพศตรงข้าม
5. Q (คิว) ย่อมาจาก Queer (ควีร์) หมายถึง คนที่ไม่จำกัดตนเองเป็นเพศใด ๆ และไม่เกี่ยวกับเพศสภาพ
6. + (พลัส) หมายถึง บุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศอื่น ๆ

ในสมัยก่อนมีการมองการรักใคร่ชอบพอกันในเพศเดียวกันเป็นสิ่งที่ผิดปกติ มีระบุว่า “กะเทย” คือ ผู้มีความผิดปกติทางจิต ซึ่งความคิดเหล่านี้ล้วนถูกครอบงำด้วยวัฒนธรรมหรือบรรทัดฐานทางสังคมในยุคนั้น ๆ เป็นเหตุให้เกิดการเลือกปฏิบัติทำให้คนที่มีความหลากหลายทางเพศในอดีตไม่ได้รับสิทธิและการยอมรับจากสังคมเท่าที่พวกเขาควรจะได้รับ ปัจจุบันในทางการแพทย์บุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ “ไม่ได้เป็นโรค” หรือ “มีความผิดปกติทางจิตใจ” แต่อย่างใด โดยการเป็นบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ อาจเกิดขึ้นจากองค์ประกอบหลายอย่างทั้งภายในร่างกาย เช่น ระดับฮอร์โมน สารเคมีในสมอง และภายนอกในร่างกาย เช่น รูปแบบการเลี้ยงดู วัฒนธรรม หรือพื้นฐานทางสังคมที่หล่อหลอมขัดเกลาบุคคล “ความหลากหลายทางเพศจึงไม่ใช่ความผิดปกติแต่อย่างใด” (โรงพยาบาลพริ้นซ์ สุวรรณภูมิ, 2565)

โดยความคิดเรื่องความผิดปกติทางจิตของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศนั้นค่อยๆ หายไป ซึ่งมีการสร้างองค์ความรู้ใหม่เพื่อสร้างความเข้าใจให้กับกลุ่มบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศมากยิ่งขึ้นในปัจจุบันนี้ โดยการสื่อสารข้อมูลข่าวสารให้คนในสังคมได้รับรู้หรือเข้าใจมีหลายรูปแบบ นาฏศิลป์ไทยคือรูปแบบการสื่อสารประเภทหนึ่งถูกนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อสารอย่างเช่น ในสมัยที่จอมพล ป.พิบูลสงคราม ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี มีการนำการแสดงรำวงมาตรฐานมาทำการแสดงเพื่อสื่อสารเกี่ยวกับนโยบายการปกครองในสมัยนั้น

จากข้อมูลปรากฏนี้มีความสอดคล้องกับ มณิศา วศินารมณฺ์ ที่ได้กล่าวไว้ในบทความการสร้างสรรคานาฏกรรมตามนโยบายการปกครอง ดังนี้

“นาฏกรรมตามนโยบายการปกครองมี 2 รูปแบบ คือ นาฏกรรมที่มีเรื่องราว และไม่มีความเรื่องราว เมื่อบ้านเมืองเกิด วิกฤตจากสงครามโลกครั้งที่ 2 ลัทธิการปกครองแบบสังคมนิยม เผด็จการทางทหาร ลัทธิสตรีนิยม และลัทธิชาตินิยม จอมพล ป.พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรี ในสมัยนั้นมีแนวคิดการพัฒนาชาติสู่ความศิวิไลซ์ตามแนวคิดตะวันตก หรือ “ไทยใหม่” จึงนำรำโชนมาพัฒนาเป็นรำวงโดยกรมศิลปากรต่อมาปรับปรุงเป็นรำวงมาตรฐาน เพื่อเผยแพร่ นโยบายการปกครองขณะนั้นการสร้างสรรคปรับเปลี่ยนโดยผสมหลักลีลาศ การแต่งกายแบบสากลตามรัฐนิยม ดนตรีไทยผสมสากล บทร้องประพันธ์ขึ้นใหม่ สารสำคัญกล่าวถึง การสร้างชาติ เกราช วัฒนธรรม สถาปัตยกรรม ที่สงบสุข การยกย่องสตรี และทหาร ทำรำนามาจากแม่ทำนนาฏกรรมไทยแบบหลวง เพื่อแสดงวัฒนธรรมของชาติ และความศิวิไลซ์ จะเห็นได้ว่านาฏศิลป์ไทยนั้นถูกนำมาเป็นเครื่องในการสื่อสารประเด็นทางสังคมมากมายที่สามารถสื่อสารออกมาเพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจให้กับผู้ชมได้ ซึ่งองค์ประกอบของการแสดงและการสร้างสรรคานาฏศิลป์เหล่านี้มีจุดประสงค์เพื่อการเคลื่อนไหวร่างกาย เป็นการแสดงความรู้สึก ความคิด และทัศนคติภายในซึ่งสามารถแสดงออกผ่านร่างกายมนุษย์ด้วยการเคลื่อนไหวเป็นสื่อกลาง ออกจากกฎตายตัวและแสวงหารูปแบบการเต้นใหม่ที่เป็นธรรมชาติยิ่งขึ้น” (มณิศา วศินารมณฺ์, 2561)

นาฏศิลป์ไทยนั้นมีการนำเสนอในหลายรูปแบบ หนึ่งในการนำเสนอที่มีการนำเสนอผ่านนาฏศิลป์ไทยร่วมสมัย นาฏศิลป์ไทยร่วมสมัยในแต่ละยุคแต่ละสมัยมีเนื้อหาที่แตกต่างกันออกไปตามค่านิยมของยุคนั้น ๆ โดยนาฏศิลป์ไทยร่วมสมัยคือการสร้าง พัฒนา ปรับปรุงให้นาฏศิลป์ไทยมีความแปลกใหม่ให้ตอบสนองต่อค่านิยมในสังคมจะผสมผสานด้วยเทคนิคทฤษฎีวิธีทั้งจากตะวันตก ตะวันออก การค้นหาเทคนิคดั้งเดิมหรือเทคนิคพื้นบ้านมาผสมผสานสร้างสรรค์ให้เกิดงานรูปแบบใหม่ซึ่งนาฏศิลป์ไทยร่วมสมัยจึงเป็นที่นิยมในกลุ่มศิลปินทางด้านนาฏศิลป์ไทยที่สร้างจากรากฐานเดิมแล้วนำมาปรับปรุงใหม่เพื่อสะท้อนเหตุการณ์ เรื่องราว หรือประเด็นทางสังคมในยุคนั้น ๆ ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีแนวความคิดที่จะนำเอาความเชื่อเรื่อง ด้ายแดง ที่มีจุดกำเนิดมาจากประเทศจีนในลัทธิเต๋า โดยเรื่องราวของความเชื่อนี้จะมีผู้กำหนดโชคชะตาในเรื่องความรัก คือ “ผู้เฒ่าจันทรา” เป็นผู้กำหนดโชคชะตาความรักของคนสองคน ซึ่งความเชื่อเรื่องนี้เริ่มเป็นที่รู้จักกันในปี 2562 มีการนำเอาความเชื่อนี้มาสร้างเป็นละครโทรทัศน์โดยนำเค้าโครงเรื่องมาจากนิยายของ Lazysheep (เลซี่ชีป) ผลิตโดยบริษัทStudio Wabi Sabi (สตูดิโอวาบิซาบิ) กำกับการแสดงโดย ศิวัจน์ สวัสดิ์มณีกุล นำมาสร้างเป็นละครโทรทัศน์ที่มีลักษณะเฉพาะกลุ่มที่เรียกว่า “ซีรีส์วาย” ซีรีส์ยายนั้นเป็นละครที่สะท้อนเรื่องราว

ความรักในมุมมองของบุคคลที่เป็นเพศชายกับชายและได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก ผู้วิจัยมองว่าการนำเสนอเรื่องราวความเชื่อในภูมิภาคเอเชีย แล้วนำมาผูกเข้ากับเรื่องราวความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศนี้นั้นเป็นการเชื่อมโยงที่มีความเหมาะสมสำหรับคนในสังคมไทยเพราะในสังคมไทยมีความผูกพันกับเรื่องความเชื่อมายาวนาน

ผู้วิจัยมีความสนใจในทั้งสองประเด็นที่ได้กล่าวมาข้างต้น จึงต้องการหยิบยกทั้งสองประเด็นนี้ขึ้นมานำเสนอเพื่อเชื่อมโยงสู่การรับรู้และความเข้าใจไปสู่คนในสังคมต่อการครองคู่ของคนเพศเดียวกันในกลุ่มบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ โดยนำความเชื่อเรื่อง “ด้ายแดง” และประเด็นความหลากหลายทางเพศนำมาเป็นแรงบันดาลใจเพื่อนำเสนอความรักของบุคคลเพศเดียวกันซึ่งอยู่ในกลุ่มของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ ที่เป็นประเด็นที่น่าสนใจของผู้คนในปัจจุบัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงคิดที่จะทดลองใช้รูปแบบนาฏศิลป์ไทยร่วมสมัยในการสร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้ เพื่อมีความคาดหวังว่าการแสดงชิ้นนี้จะสร้างการรับรู้หรือความเข้าใจให้กับคนในสังคมได้เปิดกว้างยอมรับความหลากหลายทางเพศ อีกทั้งยังเป็นหนทางในการสื่อสารประเด็นอันเปราะบางให้เป็นที่รับรู้และเข้าใจของบุคคลทั่วไป

1.2 วัตถุประสงค์

เพื่อสร้างสรรค์นาฏศิลป์ไทยร่วมสมัยที่สะท้อนเรื่องราวความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ

1.3 ขอบเขตการดำเนินงานวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดการทดลองทำการสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ไทยร่วมสมัยที่สะท้อนเรื่องราวความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ โดยสามารถแสดงขอบเขตเวลาได้ดังนี้

กรอบแนวความคิดในการวิจัย

ตารางที่ 1 แสดงระยะเวลาการทำงานวิจัยงานการสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ไทยร่วมสมัยที่สะท้อนเรื่องราวความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ ในปี พ.ศ. 2565 – 2566

ขั้นตอนการดำเนินงานวิจัย	เดือน/ปี				
	ต.ค	พ.ย	ธ.ค	ม.ค	ก.พ
	2565	2565	2565	2566	2566
ศึกษาข้อมูลจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง	✓	✓			
จัดทำโครงงานวิจัย		✓	✓		
เสนอโครงงานวิจัย				✓	
รวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยเพื่อดำเนินการวิเคราะห์				✓	✓

ตารางที่ 1 แสดงระยะเวลาการทำงานวิจัย

ที่มา : ผู้วิจัย

ตารางที่ 2 แสดงระยะเวลาทำการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์ไทยที่สะท้อนความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ ในปี 2566

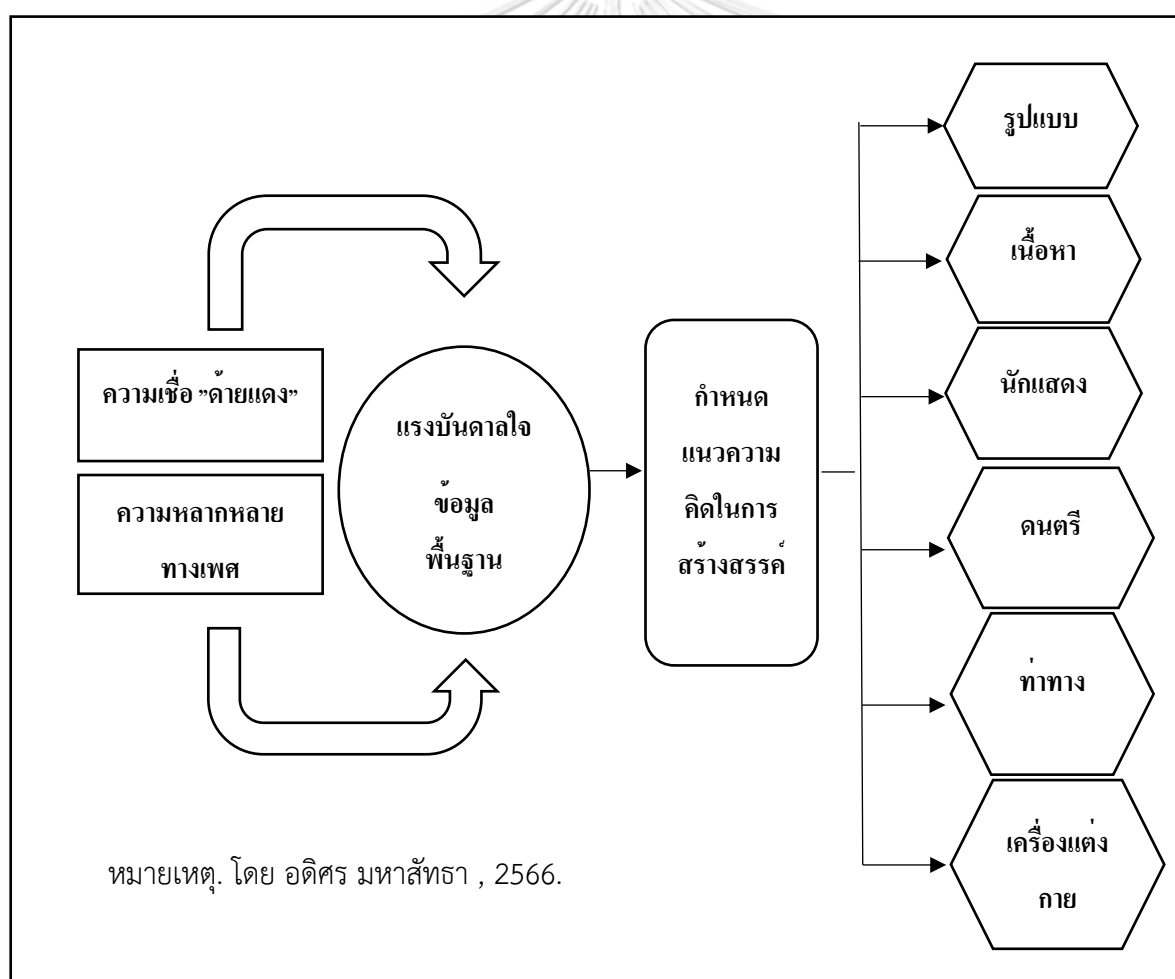
ขั้นตอนการดำเนินงานวิจัย	เดือน/ปี 2566					
	มกราคม	กุมภาพันธ์	มีนาคม	เมษายน	พฤษภาคม	มิถุนายน
สร้างสรรค์เค้าโครงเรื่องในการแสดง	✓	✓				
คัดเลือกนักแสดง		✓				
เรียบเรียงดนตรีที่ใช้ในการแสดง		✓				
ออกแบบเครื่องแต่งกาย		✓	✓			
ฝึกซ้อมการแสดง		✓	✓			
ทดลองสร้างสรรค์การแสดง			✓			
เผยแพร่การแสดงใน Social Media (Facebook)					✓	
สรุปผล						✓
วิเคราะห์การแสดง						✓

ตารางที่ 2 แสดงระยะเวลาทำการสร้างสรรค์การแสดง

ที่มา : ผู้วิจัย

1.4 กรอบแนวคิดสำหรับการวิจัยเรื่อง

การสร้างสรรคานาฏศิลป์ไทยร่วมสมัยที่สะท้อนความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลจากเอกสารประเภทต่าง ๆ ที่กล่าวถึงความหลากหลายทางเพศ และความเชื่อเรื่อง “ด้ายแดง” ทฤษฎีการละคร Plot Structure ของอริสโตเติล และทฤษฎีความเรียบง่าย โดยรวบรวมเอกสารเพื่อนำมาวิเคราะห์และสังเคราะห์ทั้งหมด 4 ประเด็นคือ 1.ความหลากหลายทางเพศ 2.วรรณกรรมเรื่อง “ด้ายแดง” 3.นาฏศิลป์ไทยร่วมสมัย 4.เอกสารที่เกี่ยวข้องกับหลักการการสร้างสรรคานาฏศิลป์ไทยร่วมสมัย จึงนำไปสู่กระบวนการสร้างสรรค์โดยเริ่มจากการกำหนดรูปแบบแนวความคิดในการแสดง เนื้อหา คัดเลือกนักแสดง ออกแบบดนตรี ออกแบบท่าทางในการแสดง และออกแบบเครื่องแต่งกาย โดยข้อมูลและองค์ความรู้เหล่านี้ถูกนำมาประมวลปรับใช้เป็นกรอบแนวความคิดในการวิจัยดังนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวความคิดในการวิจัย

ที่มา : ผู้วิจัย

1.5 แหล่งสืบค้นข้อมูล

- ห้องสมุดคณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- หอสมุดแห่งชาติ กรุงเทพมหานคร
- ห้องสมุดคณะศิลปปะนาฏดุริยางค์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์
- ศูนย์รักษาศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

1.6 ระยะเวลา

ระยะเวลาการดำเนินการวิจัย ตั้งแต่ ปี 2565 - ปี 2566

1.7 พื้นที่จัดการแสดง

โรงละครขนาดเล็ก ณ. โรงละคร UTCC Performing Arts สาขา ศิลปะและธุรกิจการแสดง
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย อาคาร 7 ชั้น 11

1.8 จำนวนนักแสดง

นักแสดง 6 คน

1.9 วิธีดำเนินการวิจัย

- 1.9.1 กำหนดแนวความคิดการสร้างสรรค์การแสดง
- 1.9.2 ศึกษาความเชื่อเรื่องด้ายแดง
- 1.9.3 รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับเพศทางเลือกในปัจจุบัน
- 1.9.4 สร้างและพัฒนาการแสดง
- 1.9.5 ทดลองนำเสนอผลงานทางด้านการแสดงร่วมสมัย
- 1.9.6 รวบรวมความคิดเห็น
- 1.9.7 วิเคราะห์และประมวลผล
- 1.9.8 สรุปผลและจัดพิมพ์เป็นเอกสารทางวิชาการ โดยแบ่งเนื้อหาในการนำเสนอผลงานการวิจัย ดังนี้

บทที่ 1 บทนำ

- 1.1 ความเป็นมาและความสำคัญ
- 1.2 วัตถุประสงค์
- 1.3 ขอบเขตการดำเนินงานวิจัย

1.4 กรอบแนวความคิด

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ

บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

2.1 ความหลากหลายทางเพศ

2.2 ความเชื่อเรื่อง “ด้ายแดง”

2.3 นาฏยศิลป์ไทยร่วมสมัย

2.4 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสร้างสรรค์นาฏยศิลป์

2.5 สรุป

บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย

บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

บทที่ 5 บทสรุปและข้อเสนอแนะ

1.11 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เกิดเป็นการแสดงที่สะท้อนเรื่องราวความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ
2. เป็นแนวทางการสร้างสรรค์นาฏยศิลป์เพื่อสะท้อนประเด็นทางสังคม

1.12 นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การสร้างสรรค์ หมายถึง การสร้างสิ่งใหม่ที่มีคุณค่า โดยสิ่งใหม่ที่เกิดขึ้นอาจมีการอ้างอิงถึงบุคคลผู้สร้างสรรค์ หรือสังคมหรือขอบเขตภายในที่ได้สร้างสรรค์สิ่งแปลกใหม่ขึ้นมา
2. นาฏยศิลป์ไทยร่วมสมัย หมายถึง นาฏยศิลป์รูปแบบหนึ่งที่มีการผสมผสานระหว่างนาฏยศิลป์ไทยกับนาฏยศิลป์ประเภทอื่น เช่น Modern dance, Jazz dance, ballet เป็นต้น โดยไม่มีข้อจำกัดในเรื่องร่างกาย และท่าทางที่แสดงออก แต่จะเน้นท่าทางเพื่อสื่อความหมาย และความรู้สึกที่เกิดขึ้นจากแรงบันดาลใจ
3. ความหลากหลายทางเพศ หมายถึง ลักษณะบุคคลที่แตกต่างไปจากเพศกำเนิดที่เป็นบุคคลเพศชายและบุคคลเพศหญิงที่มีบรรทัดฐานที่ต่างไปจากบุคคลทางสังคมโดยมีคำอธิบายที่ประกอบด้วย ผู้หญิงที่รักผู้หญิง ผู้ชายที่รักผู้ชาย ชายหรือหญิงที่มีความรักกับเพศเดียวกัน หรือเพศตรงข้ามก็ได้ ผู้ที่เปลี่ยนแปลงเพศสภาพของตน ไปเป็นเพศตรงข้ามคนที่ไม่จำกัดตนเองเป็นเพศใด ๆ และไม่เกี่ยวกับเพศสภาพ

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ในบทนี้ผู้วิจัยได้กล่าวถึงเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องของ สื่อสิ่งพิมพ์ในรูปแบบต่าง ๆ ที่มีความเกี่ยวข้องกับการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ไทยที่สะท้อนความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ ทางด้านนาฏศิลป์ไทยและความเชื่อที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อเรื่อง “ด้ายแดง” ตลอดจนทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นการรวบรวมข้อมูลความรู้พื้นฐานสำหรับการวิเคราะห์ด้วยหลักการแนวนิยมความเรียบง่าย เป็นองค์ความรู้ใหม่ในการออกแบบการแสดงด้วยหลักการลดทอนหรือเพิ่มเติมรายละเอียดในสิ่งที่มีอยู่รอบตัวเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดจะนำเสนอข้อมูลรายละเอียดดังนี้

- 2.1 ความหลากหลายทางเพศ
- 2.2 ความเชื่อเรื่อง “ด้ายแดง”
- 2.3 นาฏศิลป์ไทยร่วมสมัย
- 2.4 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสร้างสรรค์นาฏศิลป์
- 2.5 สรุป

2.1 ความหลากหลายทางเพศ

ความหลากหลายทางเพศ คือการรับรู้เพศของบุคคลนั้นที่มีต่อตนเอง ว่ามีความเป็นเพศใดในกลุ่มทางเพศของสังคมที่ตนอาศัยอยู่ โดยที่แต่ละสังคมก็มีกลุ่มทางเพศที่แตกต่างกันออกไป ซึ่งไม่จำเป็นต้องตรงกับเพศกำเนิด เช่น เด็กชาย เด็กหญิง ผู้ชาย ผู้หญิงหรือเพศอื่น ๆ ไม่นับรวมถึงความสนใจหรือความชอบทางเพศต่อบุคคลอื่น ๆ

โดย รพินทร์ภัทร์ ยอดหล่อชัย ได้แบ่งประเภทและความหมายของความหลากหลายทางเพศไว้ในบทความ “ความหลากหลายทางเพศในสังคมไทย” ดังนี้

“เพศกำเนิด sex (เซ็ก) หรือ biological sex (ไบโโลจิคัลเซ็ก) คือ เพศที่ถูกกำหนดโดยแพทย์หรือผู้เชี่ยวชาญ จากอวัยวะสืบพันธุ์ โครโมโซม และฮอร์โมนต่าง ๆ แบ่งได้เป็น ชาย หญิง หรือ ภาวะเพศกำกวม

เพศ gender (เจนเดอร์) คือ สถานะทางเพศที่เกิดจากปัจจัยทางจิตวิทยา พฤติกรรม สังคมและวัฒนธรรม โดยแบ่งเป็น ลักษณะความเป็นชาย และลักษณะความเป็นหญิง

Cisgender (ซิสเจนเดอร์เช็ก) คือ บุคคลที่มีอัตลักษณ์ทางเพศและการแสดงออกที่สะท้อนเพศของตนเอง (เช่น การแต่งกายและพฤติกรรมท่าทาง) ตรงกับเพศกำเนิด ได้แก่

คนที่เกิดมามีเพศหญิง – รับรู้ว่าเป็นผู้หญิง และแสดงลักษณะท่าทางเป็นหญิงผ่านการแต่งตัวหรือท่าทาง

คนที่เกิดมามีเพศชาย – รับรู้ว่าเป็นผู้ชาย และแสดงลักษณะท่าทางเป็นชายผ่านการแต่งตัวหรือท่าทาง

Transgender (ทรานส์เจนเดอร์) คำที่คนไทยทั่วไปใช้เรียกคือ ผู้หญิงหรือผู้ชายข้ามเพศ คือ บุคคลที่มีอัตลักษณ์ทางเพศและการแสดงออกที่สะท้อนเพศของตนเอง (เช่น การแต่งกายและพฤติกรรมท่าทาง) ไม่ตรงกับเพศกำเนิดอย่างสิ้นเชิง รวมถึงการผ่าตัดเปลี่ยนแปลงลักษณะทางเพศด้วย ได้แก่

คนที่เกิดมามีเพศหญิง – รับรู้ว่าเป็นผู้ชาย และแสดงลักษณะท่าทางเป็นชายผ่านการแต่งตัวหรือท่าทาง อาจมีการทำศัลยกรรมเปลี่ยนแปลงลักษณะทางเพศ เช่น การตัดเต้านม หรือการเสริมอวัยวะเพศชาย

คนที่เกิดมามีเพศชาย – รับรู้ว่าเป็นผู้หญิง และแสดงลักษณะท่าทางเป็นหญิงผ่านการแต่งตัวหรือท่าทาง อาจมีการทำศัลยกรรมเปลี่ยนแปลงลักษณะทางเพศ เช่น การเสริมเต้านม หรือการตัดอวัยวะเพศชาย

Genderqueer (เจนเดอร์ควีร์) คือ บุคคลที่มีอัตลักษณ์ทางเพศอื่น ๆ ที่มากกว่าการแสดงออกเป็นผู้ชายหรือผู้หญิง หรือบางครั้งไม่ใช่ทั้งผู้ชายและผู้หญิง หรืออยู่ตรงกลางระหว่างผู้ชายและผู้หญิง

รสนิยมทางเพศ sexual orientation (เซ็กชวลโอเรียนเตชัน) คือ ความสนใจหรือความชอบทางเพศที่บุคคลมีต่อบุคคลอื่น ประกอบไปด้วย ความสนใจหรือความชอบทางอารมณ์ ความสนใจหรือความชอบทางเพศ และพฤติกรรมทางเพศที่บุคคลแสดงออก โดยเมื่อก่อนมีการจัดกลุ่มออกเป็น 2 กลุ่มได้แก่ Homosexual (โฮโมเซ็กชวล) หรือกลุ่มคนที่รักหรือชอบเพศเดียวกัน และ Heterosexual (ฮิเตอร์โอเซ็กชวล) หรือ กลุ่มคนที่รักหรือชอบเพศตรงข้าม (ชายรักหญิง และหญิงรักชาย) ในปัจจุบันสองคำนี้ไม่ได้ถูกใช้เป็น คำที่เรียกกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศ

LGBTQ (แอลจีบีทีคิว) คำที่คนไทยทั่วไปใช้เรียกคือ เพศที่สาม คือ กลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศ เป็นคำที่ใช้เรียกกลุ่มที่คนที่มีความสนใจหรือความชอบทางเพศที่หลากหลาย เช่น คนที่ระบุว่าตนเองเป็น เกย์ เลสเบียน ไบ และคนที่ยังค้นหาความชอบทางเพศของตนเอง

lesbian (เลสเบียน) คือ คำที่ใช้เรียกของคนที่เป็นผู้หญิง และมีความสนใจและความชอบทางเพศ และ/หรือมีพฤติกรรมทางเพศต่อผู้หญิง รวมถึงกลุ่ม ทอม และดี้

Gay (เกย์) คือ คำที่ใช้เรียกของคนที่เป็นผู้ชาย มีความสนใจและความชอบทางเพศ หรือมีพฤติกรรมทางเพศต่อผู้ชาย

Bisexual (ไบ) คือ คำที่ใช้เรียกของคนที่เป็นผู้ชายหรือผู้หญิง และมีความสนใจและความชอบทางเพศ และ/หรือมีพฤติกรรมทางเพศต่อคนที่เป็นเพศเดียวกับตนเอง หรือเพศอื่นๆ โดยที่มาคือคำว่า bi ไม่ได้แปลว่าสองอย่างตรงตัว แต่แปลว่ามากกว่าหนึ่ง เช่น ผู้หญิงที่เป็นไบ (bisexual women) อาจมีความสนใจและความชอบทางเพศต่อผู้หญิง ผู้ชาย เกย์ หรืออื่น ๆ

queer (ควีร์) คือ คำที่ใช้เรียกของคนที่มีรสนิยมทางเพศ อัตลักษณ์ทางเพศและการแสดงออกที่สะท้อนเพศของตนเอง ที่ไม่เป็นไปตามบรรทัดฐานของสังคม เดิมทีการใช้คำนี้แสดงถึงความเหยียดรสนิยมทางเพศของกลุ่ม LGBTQ แต่ในปัจจุบันชาว LGBTQ นำกลับมาใช้เพื่อแสดงถึงสิทธิในการเลือกใช้คำที่สะท้อนความเป็นตัวตน

Questioning (ควอส'ชั่นแนร์) คือ คำที่ใช้เรียกของคนที่ยังอยู่ในช่วงค้นหาความสนใจหรือความชอบทางเพศ รวมไปถึงอัตลักษณ์ทางเพศของตนเอง

Asexual (เอเซ็กซวล) คือ คำที่ใช้เรียกของคนที่ไม่มีความสนใจหรือความชอบทางเพศต่อเพศอื่น ๆ ต่างจากภาวะหมดสมรรถภาพทางเพศ” (รพีพันธุ์ภทร์ ยอดหล่อชัย, 2562)

สุมาลี สวยศะอาด (2554) ยังได้อธิบายและแบ่งประเภทของกลุ่มคนรักร่วมเพศไว้ในวิทยานิพนธ์ของ กาญจนา ตวงสุวรรณ ดังนี้

“กลุ่มคนรักร่วมเพศแบ่งออกได้เป็น 3 ประเภทดังนี้

1. พวกที่มีร่างกายและจิตใจตรงกันข้ามกับเพศของตัวเอง คือ เพศของตัวเองเป็นชาย แต่ลักษณะ ทางร่างกายและจิตใจเป็นหญิง หรือเพศของตัวเองเป็นหญิงแต่

ลักษณะทางร่างกายและจิตใจเป็นชาย มักจะรักและมีความรู้สึกทางเพศกับคนที่มีความรู้สึกทางเพศเดียวกันกับเพศต่างๆของตน

2. พวกที่มีร่างกายและจิตใจเป็นผู้ชายหรือเป็นผู้หญิงแต่รักเพศเดียวกัน คือ ร่างกายและจิตใจ ของตัวเองเป็นชายทุกอย่าง แต่กลับรักและมีความรู้สึกทางเพศกับเพศชายด้วยกัน หรือร่างกายและ จิตใจของตัวเองเป็นผู้หญิงทุกอย่าง แต่กลับรักและมีความรู้สึกทางเพศกับเพศหญิงด้วยกัน ซึ่งประเภทนี้พบในเพศหญิงมาก

3. พวกที่มีทั้งรักร่วมเพศและรักต่างเพศอยู่ในคนเดียวกัน คือไม่ว่าจะมีร่างกายและจิตใจ ตรงตามเพศหรือไม่ก็ตามแต่มีความพอใจรักใคร่และมีความรู้สึกทางเพศได้กับทั้งเพศชายแล้วเพศหญิงพวกนี้มีชื่อเรียกว่า พวกรักร่วมสองเพศ หรือ Bisexual เป็นผู้ที่มีอาการรักร่วมเพศไม่รักใคร่รุนแรงนัก กล่าวคือ มีความรู้สึกพอใจและรักใคร่ได้ทั้งสองเพศ โดยอาจจะชอบทั้งสองเพศพอๆกัน หรือชอบเพศใดเพศหนึ่งมากกว่ากันก็ได้ประเภทนี้พบได้ทั้งในเพศชายและเพศหญิงมากพอๆกัน

ดังนั้นการแสดงพฤติกรรมทางเพศของพวกรักร่วมเพศประเภทต่าง ๆ เหล่านี้ที่กล่าวมาอาจมีได้หลายระดับด้วยกันตั้งแต่พฤติกรรมทางเพศธรรมดา เช่น การแสดงความใกล้ชิดสนิทสนม การเกี้ยวพาราสีไปจนกระทั่งถึงการสมสู่หรือร่วมเพศ และโอกาสที่พวกรักร่วมเพศจะแสดงพฤติกรรมทางเพศก็ เช่นเดียวกันอาจจะเป็นการชั่วคราวหรือเป็นถาวรก็ได้ แต่ถ้าเป็นพวกที่มีอาการมากมักจะกระทำเป็นประจำหรือติดเป็นนิสัย” (กาญจนา ตวงสุวรรณ, 2556a)

ส่วนความหมายของ “ลักเพศ” สุมาลี สวดยสะอาด (2554) ได้ให้ความหมายไว้ในวิทยานิพนธ์ของ กาญจนา ตวงสุวรรณ ดังนี้

“พวกลักเพศ เป็นพฤติกรรมทางเพศผู้ที่มีความผิดปกติที่เกิดจากการได้รับความกดดัน มีความสุข พพอใจ หรือมีความสุขทางอารมณ์ทางเพศจากการที่ได้แต่งตัวสวมใส่เสื้อผ้าของเพศตรงข้ามกับเพศที่แท้จริงของตน เช่น ชายที่แต่งตัวเป็นผู้หญิง หรือหญิงแต่งตัวเป็นชาย และไม่ต้องการแปลงเพศและบางคนอาจมีความ “พฤติกรรมร่วมเพศด้วย แต่บางรายก็มีพฤติกรรมด้านการมีเพศสัมพันธ์ เป็นปกติ คือ สามารถแต่งงานและมีความสุขกับครอบครัวได้ ถ้าคู่สมรสเข้าใจมากไม่มีปัญหาแต่อย่างไร สามารถมีกิจกรรมทางเพศตรงกันข้ามได้ตามปกติ แต่ต้องอาศัยเครื่องแต่งกายของเพศตรงข้ามเป็น เครื่องช่วยกระตุ้นอารมณ์เพศซึ่งทำให้มีความสุขทางเพศและมีความสุขในครอบครัวได้ โดยเฉพาะถ้าคู่ สมรสของตนเข้าใจและให้ความร่วมมือ โดยปกติลักษณะดังกล่าวนี้จะเริ่มปรากฏตั้งแต่วัยเด็ก ยกเว้นบางรายที่อาจเริ่มมีอาการ

หลัง วัยแตกหนุ่มแตกสาว และมักจะดำเนินไปจนตลอดชีวิตซึ่งเกิดบ่อยในผู้ชาย ประมาณกันว่าในประชากร 100 คน จะมีลักเพศ 1 คน คนเหล่านี้มีลักษณะทางเพศของเพศใดเพศหนึ่งอย่างสมบูรณ์ แต่จะมีปัญหาเกี่ยวกับการรับรู้ความเป็นชายหรือหญิงของตน ซึ่งไม่พบว่าคนที่มีความผิดปกติในโครโมโซมและฮอร์โมนหรือเป็นกะเทยจะเป็นลักเพศมากกว่าธรรมดา ทั้งนี้การแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าหรือเครื่องประดับแบบหญิงของผู้ชายที่เป็นลักเพศ เป็นการแสดงออกอย่างหนึ่งถึงความนิ่มนวล อ่อนช้อย และอารมณ์เพศที่มีอยู่ในตัวเอง แต่การกระทำแบบนี้สังคมมักไม่ยอมรับ” (กาญจนา ตวงสุวรรณ, 2556a)

สมาลี สวยสะอาด (2554) ยังได้กล่าวต่อถึงสาเหตุของความผิดปกติของพฤติกรรม ในวิทยานิพนธ์ของ กาญจนา ตวงสุวรรณ ดังนี้

“ขึ้นอยู่กับปัจจัยสำคัญที่เป็นเรื่องของจิตใจได้แก่ 1. การเล็งดูผิดเพศ เนื่องจากบิดามารดาไม่ทราบเพศที่แท้จริงของเด็ก หรือไม่ต้องการเพศที่แท้จริงของเด็ก ดังจะเห็นได้จากพวกลักเพศชายเมื่อสมัยเป็นเด็กอาจถูกบังคับ หรือโน้มน้าวให้แต่งตัวเป็นเด็กหญิง หรือแต่งตัวเป็นเพศที่บิดามารดาต้องการ แต่ตรงกันข้ามกับเพศที่แท้จริงของตน ซึ่งพฤติกรรมนี้มักจะเกิดกับเพศชายมากกว่าเพศหญิง 2. การประชดตัวเอง เช่น ผู้หญิงที่รูปร่างหน้าตาไม่สวย อาจประชดตัวเอง โดยการแต่งตัวเป็นผู้ชาย 3. ตามทฤษฎีจิตวิเคราะห์ ลักเพศเกิดจากความกลัวจะถูกตอนฉะนั้นผู้ชายจึงสร้างความมั่นใจให้ตัวเองว่าจะไม่มีการตอนผู้หญิงจะมีองคชาติ โดยสรุปจากลักษณะของตัวเองที่แต่งตัวเหมือนหญิงและมีองคชาติ” (กาญจนา ตวงสุวรรณ, 2556b)

2.1.1 อัตลักษณ์ทางเพศ

การรับรู้ว่าตนเองต้องการเป็นผู้ชาย หรือผู้หญิง ซึ่งบางคนอาจมีอัตลักษณ์ทางเพศตรงกับอวัยวะเพศ และโครงสร้างทางร่างกาย แต่บางคนอาจมีอัตลักษณ์ทางเพศแตกต่างจากโครงสร้างทางร่างกาย หรือเรียกคนกลุ่มนี้ว่า “คนข้ามเพศ” โดยคนข้ามเพศอาจเป็นผู้ที่ไม่สามารถกำหนดให้ตนเองเป็นผู้ชาย หรือผู้หญิงเพียงเพศใดเพศหนึ่งได้ด้วย

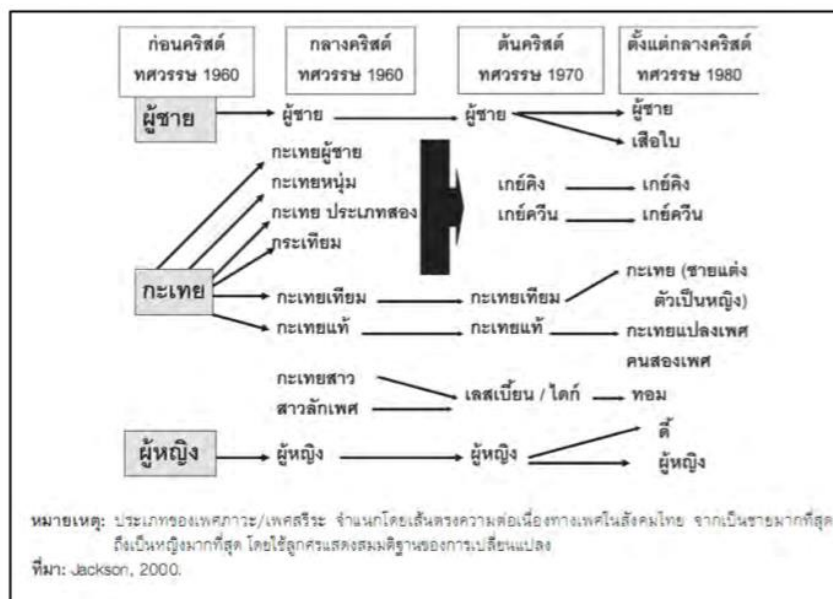
ดร.บุญรอด บุญเกิด ได้กล่าวไว้ในบทความสื่อเพื่อการเปลี่ยนแปลง เรื่อง “การทำงานร่วมกับสื่อในประเด็นวิถี อัตลักษณ์ทางเพศสถานะการแสดงออกและลักษณะทางเพศในประเทศไทย” ที่เกี่ยวกับอัตลักษณ์ทางเพศ ดังนี้

“การรับรู้เกี่ยวกับภาพลักษณ์ของผู้ที่มีความหลากหลายทางเพศของสังคมไทย ในลักษณะดัง กล่าวจึงสามารถ เชื่อมโยงได้ในรูปแบบของนำเสนอภาพตัวแทนของสื่อในมิติของเพศวิถี อัตลักษณ์ทางเพศสถานะ และการ แสดงออกอัตลักษณ์ทาง

เพศผ่านการสะท้อนและฝังลึกภาพตีตราและการเลือกปฏิบัติต่อกลุ่มบุคคลดังกล่าว อย่างเห็นได้ชัดนอกจากนี้การการจืดจางของสื่อที่ผ่านมาได้ เสนอในเชิงเหยียดเพศ ภาพเหมารวมในด้านลบการไม่มีพื้นที่ในสื่อ และการใช้ภาษาของสื่อได้ขยายความรุนแรงของภาพตีตราที่เกิดขึ้นแก่กลุ่มบุคคลผู้มีความหลากหลายทางเพศ ซึ่งเนื้อหาของสื่อดังกล่าวสามารถเข้า ถึงได้โดยทั่วไปในสังคมและได้พัฒนาไปเป็นวาทกรรมหลัก ที่ถืออำนาจในสังคมไทยนำไปสู่การขบเน้นภาพตีตราและเลือกปฏิบัติต่อกลุ่มบุคคลผู้มีความหลากหลายทางเพศในสื่อและสังคมโดยรวม สิ่งที่ปรากฏการณ์ดังกล่าวจึงส่งผลต่ออคติความเกลียดชัง การเลือกปฏิบัติการละเมิดสิทธิมนุษยชน และผลักผู้มีความหลากหลายทางเพศให้กลายเป็นกลุ่มคนชายขอบในสังคมวงกว้าง จากการรับรู้ภาพลักษณ์ของกลุ่มผู้มีความหลากหลายทางเพศสังคมไทยในลักษณะดังกล่าวกลุ่มคนเหล่านี้จึงมักจะถูกนิยามในลักษณะของ “ผู้มีความเปี่ยงเบนทางเพศ” เนื่องด้วยมิได้มีลักษณะของเพศวิถี อัตลักษณ์ทางเพศสถานะ และการแสดงออกอัตลักษณ์ทางเพศที่สังคมได้กำหนด สังคมจึงมีทัศนคติต่อบุคคลเหล่านี้ว่ามีความบกพร่องไม่ปกติซึ่งเป็นการบ่มเพาะให้เกิดอคติและความรุนแรงอันหลากหลายที่แอบแฝงในสังคมอาทิการดูถูก การเหยียดหยาม และการละเมิดสิทธิความเป็นมนุษย์ขั้นพื้นฐานในรูปแบบต่าง ๆ ” (ดร.บุญรอด บุญเกิด, 2560)

งานวิจัยเรื่อง เพศวิถีที่กำลังเปลี่ยนแปลงไปในสังคมไทย ของ กฤตยา อาชวนิจกุล ได้กล่าวถึง การศึกษาของ ปีเตอร์ แจ็คสัน เกี่ยวกับ “การระเบิดขึ้นของอัตลักษณ์ทางเพศในสังคมไทย” ในวารสารประชากรและสังคม 2554 ที่ระบุว่า

“นับตั้งแต่คริสต์ทศวรรษ 1960 เป็นต้นมาได้เกิดการจำแนกเพศใหม่ๆขึ้นในสังคมไทย (ภาพที่1) เห็นได้ว่าศัพท์ประดิษฐ์ใหม่ที่เรียกผู้มีเพศวิถีทางเลือกบางคำก็ตายหายไป (เช่น กระเทียม) หลายคำก็ยังคงใช้อยู่จนถึงปัจจุบันและมีศัพท์ใหม่ๆเพิ่มขึ้นเช่นกัน ทั้งหมดนี้แสดงให้เห็นถึงความ หลากหลายของเพศวิถีในกลุ่ม LGBT

ภาพที่ 2 แผนภูมิเพศวิถีที่กำลังเปลี่ยนแปลงในสังคมไทย

ที่มา: กฤตยา อาชวนิจกุล. (2554), เพศวิถีที่กำลังเปลี่ยนแปลงไปในสังคม: ประชากรและสังคม เรื่องเพศใน สังคมไทย ปฏิบัติการสังคมไทยในการควบคุมเช็กส์กับเพศสถานะและเพศวิถีที่เปลี่ยนไป มหาวิทยาลัยมหิดล เข้าถึงได้จาก

www2.ipsr.mahidol.ac.th/ConferenceVII/Download/2011-Article-

เพศสภาพที่กล่าวมาข้างต้นนั้นเป็นคำที่มาจากลักษณะหรือรสนิยมทางเพศในปัจจุบัน ซึ่งจะทำให้คนในโลกทั้งหลายสามารถเข้าใจ เรื่องเพศสภาพที่เกิดขึ้นมาใหม่ในสังคมปัจจุบันได้ง่ายมากขึ้นและถ้าจะพูดถึงเพศทางทางเลือกที่มีความข้องเกี่ยวกับละครไทย ละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์ ซีรีส์ รายการบันเทิง หรืออีกมากมายของประเทศไทยก็จะมีเพศทางเลือกที่ช่วยขับเคลื่อนวงการต่าง ๆ เหล่านี้ไปได้ ทั้งในเบื้องหน้าและเบื้องหลัง จะมีอยู่ทุกสาขาอาชีพ ตั้งแต่ แม่บ้าน พ่อบ้าน แม่ครัว ช่างไฟ ช่างกลึง ช่างแต่งหน้า ผู้จัดการ ดารา นักแสดง นักร้อง พิธีกร คนเขียนบท คนบอกบท ผู้กำกับ ผู้ช่วยผู้กำกับ และอีกมากมาย คนเหล่านี้ที่เป็นเพศทางเลือกก็อยู่ในทุกสาขาอาชีพและช่วยขับเคลื่อนให้ทุกวงการดำเนินไปเรื่อย ๆ และดียิ่งขึ้นไป” (กฤตยา อาชวนิจกุล, 2554)

2.2 ความเชื่อเรื่อง “ด้ายแดง”

การสร้างสรรค์ผลงานในวิทยานิพนธ์เล่มนี้ได้นำวรรณกรรมเรื่อง “ด้ายแดง” มาเป็นแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ หากกล่าวถึงเรื่องความสมปรารถนาในความรักนั้นแน่นอนว่ามีหลายวิธีเคล็ดลับที่สามารถช่วยได้ ในปัจจุบันก็มีความเชื่อเรื่องเนื้อคู่อยู่ว่าเราทุกคนมาเจอกันเพราะบุพเพสันนิวาส แต่ก็ยังมีความเชื่อเรื่อง “ด้ายแดง” อีกหนึ่งเรื่องที่จะสามารถช่วยให้สมปรารถนาในด้านของความรักได้

ภาพที่ 3 ผู้เฒ่าจันทรา ที่วัดหวังต้าเซียน ประเทศฮ่องกง

ที่มา : <https://www.mthai.com>

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อรรคณ วชิรวัชร และ ชนิสรา สิริอแสง ได้กล่าวโดยสังเขปเรื่องตำนาน “ด้ายแดง” ไว้ในวารสารการบริหารนิติบุคคลและนวัตกรรมท้องถิ่น ปีที่ 6 ฉบับที่ 4 เรื่องศึกษาด้านความเชื่อด้ายแดงตำนานแห่งโชคชะตาชาวจีน โดยมีเนื้อหาดังนี้

“ตำนานเรื่องด้ายแดงมีต้นกำเนิดมาจากประเทศจีน โดยมีความเชื่อว่า ด้ายแดงเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นระหว่าง ชาย-หญิง ที่เป็นเนื้อคู่กันมาตั้งแต่ชาติที่แล้ว ซึ่งเป็นเหมือนแรงอธิษฐานของหนุ่ม สาวที่ซื่อตรงต่อความรักของกันและกัน แต่ไม่สามารถครองรักกันได้ ก่อนที่ทั้งสองจะตายจากกันไปได้ ขอพรต่อสวรรค์เพื่อให้ทั้งคู่ได้กลับมาครองรักกันอีกในภพชาติต่อไป เพราะฉะนั้นจึงได้เกิดเป็นความเชื่อที่ว่า คนที่คู่กันจะเกิดมาพร้อมกับด้ายแดงผูกไว้ที่นิ้วก้อยของแต่ละฝ่าย ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่สามารถมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า นอกจากนี้ยังเชื่อว่าด้ายแดงมีความยาวถึงสองรอบของโลก หลังจากนั้นด้ายแดงจะค่อยๆ ชัดกลับเข้ามาหากันเพื่อให้หนุ่มสาวได้มาเจอกัน และจะขาดจากกันเมื่อทั้งคู่ตายจากกันไปแล้ว

นอกจากนี้ยังมีความเชื่อเกี่ยวกับ เฒ่าจันทรา ซึ่งเป็นเทพผู้เดียวที่สามารถมองเห็น ด้ายแดงของมนุษย์ และสามารถตัดด้ายแดงให้ขาดออกจากกันได้ หากหนุ่มสาวคู่ไหนที่ อยากให้ตนเองสมหวังเรื่องความรัก สามารถไปขอพรเฒ่าจันทราได้ที่ วัดหลงซานประเทศ ไต้หวัน ซึ่งเป็นสถานที่ขอพรด้านความรักอันมีชื่อเสียง ภายในวัดมีรูปปั้นของผู้เฒ่าจันทราอยู่ ยังมีที่วัดหวังต้าเซียน ประเทศฮ่องกง ซึ่งที่นี่มีความเชื่อกันว่าสมุดที่ท่านถือเป็นสมุดรายชื่อ คู่รักที่จะได้รับคำอวยพรให้อยู่คู่กันอย่างร่มเย็นเป็นสุข ซึ่งจะสามารถช่วยให้สมความปรารถนาในความรักได้ และจะมีวิธีการขอพรคือ ผู้หญิง : ให้ไหว้ที่องค์ท่านเทพ 3 ครั้ง แล้วเดินไปที่รูปปั้นเจ้าสาว อธิษฐานขอเนื้อคู่ ไหว้ 3 ครั้ง แล้วเดินไปที่รูปปั้นเจ้าบ่าว ลูบเท้า เจ้าบ่าว ผู้ชาย : ให้ไหว้ที่องค์ท่าน เทพ 3 ครั้ง เดินไปที่รูปปั้นเจ้าบ่าว อธิษฐานขอเนื้อคู่ ไหว้ 3 ครั้ง แล้วจึงเดินไปที่รูปปั้นเจ้าสาว ลูบเท้ารูปปั้นเจ้าสาว ส่วนในประเทศไทยสามารถเข้าไป กราบไหว้ขอพรจากท่านได้ที่วัดมังกรกมลาวาส หรือ วัดเล่งเน่ยยี่ ถนน เจริญกรุง แขวงป้อมปราบ เขตป้อมปราบศัตรูพ่าย กรุงเทพมหานคร 10100 ซึ่งจะมีรูปปั้นของเฒ่าจันทราตั้งอยู่ เพื่อให้สามารถเข้าไปสักการะขอพรได้” (อรรถกณ วชิรวัชร ขนิษฐา สิริอแสง, 2563)

เนื่องจากชาวจีนมีความเชื่อว่า สีแดง คือสีแห่งความเป็นมงคลเป็นสัญลักษณ์แทนธาตุไฟ ซึ่งหมายถึง แสงสว่าง ความอบอุ่น ความรุ่งเรือง รุ่งโรจน์ และพลังกำลัง ดังนั้นสีแดงจึง เป็นสัญลักษณ์แห่งความโชคดีกับความสุข ด้วยเหตุผลนี้ชาวจีนจึงถือว่าสีแดงเป็นสัญลักษณ์ของความมงคลที่จะนำ มาถึงความโชคดี ความสุข และอายุที่ยืนยาว ซึ่งจะพบการใช้สีแดงได้จากเทศกาล และงานมงคล เช่น เทศกาลตรุษจีนที่จะนิยมนำมาแต่งกายด้วยชุดสีแดงกับซองอั่งเปาก็จะมีสีแดงเช่นกัน นอกจากนี้ในพิธีงาน มงคลสมรสเจ้าบ่าวและเจ้าสาวจะแต่งกายด้วยชุดแต่งงานสีแดงเพราะเป็นสีมงคลต่าง ๆ แสดงถึง ความกล้าหาญ ความจงรักภักดี ความสำเร็จ โชคลาภ และความโชคดี

ด้ายแดงนับว่ามีอิทธิพลต่อความเชื่อที่ว่าจะสามารถช่วยเสริมในเรื่องของความรัก หรือเนื้อคู่ ได้ จะเห็นได้จากการที่มีผู้คนเดินทางไปไหว้ขอพรจากผู้เฒ่าจันทราเป็นจำนวนมากเช่น วัดหลงซานใน ไทเป หลังจากที่ได้เข้าไปทำการไหว้ขอพรเสร็จแล้วนั้นทางวัดได้มีการแจกด้ายแดงให้แก่ผู้ที่มาขอพรจาก ผู้เฒ่าจันทราด้วย

ในปัจจุบันความเชื่อด้ายแดงแห่งโชคชะตาได้เข้ามามีบทบาทในรูปแบบของเครื่องรางที่มี ลักษณะคล้ายเครื่องประดับโดยการที่มีผู้คนให้ความสนใจเกี่ยวกับด้ายแดง ซึ่งนับว่าเป็นหนึ่งใน เครื่องรางที่มีผู้คนให้ความสนใจเป็นอย่างมาก และยังมีความเชื่อว่าถ้าหากได้บูชามาใส่แล้วจะส่งผลให้ สมความปรารถนาในเรื่องของความรัก ด้วยเหตุผลนี้จึงทำให้มีร้านค้า หรือสถานที่เปิดให้มีการบูชา ด้ายแดงอยู่เป็นจำนวนมาก และมีผู้ที่เข้าไปบูชาด้ายแดงนี้เป็นจำนวนไม่น้อยเช่นกัน เนื่องจากด้ายแดง ที่ให้การบูชานั้นมีลักษณะที่เป็นเหมือนกับกำไลข้อมือ จึงสามารถนำมาใส่เป็นเครื่องประดับสวยงาม

ได้ ด้ายแดงในปัจจุบันมีลักษณะที่เป็นด้ายสีแดงสวยงาม แต่จะมีการออกแบบที่หลากหลายแตกต่างกันไป จึงทำให้กลายเป็นที่ดึงดูดให้ผู้คนที่สนใจเข้ามาบูชา และบอกต่อกันไปส่วนใหญ่จะเป็นที่นิยมของ นักเรียน นักศึกษา วัยรุ่น และวัยทำงาน

ความเชื่อนั้นเกิดขึ้นได้ตามธรรมชาติในมนุษย์ และถือเป็นวัฒนธรรมของมนุษย์คนหนึ่งในชีวิตมนุษย์ในสมัยโบราณที่มีความก้าวหน้าทางวิชาการเพียงเล็กน้อย การเปลี่ยนแปลงของธรรมชาติที่มนุษย์เชื่อว่าได้รับแรงบันดาลใจจากพลังของเทวดาหรือปีศาจ ดังนั้นเมื่อปรากฏการณ์ต่าง ๆ เช่น ฝนฟ้าร้อง ฟ้าผ่า แผ่นดินไหว ภูเขาไฟระเบิด น้ำท่วม และพายุ ล้วนส่งผลต่อชีวิตมนุษย์หรือสิ่งมีชีวิต ซึ่งยากต่อการป้องกันหรือแก้ไขด้วยตนเอง แต่เหตุการณ์บางอย่างที่คุกคามชีวิต และมนุษย์ มนุษย์จึงพยายามคิดหาวิธีสร้างผลลัพธ์ที่ดี และความสุกให้กับตนเองกระทำการขัดขึ้นอำนาจเหนือธรรมชาติเหล่านั้นจนเป็นพิธีกรรมหรือศาสนาเกิดขึ้น

ความเชื่อเรื่อง “ด้ายแดง” ที่ผู้วิจัยนำมาเป็นแรงบันดาลใจมีจุดสำคัญอยู่หนึ่งจุดคือ เรื่องราวของการข้ามภพข้ามชาติเป็นเรื่องราวที่น่าสนใจ ผู้วิจัยจึงนำประเด็นมาสร้างสรรค์การแสดง ซึ่งเรื่องราวการข้ามภพข้ามชาตินี้มีการนำมาสร้างเป็นวรรณกรรมไทยที่น่าสนใจอยู่หลายเรื่องมีทั้งวรรณกรรมของไทย และวรรณกรรมสมัยใหม่ที่น่าสนใจสร้างเป็นละครโทรทัศน์ดังนี้ รามเกียรติ์ ตอน รามาวตาล กามนิธ - วาสสิฏฐี พระรถเมรี พระสุธน มโนราห์ เป็นต้น และวรรณกรรมสมัยใหม่ เช่น บุพเพสันนิวาส พรหมลิขิต พิษสวาท ทวิภพ เป็นต้น วรรณกรรมเหล่านี้ล้วนแต่มีเรื่องราวการข้ามภพข้ามชาติของตัวละครที่สำคัญต่าง ๆ โดยผู้วิจัยได้สนใจในประเด็นของความรักข้ามภพข้ามชาติซึ่งจะมีวรรณกรรมที่มีลักษณะความรักข้ามภพข้ามชาติโดยมีเนื้อหาดังนี้

รามเกียรติ์ ตอน รามาวตาล

นนทก (ชาติก่อนของทศกัณฐ์) ว่าเป็นผู้มีหน้าที่ล้างเท้าเทวดา นนทกเจ็บใจเทวดาทั้งหลาย ที่ชอบข่มเหง แกล้งตบหัว ลูบหน้า ถอนผมจนโกรธ จึงขอพระอิศวรให้มีนิ้วเพชรชี้ผู้ใดผู้นั้นตาย ต่อมาเมื่อนนทกล้างเท้าให้ใครและถูกล้อเลียนนนทกก็ชี้ด้วยนิ้วเพชรทำให้เทวดาตายเป็นอันมาก พระนารายณ์จึงได้อวตารเป็นนางฟ้าไปปราบนนทกเพื่อล่อให้นนทกร้าตามจนนิ้วเพชรชี้ขาดตนเองขาดล้มลงนางฟ้าจึงกลับเป็นพระนารายณ์ใช้ตรีศัตหวนนนทกขาด ก่อนตายนนทกต่อว่าพระนารายณ์ว่าเอาเปรียบตนเพราะมีถึงสี่มือ แต่ตนมีเพียงสองมือจะสู้พระนารายณ์ได้อย่างไร พระนารายณ์จึงสาปให้นนทกไปเกิดใหม่มีสี่บนหน้าสี่มือคือทศกัณฐ์ แล้วพระองค์จะเป็นมนุษย์สองมือลงไปสังหารคือพระราม

กามนิธ - วาสสิฏฐี

ในเรื่องกามนิธกล่าวถึง บุรุษผู้หนึ่งผู้ซึ่งมีนามว่า กามนิธ ผู้ที่หวังจะได้เข้าพบสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเพื่อจะได้ขจัดความทุกข์ต่าง ๆ ที่ตนได้เผชิญมา และเพื่อจะได้พบกับความสุขอันเป็น

นิรันดร์ ในระหว่างการเดินทางไปเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้านั้น กามนิตได้เข้าขอพักที่บ้านของช่างปั้นหม้อ ท่านหนึ่งเป็นการชั่วคราว และในวันเดียวกันนั้นสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ได้เสด็จมาขอพักอาศัยที่บ้านหลังนั้นด้วยพอดี กามนิตจึงได้มีโอกาสเล่าเรื่องของตนเอง และสนทนาร่วมกับพระพุทธเจ้าโดยที่ไม่รู้เลยว่าสมณะที่สนทนาอยู่นั้นคือพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั่นเอง เรื่องราวดำเนินส่วนแรกเป็นภาคพื้นดิน และต่อในส่วนหลังเป็นภาคสวรรค์ กามนิตได้เสียชีวิตระหว่างเดินทางเพื่อจะได้พบสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ไปเกิดเป็นเทวดา และพบกับवासिष्ठी ทั้งสองได้เล่าเรื่องราวชีวิตหลังความตายในโลกมนุษย์ ประสบการณ์แห่งการไขว่คว้าหากันจนได้มาพบเจอพุทธศาสนาตลอดจนการเห็นการเกิดดับของสรรพสิ่งที่แม้แต่สวรรค์ และพรหมก็หลีกเลี่ยงไม่พ้นความเปลี่ยนแปลงมีแต่บรมสุขแห่งพระนิพพานที่เป็นทางออกแห่งการเดินทางอันยาวนานนี้ वासिष्ठीได้เข้าถึงความจริงนี้ก่อนทำให้กามนิตได้รู้ว่าบุคคลที่ตนพบในบ้านช่างปั้นหม้อ และได้ให้สัจธรรมแห่งความจริงไว้พิจารณา คือใคร การไม่ต้องเวียนว่ายอีกต่อไปเป็นเช่นไรในที่สุด

พระรถ – เมรี

สนธมารขอธิดาองค์หนึ่งของพญายักษ์มาเลี้ยง พญายักษ์ยอมยกธิดาเมรีให้นางยักษ์สนธมาร เพื่อเป็นลูกเลี้ยง ส่วนเขาได้คลอลูกชายในถ้ำ โดยตั้งชื่อว่ารถเสน เทวดาต้องการช่วยพระรถเสน จึงเนรมิตลูกไก่ชื่อ “เจ้าก๊อก” เพื่อมาช่วยพระรถเสน เจ้าก๊อกช่วยเขย่าวุ่นไม้ให้ผลร่วงลงมาในโพรงถ้ำ ทำให้นางสิบสองมีผลไม้กินไม่อดอยาก เมื่อโตขึ้นเจ้าก๊อกช่วยเขาเชือกหย่อนลงจากโพรงถ้ำให้พระรถเสนปีนขึ้นมาด้วยเวทย์มนต์ของนางยักษ์จึงทำให้พระรถสืบทอดนางสิบสองจนหมดสิ้น ขณะที่พระรถเสนก็ได้เติบโตขึ้นเป็นหนุ่มรูปงามพระรถเสนออกไปเดินเล่นในเมืองได้พบเจ้าเมืองกุตารนครจึงได้พบกับพระรถสิทธิ์พระบิดาของตน ในขณะเดียวกัน ณ เมืองทานตะวัน เมรีได้เติบโตเป็นสาวเริ่มสงสัยว่าตัวเองไม่เหมือนกับยักษ์ในเมืองทานตะวัน และยังสงสัยว่าทำไมจึงไม่เคยเห็นหน้าเสด็จพ่อ สนธมารโกหกว่า พ่อเมรีตายไปแล้ว แล้วยังห้ามเมรีออกนอกเมืองอ้างว่าจะถูกพวกมนุษย์ทำร้าย ก่อนกลับไปยังกุตารนคร พระนางสนธมารพยายามแนะนำขรรค์ยักษ์หนุ่มลูกชายเจ้าเมืองยักษ์ให้ แต่เมรีไม่สนใจ ขณะที่รถเสนได้เลี้ยงเจ้า ก๊อก จนโตเป็นไก่ชนเอาไปแข่งเพื่อแลกข้าวนำไปเลี้ยงแม่และป้า ๆ ทั้งสิบสองขณะเดียวกันท้าววัดตา ซึ่งมีไก่ชนที่เก่งมากได้ขอท้าพนันชิงเมืองกับท้าวรถสิทธิ์ ท้าวรถสิทธิ์ได้หาไก่ชนที่เก่งที่สุดในเมืองเพื่อมาสู้กับไก่ของท้าววัดตาพระรถเสนนำเจ้าก๊อกไปแข่งจนชนะ พระรถสิทธิ์ถามว่าอยากได้อะไรเป็นรางวัลพระรถเสนขอแค่ข้าวสิบสองห่อให้แม่และป้า ๆ ที่ถูกขังอยู่ในถ้ำ พระรถสิทธิ์สงสัยความจำเริ่มกลับคืนมาพระนางสนธมารรู้เข้าจึงหาทางกำจัดพระนางสนธมารแก่ล่งป่วยบอกพระรถสิทธิ์ว่าต้องเสวยผลมะม่วงหาวมะนาวโห่เท่านั้น โดยให้พระรถเสนไปเอาที่เมืองทานตะวัน อ้างว่าพระรถเสนมียุทธยาธิการ นางสิบสองรู้เข้าคิดว่านางยักษ์ต้องมีแผนชั่ว จึงบอกพระรถเสนไม่ให้ไปเมืองทานตะวันพระรถเสนบอกว่านี่เป็นโอกาสที่จะเข้าไปยังเมืองทานตะวัน เพื่อนำตาของแม่และ

ป่า ๆ กลับมาคืน ขณะที่เมรีได้แอบออกนอกวังและได้พบมนุษย์เริ่มรู้สึกสงสัยว่าตัวเองจะไม่ใช่มนุษย์แท้ ๆ ดังที่พระนางสนธมารบอกพระนางสนธมารเขียนจดหมายถึงเมรีให้พระรถเสนนำไปให้ โดยบอกให้เมรีฆ่าพระรถเสนทันทีที่ไปถึงเมือง พระรถเสนเลือกม้าสำหรับเดินทางเทวดาส่งเจ้า สีสวาทม้าวิเศษ พุดได้มาให้แล้วดลใจให้พระรถเสนเลือกเจ้าสีสวาทพระรถเสนออกเดินทางไปยังเมืองทานตะวัน ดังที่พระนางสนธมารบอกโดยพาเจ้าก็ออกไปด้วยระหว่างทาง พระรถเสน ได้ไปพักกับฤๅษี ฤๅษีได้อ่านจดหมายที่พระรถเสนนำมาด้วย พบว่าพระรถเสนกำลังตกอยู่ในอันตราย จึงเปลี่ยนข้อความในจดหมายจากให้ฆ่าเป็นให้ครองเมืองแทน ขณะที่เมรี ได้พบว่ามนุษย์ไม่น่ากลัวอย่างที่พระนางสนธมารบอกไว้และแอบปล่อยมนุษย์ออกจากที่คุมขังพระรถเสนมาที่เมืองทานตะวันแล้วยื่นสาสน์ให้นำไปให้เมรีเมรีได้อ่านสาสน์ที่ฤๅษีเปลี่ยนข้อความแล้วจึงได้สั่งให้พวกยักษ์แปลงตัวเป็นคนทั้งหมดแล้วให้พระรถเสนครองเมืองตามคำสั่ง และจัดงานอภิเษกขึ้นโดยไม่ฟังคำทัดทานของขรรค์ชัยที่ไม่เชื่อว่าข้อความในจดหมายจะเป็นของพระนางสนธมารจริง เมื่อพระรถเสนได้พบกับเมรีก็หลงรักและขอแต่งงานพิธีอภิเษกสมรสจัดขึ้นอย่างยิ่งใหญ่พระรถเสนเริ่มสงสัยชาวเมือง เพราะเขาผู้เป็นแม่เคยบอกว่าที่นี่เป็นเมืองยักษ์ พระรถเสนจึงหาทางหนีและขโมยดวงตาของแม่และป้าทั้งสิบสองกลับคืนมา แต่ไม่พ้นสายตาของภูติเงาที่จับตาอยู่ภูติเงาไปบอกเมรีว่าพระรถกำลังจะหนี ขณะที่เมรีเริ่มรู้ความจริงว่าตนเองมีเชื้อสายมนุษย์และไม่ใช่อิตาที่แท้จริงของพระนางสนธมาร เมื่อรู้ว่าพระรถจะหนีออกจากเมืองจึงคิดจะหนีตามไปด้วยโดยปริักษามนุษย์ที่รู้สึกเห็นใจพระนางเมรี และคิดจะช่วยมนุษย์บอกว่าให้นำมะม่วงหาวมะนาวโห่ไปด้วยจะทำให้ทั้งสองรักกันได้ แต่ที่สำคัญเมรีจะต้องมั่นใจว่า พระรถเสนรักเมรีจริงโดยที่ไม่สนใจว่าเมรีจะเป็นยักษ์เมรีไม่บอกความจริงกับพระรถเสนเพราะกลัวว่าพวกยักษ์ด้วยกันจะรู้และขัดขวางการหนีแต่แอบหาทางช่วยให้พระรถเสนเข้าไปขโมยดวงตาของแม่และป้า พระรถเสนได้เข้าไปหอคอยไปเอาดวงตามาได้และได้หยิบเอาไม้เท้าวิเศษของนางยักษ์สนธมารมาด้วย เมรีแกล้งบอกพวกยักษ์ว่าพระรถเสนจะหนีไปทางด้านหน้าพวกยักษ์จึงพากันไปดัก เมรีจะรีบไปบอกพระรถเสนว่าให้หนีไปอีกทางและจะหนีไปด้วยกัน แต่ถูกขัดขวางไว้พระรถเสนเจอพวกยักษ์ดักอยู่เข้าใจผิดคิดว่าเมรีจะให้พวกยักษ์ฆ่าตน จึงขี่ม้าวิเศษเหาะหนีไปอีกทางเมรีตามมา แต่ไม่สามารถข้ามแม่น้ำได้เพราะพระนางสนธมารได้ใช้เวทย์มนต์วิเศษที่ป้องกันไม่ให้มนุษย์ข้ามไปได้เมรีมีเชื้อสายมนุษย์ จึงไม่สามารถข้ามน้ำไปได้พระรถเสนคิดว่าเมรีไม่ได้รักตนจึงขี่ม้าบินหลบหลีกเวทย์มนต์หนีไปได้เมรีเสียใจมาก ก่อนจะอธิษฐานว่าชาติหน้าขอให้พระรถต้องเป็นฝ่ายตามหาตนเองบ้าง ก่อนจะกลืนใจตายพระรถกลับมายังกุฎารนครใช้ไม้เท้าวิเศษฆ่านางยักษ์สนธมารตายและนำดวงตาของนางสิบสองกลับมาช่วยแม่และป้าได้สำเร็จ พระรถเสนได้ครองเมืองแต่ไม่เคยลืมเมรีพระมเหสีที่รักเลย

พระสุธน – มโนราห์

นางมโนราห์...เป็นธิดาองค์เล็กของท้าวทรมราชผู้เป็นพระยาकिनร นางมีพระพี่นางอีกองค์ ล้วนมีหน้าตาเหมือน ๆ กัน งดงามยิ่งกว่านางมนุษย์ รูปร่างหน้าตาของพวกเขาเหมือนมนุษย์แต่มีปีก และหางที่ถอดออกได้ เมื่อใส่ปีกใส่หางแล้วकिनรก็สามารถบินไปยังที่ต่าง ๆ ได้ นางมโนราห์และพี่น้องทั้งหกได้ไปเล่นน้ำที่สระน้ำโนดาด เจอพรานบุญที่ต้องการจับตัวนางकिनรเพราะเห็นว่านางงดงาม คู่ควรแก่พระสุธน โอรสแห่งเมือง ปัญจาลนคร พรานบุญจึงไปยืมบ่วงนาคราจากท้าวชมพูจิต พญานาคราช ซึ่งได้ให้ยืมบ่วงนาครา เพราะพรานบุญเคยช่วยชีวิตเอาไว้และเห็นว่าพระสุธนกับนางมโนราห์เป็นเนื้อคู่กัน พรานบุญได้จับนางมโนราห์ไปถวายแก่พระสุธน พระสุธนเห็นเข้าก็เกิดหลงรักนางและพานางกลับเมือง และได้อภิเษกกัน

ต่อมาบุโรหิตคนหนึ่งได้เกิดจิตอาฆาตแค้นแก่พระสุธนเพราะว่าพระสุธนไม่ให้ตำแหน่งแก่บุตรของตน เมื่อถึงคราวเกิดสงคราม พระสุธนออกไปรบ พระบิดาได้ทรงพระสุบิน บุโรหิตได้ทำนายว่าจะเกิดภัยพิบัติครั้งใหญ่ ให้นางมโนราห์ไปบูชาญ ซึ่งท้าวอาทิตย์วงศ์ได้ยินยอมตามนั้น นางมโนราห์รู้เข้าก็เกิดตกใจ จึงออกอุบาย ของปีกกับหางของนางคืน เพื่อร้ายรำนางกองไฟก่อนจะตาย เมื่อนางได้ปีกกับหางแล้ว นางก็ร้ายราได้สักพักก็บินหนีไป ไปเจอฤๅษีก็ได้กล่าวกับฤๅษีว่า หากพระสุธนตามมาให้บอกว่าไม่ต้องตามนางไป เพราะมีภัยอันตรายมากมาย และได้ฝากฤๅษีและอำมรงค์ให้พระสุธน เมื่อนางมโนราห์ได้กลับไปเมืองก็จะได้มีพิธีชำระล้างกลิ่นอายมนุษย์ ฝ่ายพระสุธนที่กลับจากสงครามได้ลงโทษบุโรหิต และติดตามหานางมโนราห์ เมื่อเจอพระฤๅษี พระสุธนจะติดตามนางมโนราห์ต่อไป โดยมีพระฤๅษีคอยช่วยเหลือ เป็นเพราะเวรกรรมแต่ชาติที่แล้วนั่นคือ “มโนราห์” นางมโนราห์ คือ พระนางเมรี และ พระสุธน คือ พระรถเสน ทำให้พระสุธนได้รับความลำบากมาก เมื่อพระสุธนมาถึงสระน้ำโนดาด ได้แอบเอาพระอำมรงค์ใส่ลงในคอของนางकिनรนางหนึ่ง ซึ่งนางकिनรได้นำน้ำนั้นไปสงให้นางมโนราห์ พระอำมรงค์ได้ตกลงมาที่แหวนของนางพอดิ ทำให้นางรู้ว่าพระสุธนมาหานาง นางจึงได้แจ้งแก่พระมารดา ซึ่งพระบิดาต้องการทราบว่าพระสุธนมีความรักจึงต่อนางมโนราห์หรือไม่ ได้รับพระสุธนมาที่เมืองและให้พระสุธนบอกว่านางไหนคือนางมโนราห์ ซึ่งนางมโนราห์และพี่ๆมีหน้าตาละม้ายคล้ายคลึงกัน ร้อนถึงองค์อินทร์ ต้องแปลงกายมาเป็นแมลงวันทอง จับที่ผมของนางมโนราห์ทำให้นางมโนราห์และพระสุธนได้เคียงคู่อย่างมีความสุข

จากที่กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัยได้เล็งเห็นแล้วว่ามนุษย์กับความเชื่อนั้นเป็นสิ่งที่คู่กันมาตั้งแต่สมัยโบราณกาลซึ่งมนุษย์ทุกคนล้วนแล้วแต่มีความเชื่อ ศรัทธาในความเชื่อที่ตนเองเคารพนับถือ ซึ่งความเชื่อดังกล่าวมาแสดงให้เห็นว่า มีฐานการเกิดมากมาย แต่ถ้าพิจารณาตาม กรอบของความเชื่อ อาจสรุปได้ 3 ประเภทคือ ความเชื่อที่มนุษย์มีต่อมนุษย์ มนุษย์มีต่อธรรมชาติ และมนุษย์มีต่อสิ่งเหนือธรรมชาติ และหนึ่งในความเชื่อที่ผู้วิจัยได้หยิบยกมาเป็นแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์การแสดงคือ ความเชื่อเรื่อง “ด้ายแดง” ซึ่งเป็นเรื่องราวความรักของบุคคลสองคนที่รักกันมาแต่อดีตชาติจนมาใน

ชาติภพใหม่ อาจจะเกิดในต่างที่ ต่างเวลา ต่างลักษณะกัน แต่ตามความเชื่อของเรื่อง “ด้ายแดง” นี้ จะทำให้คนสองคนได้มาเจอกันและรักกัน

จากเรื่องย่อของวรรณกรรมทั้งสองเรื่องที่ถูกผู้วิจัยได้ยกเอามาจะเห็นได้ว่ามีประเด็นที่สำคัญที่มีความคล้ายคลึงกับความเชื่อเรื่อง “ด้ายแดง” นั่นคือเรื่องราวเกี่ยวกับคู่เวรคู่กรรม ความรักข้ามภพข้ามชาติของบุคคลสองคนผู้วิจัยจึงนำเรื่องราวความรักนี้มาเป็นแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ผลงานวิจัยโดยผู้วิจัยได้นำมาเล่าผ่านเรื่องราวของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศโดยปัจจุบันเป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลายแล้วแต่ในบุคคลบางกลุ่มก็ยังไม่มีความเข้าใจในลักษณะความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ ซึ่งความหลากหลายทางเพศนั้นมีอยู่มากมาย ในปัจจุบันมีการนำความเชื่อเรื่อง “ด้ายแดง” มาทำเป็นละครโทรทัศน์ที่นำเสนอความสัมพันธ์ของความรักข้ามภพข้ามชาติโดยมีเรื่องด้ายแดงมาดำเนินเรื่องราว

ละครโทรทัศน์เรื่อง “ด้ายแดง”

ความเชื่อเรื่อง “ด้ายแดง” นั้นเป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลาย มีการนำความเชื่อนี้มาสร้างเป็นบทละครโทรทัศน์ในประเทศไทยที่เกี่ยวกับบุคคลในกลุ่มความหลากหลายทางเพศ ซึ่งการแสดงออกทางเพศได้เปิดกว้างมากขึ้น และมีการยอมรับบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศมากขึ้น นำเอาบทบาทความหลากหลายทางเพศมาสร้างเป็นบทละครในละครโทรทัศน์ต่าง ๆ หรือมีการสร้างเป็นละครที่เรียกกันในปัจจุบันว่า “ซีรีส์วาย” โดยส่วนมากจะเป็นเนื้อหาที่เกี่ยวกับความหลากหลายทางเพศ ตัวละครเอกทั้งสองคนในเรื่องล้วนเป็นผู้ชาย ใช้นักแสดงชาย บทบาทพระเอกเรียกว่า “พระเอก” ส่วนบทบาทนางเอกที่แสดงโดยนักแสดงชาย จะเรียกว่า “นายเอก” ซีรีส์วายมีผลตอบรับที่ดีมากในปัจจุบันนี้ มีผู้ชมติดตามนักแสดงมากมาย เป็นตัวบ่งชี้ได้ว่าความหลากหลายทางเพศได้รับการยอมรับกันมากขึ้นในสังคมไทยในปัจจุบัน

ที่ผ่านมาซีรีส์วายที่เป็นบทละครเกี่ยวกับความเชื่อเรื่อง “ด้ายแดง” โดยมีการนำเสนอผ่านบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศในประเทศไทยซึ่งเป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลายเรื่องแรก คือเรื่องด้ายแดง "Until We Meet Again the Series" (เอ็นเทล วี มิท อแกน เดอะ ซีรีส์) ซีรีส์วายเรื่องนี้มาจากเค้าโครงเรื่องจากนิยายของ Lazysheep (เลซี่ชีป) ผลิตโดย บริษัท Studio Wabi Sabi (สตูดิโอ วาบิซาบิ) กำกับการแสดงโดย ศิวฉน์ สวัสดิ์มณีกุล เป็นการนำความเชื่อนี้มาทำเป็นเป็นบทละครโทรทัศน์ที่นำเสนอเกี่ยวกับความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศซึ่งนำเสนอโดย จิตติวัฒน์ ฤทธิ์ประเสริฐ, ณรัช ศิริพงษ์ธร, นพเก้า เตชาพัฒนคุณ, กัษมนณัฏฐ์ นามวิโรจน์ ดารามากฝีมือในประเทศไทยโดยมีเนื้อเรื่องย่อดังนี้

ภาพที่ 4 โปรเตอร์ซีรีส์เรื่อง “ด้ายแดง”

ที่มา : <https://www.sanook.com>

เรื่องราวเกิดขึ้นเมื่อ 30 ปีก่อน ตัวละครกรณและอินทัช นักศึกษามหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ พบเจอกัน แรกเริ่มจากความสงสารทำให้อินทัชก้าวเข้าไปในชีวิตของกรณผู้ได้ชื่อว่าเป็นลูกชายของผู้มีอิทธิพล แม้จะถูกไล่ถูกเมินใส่สุดท้าวหัวใจก็ต้องยอมเปิดใจให้เด็กหนุ่มที่ร่าเริงดังพระอาทิตย์ในสมัยที่ความรักของเพศเดียวกันยังไม่เป็นที่ยอมรับมากนัก เมื่อความแตกถึงหูของพ่อของทั้งคู่ทำให้ทั้งสองคนต้องแอบมาพบกันอินทัชพยายามที่จะสู้แต่สำหรับกรณผู้ซึ่งทนกับความอึดอัดมานานแสนนานกลับท้อถอยกลายเป็นโศกนาฏกรรม เมื่อกรณยังตัวตายจนทำให้อินทัชที่เสียใจ และขาดสติฆ่าตัวตายตามไปด้วยกันทั้งที่เรื่องราวควรจะจบ แต่บางสิ่งบางอย่างกลับผูกพันพวกเขาทั้งคู่เอาไว้

ผ่านมาหลายสิบปี นักศึกษาเปลี่ยนรุ่น ภาวนักศึกษาปีหนึ่งก็ได้พบเจอคนที่เขาารู้สึกว่าตัวเองรอมาทั้งชีวิต ในขณะที่ตินักศึกษาปีสาม ผู้ซึ่งพยายามหาใครบางคนมาตลอดเวลาก็ได้เจอคนที่เขาตามหาด้ายแดงที่ผูกเขาไว้แน่นกับอดีตที่ไม่น่าจดจำได้นำทั้งคู่มาพบกันอีกครั้ง

โดยละครนี้ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่าการถ่ายทอดความเชื่อเรื่อง “ด้ายแดง” กับเรื่องราวของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศได้อย่างลงตัวและดีเยี่ยมถือเป็นละครเรื่องแรก ๆ ที่นำความเชื่อนี้มานำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศได้อย่างดี ซึ่งความเชื่อเรื่อง “ด้ายแดง” เป็นเรื่องราวความรักที่เรียกได้ว่าเป็นความรักตามภพตามชาติ ซึ่งในสมัยก่อนก็มีวรรณกรรมไทยที่สร้างเรื่องราวความรักตามภพตามชาติมาก่อนแล้วคือเรื่องพระรถเมรี และพระสุธน มโนราห์ เป็นเรื่องที่มีลักษณะที่คล้ายคลึงกันกับความเชื่อเรื่อง “ด้ายแดง”

ความหลากหลายทางเพศกับความเชื่อเรื่อง “ด้ายแดง” ที่ผู้วิจัยได้กล่าวมานั้น จะเห็นได้ว่าในปัจจุบันโลกได้มีสิ่งใหม่เกิดขึ้นมากมายตามกาลเวลา ดังนั้นมนุษย์ก็ยังไม่ได้หยุดพัฒนายังมีการพัฒนาขึ้นไปเรื่อย ๆ ซึ่งในปัจจุบันนี้นับได้ว่าเรื่องราวของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศกับความเชื่อนี้มีหลายรูปแบบหลายแง่มุมมากมาย ผู้วิจัยจึงเอาเรื่องราวความรักที่สมหวังของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศมาสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์ไทยที่สะท้อนรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศโดยสร้างสรรค์ในรูปแบบของนาฏศิลป์ไทยร่วมสมัย

2.3 นาฏศิลป์ไทยร่วมสมัย

นาฏศิลป์ร่วมสมัยหรือที่ชาวอเมริกันเรียกว่า นาฏศิลป์สมัยใหม่ Modern Dance (โมเดิร์นแดนซ์) ที่พัฒนาขึ้นในปลายศตวรรษที่ 19 เป็นยุคที่ศิลปะสมัยใหม่ เข้ามามีบทบาทในการพบกัน ความต้องการของคนในยุคนั้น นาฏศิลป์ร่วมสมัยมีจุดเริ่มต้นมาจากนักเต้นที่รู้สึกว่าการเต้นบัลเลต์เป็นแบบโปรเฟสเซอร์และจำกัดเกินไป เพื่อกับกฎเกณฑ์ที่เข้มงวดและพยายามค้นหา ท่าเต้นที่แตกต่างจากบัลเลต์ไปจนถึงการเต้นในยุคปัจจุบันละทิ้งประเพณีและระเบียบสำรวจแผนเน้นที่บุคลิกลักษณะและเทคนิคการเต้นเกิดจากความต้องการของนักเต้นและนักออกแบบท่าเต้นที่มีรสนิยมส่วนตัวในการสร้างแบบจำลอง ไม่จำกัดเฉพาะการเคลื่อนไหวและนักออกแบบท่าเต้นที่มีรสนิยมส่วนตัวในการสร้างแบบจำลอง ซึ่งไม่จำกัดเฉพาะการเคลื่อนไหวและทักษะการเต้นไม่ได้เกี่ยวข้องกับกระบวนการสร้างสรรค์เท่านั้นองค์ประกอบของการแสดงและผู้สร้างการเต้นรำนั้นโดยมีจุดประสงค์เพื่อการเคลื่อนไหวร่างกายเป็นการแสดงความรู้สึก ความคิด และทัศนคติภายในซึ่งสามารถแสดงออกผ่านร่างกายมนุษย์ด้วยการเคลื่อนไหวเป็นสื่อกลางออกจากกฎตายตัวและแสวงหาแบบการเต้นใหม่ที่เป็นธรรมชาติยิ่งขึ้น

สรุปได้ว่านาฏศิลป์ไทยร่วมสมัยเป็นการแสดงออกภายนอกที่สื่อถึงความหมายของการเต้นรำภายในที่ไม่มีกฎเกณฑ์และแบบแผนของนักเต้นหรือนักออกแบบท่าเต้น อิสระในการสร้างสรรค์ผลงานใหม่ที่ไม่ยึดติดกับแบบเดิม

2.3.1 การออกแบบนาฏศิลป์ไทย

คือ การออกแบบผลงาน ใช้ลักษณะของการออกแบบทางทัศนศิลป์เข้ามา ใช้ในการจัดวางองค์ประกอบของการแสดง ได้แก่ ท่าทาง ทิศทางการเคลื่อนไหวการจัดกลุ่มโดยคำนึงถึงทฤษฎีทัศนศิลป์เพื่อช่วยในการสร้างผลงาน เช่น องค์ประกอบของทัศนศิลป์ เช่น จุด เส้น รูปร่าง สี พื้นผิว แม้กระทั่งการใช้อำนาจ การเคลื่อนไหวของร่างกายด้านแรงโน้มถ่วงของโลกก็มีบทบาทในการช่วยการออกแบบรวมถึงการใช้พื้นที่ในการแสดงผลจัดวางนักแสดงเคลื่อนไหวทั่วพื้นที่แสดง ไปในทิศทางต่าง ๆ ให้น่าสนใจข้อควรระวังในการสร้างผลงาน

- ไม่ควรทำบางสิ่งบางอย่างซ้ำๆ จนผู้ชมชินตาไม่เกิดสิ่งใหม่ตื่นตากับคนผู้ชม
- ไม่ควรทำในสิ่งที่ผู้ชมสามารถคาดเดาได้
- ไม่ทำสิ่งที่ทำให้ผู้ชมสับสนวุ่นวายในการแสดงจนยากที่จะเข้าใจ
- ไม่ทำสิ่งใดที่เป็นการทำลายสมาธิของผู้ชม
- ไม่ควรทำสิ่งที่เกิดความสามารถของนักแสดง เพราะจะทำให้เกิดข้อผิดพลาดได้ง่าย และ จะทำให้เกิดความขัดแย้งของคนดู
- ไม่ทำสิ่งใดที่กีดขวางการเคลื่อนไหวของผู้แสดง
- ไม่ควรทำนำในสิ่งที่แปลกใหม่ เกิดกว่าที่ผู้ชมจะสามารถเข้าใจได้ด้วยปัญญา และ ประสบการณ์
- ไม่ทำในสิ่งที่ขัดต่อศีลธรรม
- ไม่ทำในสิ่งที่ทำให้ผู้ชมเกิดอาการเบื่อ

ดังนั้น นาฏประดิษฐ์จึงเป็นกระบวนการคิดสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ที่เกิดขึ้นมาใหม่ ทั้งจากการปรับปรุงผลงานขึ้นก่อนในอดีต หรือการสร้างสรรค์ผลงานขึ้นใหม่ที่เกิดการการสังสมประสบการณ์ ขึ้นมาเพื่อให้เกิดความก้าวหน้าและพัฒนาทั้งทางกระบวนการทางความคิด และการปฏิบัติ จนอาจจะนำไปสู่การตอบสนองต่อสังคมในยุคสมัยปัจจุบันเพื่อเป็นสื่อกลางในการถ่ายทอดความรู้เจตนาารมณ์ของผู้สร้างสรรค์ผลงานรวมถึงกลุ่มคนหรือสังคมนั้น ๆ

อย่างไรก็ตามกระบวนการสร้างสรรค์ลีลาท่าทางจึงจำเป็นต้องอาศัยกระบวนการของ นาฏประดิษฐ์ ที่มีรูปแบบในการสร้างสรรค์ผลงานที่มีแบบแผนและข้อควรระวังเพื่อให้งานสร้างสรรค์การแสดงลีลาท่าทางออกเป็นที่น่าสนใจในสังคม

2.3.2 แนวคิดและทฤษฎีของนาฏยศิลป์ไทยร่วมสมัย

ศิลปะร่วมสมัย คือ ผลงานอันเกิดจากการสร้างสรรค์ภูมิปัญญาของมนุษย์ โดยมี กระบวนแบบหรือ แนวความคิดของสังคมและวัฒนธรรมปัจจุบันเป็นฐาน แสดงถึงลักษณะเฉพาะตน ของศิลปิน รวมไปถึง ทักษะคิด ความคิด หรือลักษณะการแสดงออกที่ไม่จำเป็นต้องเป็นศิลปะรูปแบบ ใหม่เสมอ เช่น การนำศิลปะ ดั้งเดิม ในรูปแบบเก่ามาสร้างใหม่ แต่มีแนวคิดของศิลปินเองก็ถือว่าเป็น ศิลปะร่วมสมัยในเรื่องของ แนวความคิด โดยได้สรุปคำนิยามของศิลปะร่วมสมัยจากที่มาต่าง ๆ ไว้ ดังนี้ ตรวจสอบ การ อัปเดต

ราชบัณฑิตยสถานได้นิยามคำว่า “ร่วมสมัย” หมายถึงสมัยปัจจุบันหรือสมัยใหม่ เช่น คำว่า ศิลปะ ร่วมสมัย หมายถึงศิลปะที่มีขบวนการหรือแนวความคิดของสังคมปัจจุบัน เป็นคำที่มีความหมายกว้าง ไม่ สามารถจำกัดลงไปได้ว่าเป็นช่วงเวลาใด อาจจะเป็นปี ทศวรรษ ศตวรรษ หรือ ยุคสมัยก็ได้ นอกจากนี้ยังต้อง พิจารณาในเรื่องแนวความคิดหรือกระบวนการร่วมสมัยด้วย

วิรุณ ตั้งเจริญ ได้กล่าวถึง คำว่าศิลปะร่วมสมัย “Contemporary Art” (คอนเทมโพรารี อาร์ต) ในหนังสือศิลปะร่วมสมัย ดังนี้

“ศิลปะร่วมสมัย Contemporary Art จำเป็นต้องใช้ควบคู่ไปกับคำว่า ศิลปะ สมัยใหม่ Modern Art ศิลปะทั้ง สองคำนี้ไม่สามารถแยกจากกันได้โดยเด็ดขาด มีความหมายใกล้เคียงกัน คือเป็นศิลปะที่เน้นถึงศิลปะที่ เปลี่ยนจากอดีตมาสู่รูปแบบเนื้อหา และแนวคิดใหม่ๆ โดยมุ่งเน้นแหล่งกำเนิดจากสังคมตะวันตกเป็นส่วน ใหญ่” (วิรุณ ตั้งเจริญ, 2555)

การแสดงนาฏยศิลป์ร่วมสมัยในระยะแรกไม่เป็นที่ยอมรับอย่างกว้างขวาง เป็นที่ นิยมและแสดงในหมู่ศิลปินที่แตกต่างกัน ว่ากันว่านาฏยศิลป์ร่วมสมัยนี้เป็น “การปฏิวัติสังคมและเป็น บาบ แต่กลุ่มผู้นิยมและสร้างสรรค์งานกลับมีความเชื่อว่าการเต้นแบบร่วม สมัยนี้เป็น “การปลดปล่อย และใช้จิตวิญญาณทั้งมวลหล่อหลอมไปกับการเคลื่อนไหวและถ่ายทอดออกมา เป็นวิญญาณอิสระและ รู้สึได้ถึงถึงการใกล้ชิดพระเจ้า” และภายในระยะเวลาไม่นานนัก การแสดงแบบร่วมสมัย กลับได้รับความ นิยมมากขึ้นเรื่อย ๆ และได้รับการพัฒนาจนกลายเป็นรูปแบบเฉพาะและเปิดสอนใน โรงเรียน เต้นรำต่าง ๆ ทั่วโลก ซึ่งแต่ละสถาบันก็จะมีเทคนิคที่มีความเป็นเอกลักษณ์โดดเด่นไม่ซ้ำรูปแบบกัน เหตุผลหลักที่ทำให้การเต้นแบบนี้ไม่เป็นที่ยอมรับในยุคแรกเริ่มนั้นเพราะเกิดการเปรียบเทียบอย่าง มากกับ ศิลปะที่มีมาก่อนหน้า จนกลายเป็นความไม่คุ้นเคยวิธีการที่ดีที่สุดคือร่างกายเป็นเครื่องมือที่ใช้ ถ่ายทอด แนวทางใหม่ของการแสดงจากตัวศิลปินเอง ทรรศการของนักเต้นคือประสบการณ์ชีวิตที่ ไม่ได้ผ่านการปรุง แต่งใด ๆ นั่นเอง

ศิลปินนักเต้นที่ประสบความสำเร็จได้ลอกเลียนซึมซับคุณค่าผ่านเข้าสู่การเคลื่อนไหว ของกล้ามเนื้อ ในชีวิตประจำวันที่มนุษย์ยุคใหม่กำลังทำเป็นหลังล้มเข้าสู่ร่างกายอย่างเต็มเปี่ยม ซึ่ง

เป็นสิ่งที่นักเต้นบัลเลต์ไม่เคยมองเห็นเลยในการเต้นไม่ว่าจะเป็นความเร็วความสมดุลความตื่นตาของโครงสร้างมนุษย์ มันเป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อนกับการรวมพลังกำลังทางกายให้เป็นส่วนหนึ่งของพื้นที่แสดง แก่นแท้ของการค้นหาทางที่จะบรรลุถึงอารมณ์มาจากการฝึกฝนท่วงท่าที่จะใช้สื่อสารมาเป็นอย่างดีอีกด้วย

การฝึกฝนทักษะทางร่างกายให้พัฒนาขึ้นเป็นเทคนิคที่ใช้ร่างกายทั้งผู้สอนและผู้ฝึกเองแทนที่จะเหมือนนักแสดงบัลเลต์ที่มีจุดศูนย์กลางลำตัวที่แข็งแรงรวมถึงการการแสดงตำแหน่งแขนขาที่ยืดยาวแต่ตรวจสอบขึ้นนักเต้นสมัยใหม่ถกเถียงถึงการเต้นของพวกเขาที่ตรงข้ามกัน “การยืดและผ่อนคลาย” “ลืมหูลืมตาและลุกขึ้น” “หดเกร็งและปลดปล่อย” อีกทั้งความยืดหยุ่นของร่างกายมีส่วนทำให้การแสดงทรงพลังเหมือน ประสบการณ์ชีวิตที่เข้มข้น

การเต้นรำแบบสมัยใหม่ประสบความสำเร็จในเรื่องของเทคนิคการเปลี่ยนทิศทางของพลังกำลังด้วยความเร็ว แต่ยังคงมองเห็นอารมณ์ความรู้สึกในขณะเดียวกันกับแขนงอื่นที่พยายามผลักดันการเคลื่อนไหวและความเร็วใสในงานของตนเพื่อสะท้อนให้เห็นถึงความก้าวหน้าเช่นกัน ศิลปะนี้ถูกเติมเต็มด้วยการเคลื่อนไหวที่มีชีวิตชีวาที่มีการเจริญเติบโตเปิดกว้างมีพัฒนาการและการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลาเกี่ยวกับท่วงท่าที่มาจากนาฏกรรมแสดงให้เห็นถึงแรงขับและความปรารถนาแรงกล้าภายในการตอบสนองความขัดแย้งกันเองของการเป็นมนุษย์จนเกิดเป็นสุนทรียศาสตร์

นักเต้นที่ดีควรมีการแสดงออกทางอารมณ์จะนำพวกเขาไปในการแสดงความรู้สึกผ่านทางร่างกายที่กำลังเคลื่อนไหวสัจชาติพัฒนาได้ด้วยการฝึกซ้อมไม่ใช่เพียงแค่มีร่างกายที่แข็งแรงและการจัดการที่ดีเท่านั้นแต่ต้องมีปฏิภาณในการรับรู้ความต่อนตริส่งผ่านมัดกล้ามเนื้อของร่างกายทุกสิ่งทุกอย่างต้องเกี่ยวพันกัน ความ แตกต่างในส่วนต่าง ๆ ได้ผ่านการกลั่นกรองมาเป็นอย่างดีแล้วมันจะเป็นที่ประจักษ์เองถ้าพวกเขาไม่ทำให้มันมีเจตนาในการรับรู้มากเกินไป ศิลปะสมัยใหม่ไม่มีแบบแผนตายตัวและไม่ยอมรับการแบ่งแยกใด ๆ วิธีแห่งการออกแบบท่าเต้นน่าจะต้องดูแล้วชวนคิด ไม่ใช่อธิบาย อย่างไรก็ตามนาฏศิลป์ร่วมสมัยก็เหมือนกับศิลปะรูปแบบอื่น ๆ ความเป็นมาของการเต้นร่วมสมัยมีผลต่อเหตุการณ์ที่เคยเกิดขึ้นแล้วการเปลี่ยนแปลงทางความคิด ค่านิยม วัฒนธรรมที่เคยเกิดขึ้นในอดีตและยังรวมไปถึงการค้นคว้า ดังนั้นการเรียนรู้ความเป็นมาของนาฏศิลป์ร่วมสมัยก็คือการทำความเข้าใจและเรียนรู้เหตุการณ์ในอดีต ซึ่งช่วยกำหนดรูปแบบให้กับศิลปินในปัจจุบัน แม้ นาฏศิลป์ ร่วมสมัยจะเกิดขึ้นไม่ถึงหนึ่งศตวรรษ แต่ก็สามารถเปลี่ยนโฉมได้อย่างรวดเร็วและยังคงดำเนินต่อไปอย่างไม่หยุดยั้ง และยังสร้างสรรค์งานการแสดงออกมาได้อย่างแพร่หลายและได้รับความนิยม เพราะนาฏศิลป์ร่วมสมัยสามารถสื่ออารมณ์และความรู้สึกให้ผู้ชมเข้าถึงได้ง่าย

ผู้วิจัยจึงนำรูปแบบนาฏศิลป์ไทยมาสร้างสรรค์การแสดงชุดนี้โดยมีทฤษฎีในการสร้างการแสดงมาปรับใช้ให้เข้ากับการสร้างสรรค์การแสดงชุดนี้ โดยการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ไทยชุดนี้รูปแบบของการแสดงสร้างขึ้นบนพื้นฐานของการแสดงรูปแบบนาฏศิลป์ไทยมาผสมผสาน

ดัดแปลงเรียบเรียงท่าทาง รูปแบบแถว โดยแทรกเรื่องราวเข้าไปในการแสดงให้เกิดเป็นการแสดงอีก รูปแบบหนึ่ง ซึ่งใช้เรื่องราวเป็นตัวดำเนินเรื่องในการแสดงให้เกิดการแสดงที่มีอรรถรส รูปรส ที่จะสะท้อนเรื่องราวความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศโดยนำทฤษฎีโพติเอกา ของอริสโตเติลมาปรับใช้เป็นแนวทางในการแสดง

2.4 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ไทย

การสร้างสรรค์นาฏศิลป์ไทยร่วมสมัย เพื่อทำให้เกิดองค์ประกอบที่สมบูรณ์ในทุก ๆ ด้านนั้น จำเป็นต้องมีหลักทฤษฎีมาผนวกเข้ากับการสร้างสรรค์งานเพื่อให้งานมีองค์ประกอบครบสมบูรณ์ในทุกด้านของการแสดงผู้วิจัยจึงหยิบยกเอาทฤษฎีโพติเอกาของอริสโตเติล และทฤษฎีแนวนิยมความเรียบง่ายมาปรับใช้ให้เกิดการแสดงที่สมบูรณ์ขึ้นโดย ทฤษฎีโพติเอกาของอริสโตเติล ศาสตราจารย์ กิตติคุณ ดร.สุรพล วิรุฬห์รักษ์ ได้เขียนไว้ในวารสารราชบัณฑิตยสถาน ปีที่ 39 ฉบับที่ 3 ไว้ดังนี้

2.4.1 ทฤษฎีโพติเอกาของอริสโตเติล

“เป็นนาฏยทฤษฎีที่อริสโตเติลเขียนขึ้นโดยอาศัยบทละครอันเป็นผลงานของกรีกในสมัยนั้น แต่ผลการวิเคราะห์และสังเคราะห์ของอริสโตเติลนั้นเกิดเป็นทฤษฎีที่นำมาใช้ได้กับการละครโดยทั่วไป โพติเอกาฉบับย่อมีปรากฏอยู่ทั่วไปในยุคกลางและเผยแพร่มาจนกระทั่งจอร์จโวลลาแปลเป็นภาษาละตินและตีพิมพ์ในเวนิสเมื่อ พ.ศ.2041 ต่อมา อาลดิน ได้พิมพ์ฉบับภาษากรีกขึ้นเมื่อ พ.ศ.2051 จากนั้นมาโพติเอกาก็แพร่หลายไปทั่วยุโรปและมีการแปลเป็นภาษาต่าง ๆ อีกทั้งนำไปใช้อย่างกว้างขวาง โพติเอกานับเป็นนาฏยทฤษฎีเก่าที่สุดและเป็นหลักวิชาการละครของโลกตะวันตกมาจนถึงปัจจุบัน ซึ่งเป็นทฤษฎีของการละครกรีกที่กล่าวถึงในองค์ประกอบต่าง ๆ ที่ทำให้เกิดละครที่มีความสมบูรณ์มากขึ้น ได้แก่

1. Imitation (อิมมิเทชัน) การเลียนแบบมนุษย์มีสัญญาณของการเลียนแบบ และแสดงออกของการเลียนแบบด้วยการพูด การเขียน การทำท่าทางเมื่อจะแสดงตนเป็นตัวละครก็ต้องใช้ศิลปะแห่งการเลียนแบบเหมาะสม

2. Poetry (โพทรี) คือ กวีนิพนธ์ที่มนุษย์พัฒนาจากการเลียนแบบให้เป็นระบบที่สื่อความหมายได้ชัดเจนงดงามเกิดจินตนาการและอารมณ์คล้อยตาม

3. Elements of Tragedy (แอลเลมเน้นออฟทรานส์เจนต์) ปัจจัยของโศกนาฏกรรม

3.1 Plot (พล็อต) โครงเรื่อง คือ การลำดับความคิดและเหตุการณ์สำคัญในการดำเนินเรื่อง

3.1.1 Unity of Plot (อันตือออฟพล็อต) เอกภาพของโครงเรื่อง

3.1.2 Law of Probability or Necessity (ลอพออฟพริ้อบบิริรี้ตืออนนี แซสซิดี้) การดำเนินเรื่องต้องมีความเป็นไปได้จริงสมเหตุสมผลไม่บิดเบือน

3.1.3 Simple and Complex Plot (ซิมเปิ้ลแอนด์คอมเพล็กซ์พล็อต) การดำเนินเรื่องมีสองแบบคือ แบบตรงกับแบบซ้อนเงื่อนหรือการแสดงความยอกย้อนของชะตากรรมของตัวละคร

3.1.4 Peripeteia (เปอริเปติเอ) เป็นการพลิกชะตากรรมของของตัวละครไปในทางตรงข้ามอย่างกระทันหัน เช่นการสรรเสริญกลับเป็นผลร้ายแก่ผู้ได้รับการสรรเสริญ

3.1.5 Recognition (เรคเคิตเนชั่น) เป็นสัญญาณบางอย่างซึ่งทำให้ชะตากรรมของตัวละครเปลี่ยนไปในทางตรงข้ามเช่น ปาน แผลเป็นสร้อยที่ได้รับมาแต่เยาว์ ข้อมูลที่ค้นพบใหม่

3.1.6 Complication and Unraveling (คอมเอ็มพิเคชั่นแอนด์อันเรฟเวอร์ลิงค์) เป็นการสร้างเรื่องที่ต้องชวนติดตามมีความซับซ้อนซ้อนเงื่อนและมีการค่อย ๆ เปิดเผยความลับทีละน้อย

3.1.7 Plot Structure (พล็อตสต็อกเจอร์) ลำดับชั้นของโครงเรื่อง ตั้งแต่เริ่มต้นจนจบการแสดง แบ่งเป็น 6 ส่วน คือ เริ่มเรื่องและปูพื้นเรื่อง เกิดความขัดแย้งและดำเนินเรื่องเข้มข้นขึ้นเป็นลำดับ, เหตุการณ์ที่ทำให้วิถีชีวิตของตัวละครเริ่มเปลี่ยนไป, เหตุการณ์ที่ดำเนินต่อมาและทำให้ความลับคลี่คลาย, จุดแตกหักระหว่างสองฝ่ายและความลับถูกเปิดเผย, การสรุปเรื่องให้จบลงอย่างสมบูรณ์

3.1.8 Pity and Fear (พิตีแอนด์เฟียล) คือ ความเห็นใจและความหว่นใจ ซึ่งเหตุการณ์ที่ทำให้เกิดความรู้สึกดังกล่าว มี 4 ลักษณะ คือ 1. การกระทำนั้นตัวละครรู้ตัวและจำเป็นต้องทำโดยไม่มีทางเลือก 2. การกระทำนั้นเกิดจากความไม่รู้และมาพบความจริงในภายหลัง 3. ต้องลงมือกระทำแต่ทำไม่ได้เพราะรู้ว่าผู้ที่ตนจะลงมือกระทำเป็นใคร 4. เกือบลงมือกระทำเพราะไม่รู้ แต่พบความจริงก่อนลงมือกระทำ

3.2 Character (คาเร็คเตอร์) คือ กวีต้องสร้างตัวละครที่มีรูปร่าง นิสัย ความคิด และพฤติกรรมอย่างสมเหตุสมผล เป็นความจริง ไม่มีปาฏิหาริย์ ตัวละครในโศกนาฏกรรมต้องเป็นมนุษย์ผู้ยิ่งใหญ่ มีอุดมการณ์ มีคามมุ่งมั่น มีความกล้าหาญ เสมอต้นเสมอปลาย

3.3 Thought (ตอต) คือ กวีต้องแสดงความคิดของเรื่องให้สื่อได้ด้วยคำพูดและท่าทางของตัวละครทั้งทางตรงและทางอ้อม

3.4 Diction (ไต่เร็กชั่น) คือ กวีต้องสร้างคำพูดของตัวละครที่แสดงความคิดและอารมณ์ต่อสถานการณ์ที่เกิดขึ้นได้อย่างเหมาะสม ทั้งการพูดตรง ๆ พูดโดยอ้อม พูดแบบเปรียบเปรย

3.5 Song (ซอง) คือ การพูดอย่างมีลีลา การขับลำนำ การขับร้อง และการบรรเลงดนตรี มีบทบาทสำคัญในการให้รสชาติแก่การแสดง จึงต้องใช้ฉันทลักษณ์อย่างเหมาะสมกับบุคคล กาละเทศะ

3.6 Spectacle (สเป็คติเคิล) คือ ความตระการตา ได้แก่ฉาก เครื่องแต่งกาย อุปกรณ์การแสดง ที่ทำให้การแสดงมีความงดงามตระการตาแลดูสมจริงมากยิ่งขึ้น

4.Purgation of Emotion (โพเตชั่นออฟอิมโมชั่น) เป็นคุณสมบัติของโศกนาฏกรรมเมื่อจบการแสดงแล้วต้องทำให้คนดูเกิดความรู้ความเข้าใจและความรู้สึกโล่งใจว่าตนได้ผ่านพ้นวิกฤติที่จำลองให้เห็นบนเวทีนั้นมาได้” (สุรพล วิรุฬห์รักษ์, 2557)

จากทฤษฎีของอริสโตเติลที่ผู้วิจัยหยิบยกรมานั้นมี 1 ทฤษฎีที่ผู้วิจัยนำมาเป็นแนวทางในการสร้างสรรค์การแสดงคือ ข้อที่ 3.1.7 Plot Structure มีการเรียงลำดับชั้นของโครงเรื่อง ตั้งแต่เริ่มต้นจนจบการแสดง แบ่งเป็น 6 ส่วน คือ

1. เริ่มเรื่องและปูพื้นเรื่อง
2. เกิดความขัดแย้งและดำเนินเรื่องเข้มข้นขึ้นเป็นลำดับ
3. เหตุการณ์ที่ทำให้วิถีชีวิตของตัวละครเริ่มเปลี่ยนไป
4. เหตุการณ์ที่ดำเนินต่อมาและทำให้ความลับคลี่คลาย
5. จุดแตกหักระหว่างสองฝ่ายและความลับถูกเปิดเผย
6. การสรุปเรื่องให้จบลงอย่างสมบูรณ์

ทฤษฎีทั้งหมด 6 ข้อนี้ผู้วิจัยนำมาใช้ประกอบในการวางโครงเรื่องตลอดจนจัดทดลองทำการแสดงเพื่อให้เกิดอรรถรสที่น่าติดตามชม

2.4.2 ทฤษฎีแนวนิยมความเรียบง่าย

ทฤษฎีแนวนิยมความเรียบง่าย สุพจน์ จุลีม ได้กล่าวในวิทยานิพนธ์ งานสร้างสรรค์นาฏศิลป์ เรื่อง พระลอ ตอน ศักโหงพลาย ไว้ว่า

“ศิลปะแนวนิยมความเรียบง่าย หรือ Minimalism (มินิมอลลิสม์) เป็นกระแสเคลื่อนไหวทางศิลปะที่ถือกำเนิดขึ้นในนิวยอร์กช่วงต้นทศวรรษ 1960 เป็นปฏิกิริยาต่อต้านศิลปะแนวแอ็บสแตรกต์เอ็กซ์เพรสชันนิสม์ที่เฟื่องฟูในอเมริกาในช่วงก่อนหน้านี้ที่ทำงานศิลปะแนวสัจสี สาดสี เทสี เพื่อแสดงออกทางอารมณ์ศิลปินรุ่นต่อมาเกิดเบื่อหน่ายและรู้สึกว่าล้าพั้งอารมณ์ความรู้สึกไม่ใช่ทางออกและไม่สามารถสื่อสารความคิดได้ แต่เป็นเพียงความงาม

ที่เกิดจากความชำนาญใน ทักษะศิลปะ พวกเขาจึงคิดค้นแนวทางการทำงานศิลปะที่ละทิ้ง
 อารมณ์ความรู้สึกด้วยการใช้เทคนิคการผลิตหรือเครื่องมือจากโรงงานหรือระบบ
 อุตสาหกรรม นอกจากจะละทิ้งอารมณ์ความรู้สึกแล้วศิลปินเหล่านี้หลีกเลี่ยงการทำงานที่แฝง
 สัญลักษณ์ เรื่องราวหรือการอุปมาเปรียบเปรยถึงสิ่งอื่นใด หากแต่หันมาให้ความสำคัญกับ
 เนื้อแท้ และสาระสำคัญของวัตถุหรือวัสดุที่ใช้ในการสร้างงานแทน จนเกิดเป็นการสร้างสรรค์
 แบบใหม่ที่จริงจัง หลีกเลี่ยงหรือแม้แต่ล้มล้างสุนทรียะและความงามทางศิลปะแบบเดิม ๆ ลง
 อย่างสิ้นเชิง ศิลปะแนวนิยมความเรียบง่าย หรือ ศิลปะมินิมอลลิสม์ ขยายขอบเขตแนวคิด
 ของ ศิลปะแนวนามธรรม Abstract art (แอ็สแต็กอาร์ท) ที่ว่า ศิลปะควรมีความจริงแท้เป็น
 ของตัวเอง โดยไม่ต้อง ลอกเลียนสิ่งอื่นใด เพราะเรามักจะคิดว่า ศิลปะคือการนำเสนอภาพ
 แทนจากมุมมองในโลกแห่งความ เป็นจริง หรือเป็นการสะท้อนประสบการณ์ภายในของ
 บุคคลอย่างอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิด เป็นต้น ซึ่งศิลปินมินิมอลลิสม์ไม่พยายามนำเสนอภาพ
 แทนเหล่านั้น พวกเขาต้องการให้ผู้ชมมองเห็นและ ตอบสนองต่อสิ่งที่อยู่ข้างหน้าพวกเขา
 อย่างตรงไปตรงมา ดังนั้น สื่อ วัสดุ หรือสิ่งที่ศิลปินใช้สร้างเป็นผลงาน จึงเป็นความจริงแท้
 ด้วยตัวมันเองไม่ได้เป็นตัวแทนของอะไรทั้งสิ้น ดังคำกล่าวของศิลปินผู้ เป็นต้นแบบของมินิ
 มอลลิสม์อย่าง Frank Stella (แฟรงค์ สเตลล่า) ที่ว่า “What you see is what you see”
 (วอสยูซีอิสวอสยูซี) สิ่งที่คุณเห็น ก็คือสิ่งที่คุณเห็น ศิลปินมินิมอลลิสม์เชื่อว่า สุนทรียะในงาน
 ศิลปะของพวกเขา คือการนำเสนอรูปแบบและคุณค่าของความงามอันบริสุทธิ์ที่เที่ยงแท้ นั่นก็
 คือความเรียบง่ายความมีระเบียบ และความสอดคล้องประสานกลมกลืนทางทัศนธาตุนั่นเอง” (สุ
 พจน์ จุกลิ่น, 2563)

ในช่วงปลายยุคศตวรรษที่ 60 - 70 กระแสศิลปะมินิมอลลิสม์เฟื่องฟูและยึดครอง พื้นที่ใน
 โลกศิลปะทั้งในอเมริกาและยุโรป ด้วยการผลักดันของเหล่าภัณฑารักษ์ พิพิธภัณฑ์ นักค้างานศิลปะ
 และสื่อมวลชนต่าง ๆ (ที่ตีพิมพ์ข้อเขียนและทฤษฎีของศิลปินมินิมอลลิสม์) รวมถึงระบบการอุปถัมภ์
 ใหม่ ๆ ทั้งจากภาครัฐและเอกชน ทำให้กระแสเคลื่อนไหวทางศิลปะอย่างมินิมอลลิสม์ขยายขอบเขต
 กว้างไกลออกไปทั่วโลก แนวคิดอันเรียบง่ายและละทิ้งการตกแต่งประดับประดาของมินิมอลลิสม์ได้
 ขยายขยายไปยังวงการสร้างสรรค์อื่น ๆ อาทิ สถาปัตยกรรม งานตกแต่งภายใน งานออกแบบ
 เฟอร์นิเจอร์และผลิตภัณฑ์ที่ผสมผสานกับปรัชญาแห่งความเรียบง่ายแบบเซนของญี่ปุ่น วรรณกรรม
 ดนตรี ศิลปะการเต้นรำไปจนถึงศิลปะการทำอาหารที่มีการตกแต่งน้อยและแคลอรีต่ำก็เป็น
 ปรากฏการณ์รูปแบบหนึ่งของมินิมอลลิสม์เช่นเดียวกัน

หลังจากปลายยุคศตวรรษที่ 60 จนถึงช่วงต้นยุคศตวรรษที่ 70 มีการถือกำเนิดขึ้น ของ ศิลปะแนวทางใหม่ที่เรียกว่า Post-Minimalism (โพสมินิมอลลิสม์) ศิลปะยุคหลังมินิมอลลิสม์ ซึ่ง ได้รับอิทธิพลจาก แนวความคิดและสุนทรียะของมินิมอลลิสม์ และพยายามต่อยอดและขยายขอบเขต ความคิดให้ไปไกล กว่าเดิม ด้วยการใช้นำของในชีวิตประจำวันวัตถุธรรมดาสามัญที่แสดงออกถึง สุนทรียะของเนื้อแท้ แห่งวัตถุ ซึ่งถึงแม้ว่าทฤษฎีแนวนิยมความเรียบง่ายหรือมินิมอลลิสม์จะประสบ ความสำเร็จอย่างสูง และได้รับการยกย่องว่าเปิดเส้นทางใหม่ ๆ ให้กับโลกศิลปะ แต่ก็ได้รับการ วิพากษ์วิจารณ์อย่างมาก เช่นเดียวกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากขบวนการสตรีนิยม ว่าเป็นเพียงผลงาน ศิลปะที่แสดง การโอ้อวดอำนาจของสังคมชายเป็นใหญ่และเต็มไปด้วยความเหลื่อมล้ำทางเพศ โดย ศิลปะแบบสตรีนิยม ที่พัฒนาขึ้นพร้อมกับศิลปะ Post-Minimalism เองก็แสดงออกถึงความเป็น ปฏิปักษ์ต่อแนวคิดแบบมินิมอลลิสม์อย่างชัดเจนด้วยการสร้างงานในรูปแบบหัตถกรรมทำด้วยมือ และสอดแทรกความเป็นพิธีกรรม ความเชื่อ และสัญลักษณ์ รวมถึงบูชาเทพสตรีซึ่งแสดงออกถึงพลัง อำนาจของอิตถีเพศอย่างชัดเจน โดยมีแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแนวนิยมความเรียบง่ายดังนี้

2.4.3 ความเรียบง่าย

ความเรียบง่าย คือการกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดด้วยความ ชัดเจนที่และเข้าใจได้ง่ายไม่ ซับซ้อนด้วยการ “ทำให้ง่ายขึ้น” ความเรียบง่ายทำให้การสื่อสารมีศักยภาพนอกจากจะทำให้เข้าใจ ง่ายและตรงประเด็นแล้วยังช่วยให้สามารถเกิดการจดจำได้ง่ายอีกด้วย “ความเรียบง่าย” คือ สุนทรียภาพแห่งความสงบ สง่างามและมีความร่วมสมัยคือการสร้างสมดุลของเหตุและผลในทุกการ กระทำด้วยการลดหรือตัดทอนรายละเอียดที่เกินจำเป็นออกไปอย่างมีเหตุและผลโดยที่ยังคงไว้ซึ่งแก่น หรือหลักสำคัญที่แท้จริงของสิ่งนั้นการสร้างสรรค์ความเรียบง่ายโดยคำนึงถึงภาพรวมทั้งหมดทั้ง ทางด้านรูปร่าง รูปทรง การกระทำ ความรู้สึกนึกคิดตลอดถึงการนำไปประยุกต์ใช้ในขอบเขตการ คำนึงถึงความเรียบง่ายโดยสมจะช่วยให้เกิดการใช้ความเรียบง่ายอย่างมีคุณค่าและเปี่ยมไปด้วย ศักยภาพ

ที่มาของความเรียบง่ายนั้นเกิดจากความซับซ้อนเป็นปรากฏการณ์ทางธรรมชาติที่ มักจะถูกทำให้เข้าใจว่าเป็นสิ่งปกติธรรมดา และถึงแม้ว่าหลายสิ่งหลายอย่างจะเริ่มมาจากขั้นตอนที่ง่าย ๆ แต่เมื่อเกิดความซับซ้อนขึ้นเรื่อย ๆ จนกลายเป็นบรรทัดฐานของสังคมหรือสิ่งต่าง ๆ ที่ถูกทำให้ เข้าใจว่าเป็นการพัฒนาของภูมิความรู้และความเจริญก้าวหน้าทีละเล็กละน้อย แม้ว่าความซับซ้อนนี้จะนำมา ซึ่งภาวะแห่งความยากลำบาก ความตึงเครียดรวมถึงความยุ่งยากจึงเกิดเหตุแห่งการเริ่มต้นหา หนทาง และวิธีแก้ไขเพื่อลดความซับซ้อนของทุกกระบวนการด้วยวิธีการที่หลากหลาย และทำให้ ความเรียบง่ายกลายมาเป็นจุดสำคัญในการสร้างสรรค์สิ่งต่าง ๆ เพราะความเรียบง่ายทำให้ กระบวนการในการกระทำสิ่งต่าง ๆ นั้นง่ายขึ้นด้วยเหตุนี้แนวนิยมความเรียบง่าย จึงมีการถูกระบุ

ให้อยู่คู่กับศาสตร์หลายแขนงทั้งด้านศิลปะการออกแบบ ศาสนา ปรัชญา วิถี การดำรงชีวิต, หรือ แม้กระทั่งทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

มนุษย์มีพฤติกรรมการดำรงชีวิตที่มีความซับซ้อนเนื่องมาจากมนุษย์มีความต้องการให้สิ่งรอบตัวที่มีประโยชน์ใช้สอยมากขึ้นมีประสิทธิภาพสูงขึ้นมีคุณสมบัติพิเศษเพิ่มมากขึ้น แต่ในขณะเดียวกันนั้นมนุษย์เองก็ต้องการให้ทุกสิ่งทุกอย่างนั้นใช้งานได้ง่ายและสะดวกสบายที่สุด เช่นกัน เพราะคุณสมบัติของความเรียบง่ายนั้นคือสิ่งสำคัญที่ช่วยในการสื่อสารระหว่างมนุษย์กับสิ่ง ๆ หนึ่งให้เกิดความเข้าใจและยังช่วยให้การสื่อสารนั้นมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นเห็นได้จากเมื่อสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัวมีความซับซ้อนมากเท่าไรความต้องการความเรียบง่ายก็จะเด่นชัดมากขึ้นเท่านั้นเพราะบ่อยครั้งที่วิถีการดำรงชีวิตตามประเพณีดั้งเดิมมากไปด้วยความยุ่งยากซับซ้อนอันนำมาสู่ภาวะแห่งความลำบากใจและชวนให้หงุดหงิดเป็นบ่อเกิดแห่งความเครียดต่าง ๆ ตามมาเสมอการกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดจนเกิดเป็นความเคยชินทั้งที่รู้ถึงจุดบกพร่องเช่นนี้เป็นอุปสรรคสำคัญต่อการพัฒนาและสร้างสรรค์สิ่งใหม่ให้เกิดขึ้น แม้ความเรียบง่ายจะทำให้เกิดความง่ายในการใช้แต่ความเรียบง่ายไม่ใช่สิ่งที่สามารถเกิดขึ้นได้โดยง่ายหรือโดยทันที เพราะที่มาแห่งความง่ายนั้นต้องผ่านกระบวนการที่ยุ้งยากและ ซับซ้อนมาก่อนการมองหาความเรียบง่ายมาแทนที่วิถีการดำรงชีวิตแบบเดิม ๆ นั้น ต้องผ่านกระบวนการที่ยากลำบากและซับซ้อนทั้งสิ้น อีกทั้งยังต้องผ่านการโต้แย้งอย่างมีเหตุผลเพื่อให้เกิด การยอมรับ แต่ในกระบวนการแห่งความยากลำบากที่ซับซ้อนหรือความไร้ระเบียบที่เกิดขึ้นนั้นทำให้เกิดโอกาสของการสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ ที่ดีกว่าเดิมให้เกิดขึ้นด้วยกล่าวได้ว่า “ความซับซ้อนทำให้เกิดความเรียบง่าย” และ “ความเรียบง่ายทำให้ชีวิตง่ายขึ้น”

2.4.4 ความเรียบง่ายที่ไม่ชัดเจน

เหตุที่ทำให้ความเรียบง่ายกลายเป็นความ คลุมเครือ จนไม่สามารถถ่ายทอดออกมาให้เข้าใจง่ายทั้ง ๆ ที่หลักการแนวนิยมความเรียบง่ายนั้น ๆ เป็นเรื่องของความสมเหตุสมผลที่ชัดเจนทั้งสิ้น เพราะทุกสิ่งที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับแนวนิยมความเรียบง่ายนั้นล้วนต่างมีหลักในการเข้าถึงความเรียบง่ายเหมือนกันกล่าวคือ ต้องผ่านความตั้งใจจริงและความพยายามอย่างสูง เนื่องจากความเรียบง่ายไม่สามารถทำให้เกิดขึ้นโดยง่ายทุกขั้นตอนต้องผ่านกระบวนการฝึกปฏิบัติอย่างมากเพื่อที่จะหาหนทางต่าง ๆ ในการเข้าถึงและเข้าใจตัวหลักการแนวนิยมความเรียบง่ายอย่างถ่องแท้ อีกทั้งยังเป็นประเด็นที่ผู้ต้องการความเรียบง่ายนั้น ๆ ต้องค้นหาและประสบด้วยตนเองเท่านั้นจึงจะสามารถอธิบายถึงความเรียบง่ายและคุณค่าที่แท้จริงได้

หากจะกล่าวถึงเรื่องของความเรียบง่ายที่โดดเด่นจนเป็นเอกลักษณ์นั้นวัฒนธรรมของประเทศญี่ปุ่นเป็นต้นแบบที่ดีในการเต็มไปด้วยหลักการของความเรียบง่ายเสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลักการของเซนและ วะปี-ชะปี ที่เน้นการถ่ายทอดระหว่างผู้รู้และผู้ฝึกด้วยจิตสู่จิต โดยอาศัย

คำพูดหรือคำสอนเพียงที่จำเป็นเท่านั้น เช่น และ ะปิ-ชะปี ไม่มีคำสอนที่ถูกบันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อต้องการลดทอนการตีความที่ผิดพลาดและเน้นให้เข้าใจถึงหัวใจของการค้นพบที่แท้จริงจากการฝึกปฏิบัติ ด้วยเหตุนี้การให้นิยามถึงความหมายที่ชัดเจนจึงถูกหลีกเลี่ยงต่อวัตถุประสงค์เรื่อยมา อีกประการหนึ่งที่ทำให้ความเข้าใจอย่างเป็นเหตุเป็นผลเกี่ยวกับความเรียบง่าย นั้นมาจากการขัดขวางด้วยความตั้งใจของผู้คนกลุ่มหนึ่งด้วยเหตุผลที่มีนัยยะสำคัญที่ล้าลึกแฝงอยู่ ศิลปะวัฒนธรรมของญี่ปุ่น เช่น พิธีชงชา การจัดดอกไม้ การคัดลายมือ การฟ้อนรำ อยู่ในความอุปการะของกลุ่มธุรกิจครอบครัว โดยมีหัวหน้าตระกูลเรียกว่า อีเอะโมะโตะ เป็นผู้รับผิดชอบระบบอีเอะโมะโตะ จะควบคุมทุกอย่างอันเกี่ยวข้องกับองค์ความรู้ในการสร้างสรรค์ที่ถือเป็นธุรกิจครอบครัว และจะแบ่งปันให้เฉพาะผู้ที่ถูกเลือกหรือเพื่อเงินเท่านั้น ด้วยเพราะว่าความลับที่ทรงคุณค่านี้มีสิ่งที่ไม่ควรนำมาอธิบายให้กระจ่างแจ้งหรือสามารถมอบให้เปล่า ๆ ได้เนื่องด้วยจะทำให้สิ่งนั้น ๆ ด้อยค่าลง อันส่งผลให้ความงามจากความเรียบง่ายทวีคุณค่าและทำให้เกิดความต้องการอย่างแยบยล

2.4.5 คุณค่าและความสำคัญของแนวโน้มความเรียบง่าย

การเรียนรู้ที่จะพิจารณาและแยกแยะการตัดสินใจอย่างรอบคอบในการจัดการทำทุกสิ่งทุกอย่างให้เข้าใจได้ง่ายขึ้น คือจุดเริ่มต้นของความต้องการให้เกิดการเปลี่ยนแปลงจากสิ่งเดิมที่เคยยุ่งยากสู่การค้นหานทางที่จะทำให้เกิดการใช้ชีวิตที่ง่ายขึ้นจากการเลือกวสนใจเฉพาะสิ่งที่จำเป็นเท่านั้นความเอาใจใส่ที่จะทำให้พิจารณาความเข้าใจพฤติกรรมของสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัวแล้วพยายามค้นหาวิธีปรับเปลี่ยนหรือยกเลิกวิธีการและความคิดแบบเดิม ๆ นั้นทำให้วิธีนี้คือการสร้างให้ความเรียบง่ายกลายมาเป็นเครื่องมือที่จะช่วยให้เราสามารถตัดสินใจเลือกในสิ่งที่ไม่จำเป็นหรือแยกสิ่งที่ไม่จำเป็นออกไปได้จนสามารถคงเหลือไว้เพียงเนื้อหาสาระสำคัญที่แท้จริง

CHULALONGKORN UNIVERSITY

2.4.6 ความเรียบง่ายกับการออกแบบ

ความเรียบง่ายคือหลักสำคัญในการออกแบบในหลายศาสตร์ของสายงานการออกแบบ โดยนิยมใช้หลักการของความเรียบง่ายรวมอยู่เสมอเพราะการออกแบบคือความพยายามที่จะสร้างให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเพื่อสนองต่อความต้องการของคนในสังคมที่ต้องการใช้การสื่อสารด้วยความชัดเจน ตรงประเด็นและมีความหมายเป็นหลัก ดังนั้นการทำความเข้าใจในพฤติกรรมและทำให้คนส่วนมากสามารถเข้าใจได้โดยง่ายด้วยวิธีการสื่อสารที่เรียบง่ายนั้น จึงเป็นตัวช่วยกระตุ้นให้เกิดการเข้าใจที่ดีต่อผู้รับสารได้อย่างมีประสิทธิภาพและเมื่อความเรียบง่ายทำให้เกิดภาวะของความสามารถอยู่ร่วมได้ในทุกสภาพแวดล้อมและทุกยุคสมัย จึงนับได้ว่าเป็นคุณสมบัติที่นักออกแบบต้องการสร้างให้เกิดในผลงานของตน เพราะคุณสมบัติต่าง ๆ ของความเรียบง่ายล้วนเอื้อประโยชน์ที่สร้างคุณค่าและมูลค่าให้กับงานออกแบบทั้งสิ้น ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ความเรียบง่ายกลายมาเป็นหัวใจหลักของการ

ออกแบบ โดยหลักทฤษฎีของเกสทอลท์จะสามารถจัดระเบียบเพื่อสร้างความเรียบง่ายให้เกิดขึ้นในการออกแบบได้

ทฤษฎีหลักจิตวิทยาของเกสทอลท์ คือทฤษฎีการรับรู้ทางการมองเห็นของเกสทอลท์ หลักของทฤษฎีนี้คือการตอบสนองต่อส่วนประกอบทั้งหมดในการมองเห็นต่อเหตุการณ์นั้น ๆ โดยให้ความสำคัญในส่วนรวมมากกว่าส่วนย่อย ทฤษฎีนี้ช่วยให้นักออกแบบมีกรอบในการจัดระบบที่ว่างสำหรับข้อมูลต่าง ๆ และเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้นักออกแบบใช้ ๆ อ้างอิงเป็นหลักในการทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทฤษฎีนี้ทำให้นักออกแบบสามารถจัดระเบียบในการสร้างความเรียบง่ายได้จากความสามารถและการทำความเข้าใจในการค้นหาแบบที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมมนุษย์ที่ทำให้มองเห็นเป็นรูปธรรมได้ว่า “ตา” จัดเป็นระบบประสบการณ์ทางการมองเห็นเป็นอย่างไร ทฤษฎีการรับรู้ของเกสทอลท์มีผลกระทบต่อการออกแบบค่อนข้างชัดเจนเพราะรากฐานของทฤษฎีนี้คือการมองเห็นภาพที่สัมพันธ์กับการตอบสนองของมนุษย์เป็นการมองเห็นที่เป็นธรรมชาติของร่างกาย นักออกแบบจึงสามารถวิเคราะห์องค์ประกอบที่จะนำมาใช้ในการออกแบบ เพื่อให้สื่อสารได้ง่ายและตรงประเด็นมากขึ้น

ความเรียบง่ายในการออกแบบ คือ การออกแบบที่เน้นเรื่องการลด องค์ประกอบ หรือสิ่งที่ไม่จำเป็นในกระบวนการทำงานลงรวมถึงการเพิ่มความหมายที่จะสร้างคุณค่าให้ผลงาน เน้นความเรียบง่ายชัดเจน สะอาดสะอ้านให้ความรู้สึกสงบและกลมกลืนความเรียบง่ายในการออกแบบจะกระตุ้นให้นักออกแบบมีความรอบคอบในการทำงานที่ต้องคำนึงถึงหลักการและการกำหนดแนวทางของการกระทำต่าง ๆ ให้ครอบคลุมครบถ้วน เพื่อตอบสนองความคิดสร้างสรรค์และความต้องการทางด้านประโยชน์ใช้สอยว่าจะนำไปใช้กับอะไร เพื่ออะไร ในงานแบบไหนใช้งานอย่างไรรวมถึงสร้างคุณค่าให้งานที่เรียบง่ายนั้นมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้นผลของการออกแบบด้วยความเรียบง่ายนั้นนอกจากจะมีความสวยงามเป็นที่พอใจของคนส่วนใหญ่แล้วยังช่วยให้สามารถตอบสนองต่อประโยชน์ในการใช้สอยได้เป็นอย่างดีเพราะก่อนจะถึงจุดแห่งความพอใจนั้นจะต้องผ่านขั้นตอนการพิจารณาคัดสรรเฉพาะสิ่งจำเป็นมาใช้งานคำนึงถึงความง่ายต่อการสื่อสารหรือสื่อความหมายง่ายต่อการนำไปใช้และง่ายต่อการผลิต การออกแบบด้วยความเรียบง่ายที่ดีจะทำให้สิ่งที่กระจัดกระจายมีระเบียบมากขึ้นรวมถึงช่วยให้ระบบการถ่ายทอดข้อมูลเป็นไปอย่างรวดเร็วอย่างมีประสิทธิภาพสามารถเข้าใจและสื่อความหมายได้ชัดเจนอีกด้วย

2.4.7 หลักแห่งความเรียบง่าย

การศึกษาและทำความเข้าใจในหลักการของความเรียบง่ายจะช่วยให้เกิดความเข้าใจความสำคัญของกระบวนการสร้างความเรียบง่ายได้อย่างเที่ยงแท้และเป็นการเพิ่มความสามารถให้กับกระบวนการค้นหาหนทางเพื่อความเรียบง่ายอย่างชัดเจนรวดเร็วและแม่นยำ ซึ่งจะทำให้ความเรียบ

ง่ายมีคุณค่าและมีความสมบูรณ์พร้อมด้วยความหมายและการตอบสนองต่อความต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพโดยมีหลักการของความเรียบง่าย

จากทฤษฎีโพเอติก้าของอริสโตเติลที่ ศาสตราจารย์กิตติคุณ ดร.สุรพล วิรุฬห์รักษ์ ได้เขียนไว้ กับ ทฤษฎีแนวนิยมความเรียบง่าย ผู้วิจัยได้นำทฤษฎีทั้งสองมาใช้ในการสร้างสรรค์งานนาฏยศิลป์ไทยที่สะท้อนความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ แบ่งออกเป็นดังนี้

- 1.กำหนดแนวความคิด ใช้ในการกำหนดรูปแบบการแสดง
- 2.การสร้างแบบร่าง ใช้ในการสร้างสรรค์องค์ประกอบต่าง ๆ เช่น เนื้อเรื่อง การดำเนินเรื่อง ท่าทางในการแสดงว่าจะออกมาเหมาะสมกับการแสดงหรือไม่
- 3.ทดลองสร้างการแสดง ใช้ในการทดลองนำองค์ประกอบต่าง ๆ มารวมและทดลองทำการแสดง

จากข้างต้นผู้วิจัยได้ดำเนินตามขั้นตอนต่าง ๆ เพื่อพัฒนางานสร้างสรรค์อย่างเป็นขั้นเป็นตอนและเหมาะสม

2.5 สรุป

เอกสารในบทนี้ผู้วิจัยได้จำแนกการศึกษาข้อมูลจากเอกสารต่าง ๆ ออกเป็น 4 ข้อมูลหลัก คือ 1. ความหลากหลายทางเพศ 2. ความเชื่อเรื่อง “ด้ายแดง” 3. นาฏยศิลป์ไทยร่วมสมัย 4. ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสร้างสรรค์นาฏยศิลป์ โดยเริ่มต้นจากความหลากหลายทางเพศ ผู้วิจัยได้ศึกษาลักษณะความหลากหลายทางเพศที่ปรากฏในสังคมปัจจุบันโดยผู้วิจัยได้หยิบยกเอาลักษณะทางเพศของบุคคลเพศชายที่รักกับเพศชายมาสร้างสรรค์การแสดง โดยนำมาเล่าเรื่องราวผ่านความเชื่อเรื่อง “ด้ายแดง” ผู้วิจัยได้นำที่มาของความเชื่อที่มีการสร้างเป็นบทประพันธ์เรื่อง “ด้ายแดง” ที่นำมาสร้างเป็นละครโทรทัศน์มาใช้เป็นแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ผลงาน ซึ่งการสร้างสรรค์ผลงานจะอยู่ในรูปแบบนาฏยศิลป์ไทยร่วมสมัย ผู้วิจัยได้นำเอาหลักการสร้างนาฏยศิลป์ไทยร่วมสมัยมาสร้างสรรค์การแสดงให้มีลักษณะแบบในปัจจุบันโดยนำทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสร้างสรรค์นาฏยศิลป์ไทยมาสร้างสรรค์การแสดง ผู้วิจัยได้นำหลักทฤษฎีของอริสโตเติลและหลักแนวความคิดความเรียบง่ายมาปรับใช้ในการแสดง จึงทำให้เกิดการแสดงนาฏยศิลป์ไทยร่วมสมัยที่สะท้อนความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ

บทที่ 3

วิธีการดำเนินงานวิจัย

จากบทที่ผ่านมาผู้วิจัยได้กล่าวถึงเรื่องความหลากหลายทางเพศที่นำมาผสมผสานกับความเชื่อเรื่องด้ายแดง มีวิธีดำเนินงานวิจัยโดยกล่าวถึงองค์ประกอบในขั้นตอนกระบวนการดำเนินงานอันได้แก่รูปแบบงานวิจัย การออกแบบงานวิจัยเชิงสร้างสรรค์ เครื่องมือที่ใช้ดำเนินงานวิจัย ขั้นตอนการดำเนินงานวิจัยและผู้เกี่ยวข้องกับงานวิจัย โดยมีรายละเอียดดังนี้

- 3.1 กำหนดรูปแบบงานวิจัย
- 3.2 กรอบแนวความคิดในการวิจัย
- 3.3 การออกแบบงานวิจัยเชิงสร้างสรรค์
- 3.4 ทดลองสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ไทยร่วมสมัย
- 3.5 รวบรวมและวิเคราะห์ความคิดเห็น
- 3.6 วิธีดำเนินการวิจัย
- 3.7 แนวความคิดของการวิจัย
- 3.8 การกำหนดโครงเรื่องการแสดง
- 3.9 การสรุปผลและอภิปราย

3.1 กำหนดรูปแบบงานวิจัย

วิทยานิพนธ์เรื่องการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ไทยที่สะท้อนความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ มีรูปแบบงานวิจัยแบบผสมผสาน กล่าวคือใช้หลักการของวิจัยเชิงคุณภาพ เพื่อค้นคว้าข้อมูลประเด็นต่าง ๆ ที่สำคัญต่อการสร้างสรรค์ผลงาน ผสมเข้ากับหลักการสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ไทย ที่ผสมผสานแนวความคิดเรื่องเพศทางเลือกในปัจจุบัน เป็นกระบวนการวิจัยเชิงปฏิบัติการที่นำไปสู่การสร้างสรรค์ผลงานทางศิลปะการแสดง กล่าวได้ว่างานวิจัยสร้างสรรค์ทางศิลปกรรมนาฏศิลป์ชุดนี้ มีทั้งในส่วนของการศึกษาข้อมูลพื้นฐาน แร่บันดาลใจในการสร้างงานตลอดจนแนวทางและกรอบแนวความคิดความหลากหลายทางเพศที่นำมาผสมผสานกับความเชื่อเรื่องด้ายแดงที่นำมาเป็นแรงบันดาลใจ โดยใช้แนวทางและกรอบความคิดในการวิจัยเชิงสร้างสรรค์ และรูปแบบการวิจัยเชิงคุณภาพมาผสมผสานเป็นหลักในการกำหนดรูปแบบการวิจัยซึ่งสามารถสรุปรายละเอียดได้ดังนี้

3.1.1 การวิจัยเชิงคุณภาพ

การวิจัยเชิงคุณภาพผู้วิจัยได้ศึกษาจากวิทยานิพนธ์ บทความ และเอกสารที่เกี่ยวข้องเพื่อนำข้อมูลมาสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์ไทยร่วมสมัยที่สะท้อนความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ โดยได้ข้อมูลที่มาของความเชื่อเรื่อง “ด้ายแดง” และข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศมาเป็นข้อมูลหลักในการนำมาสร้างสรรค์การแสดง รวมไปถึงการนำทฤษฎีการละคร Plot Structure ของอะริสโตเติลและทฤษฎีแนวนิยมความเรียบง่ายมาสร้างสรรค์การแสดงเพื่อให้เกิดสุนทรีย์ศาสตร์ในเรื่องราวของการแสดง

3.1.2 การวิจัยเชิงสร้างสรรค์

การวิจัยเชิงสร้างสรรค์ผู้วิจัยได้มีกระบวนการสร้างสรรค์โดยนำทฤษฎี Plot Structure ของอะริสโตเติลและทฤษฎีแนวนิยมความเรียบง่ายมาเป็นหลักในการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์ไทยร่วมสมัยที่สะท้อนความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ โดยมีลำดับขั้นตอนในการดำเนินงานที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่าง แรงบันดาลใจ แนวคิด ทฤษฎี และการปฏิบัติ ซึ่งมีลำดับขั้นตอนในการสร้างสรรค์การแสดงที่เริ่มจากการกำหนดรูปแบบแนวความคิดในการแสดง เนื้อหา คัดเลือกนักแสดง ออกแบบดนตรี ออกแบบท่าทางในการแสดง และออกแบบเครื่องแต่งกาย เพื่อตอบสนองวัตถุประสงค์ตามที่ผู้วิจัยได้กำหนดไว้ ทั้งนี้องค์ความรู้ใหม่ของการวิจัยเชิงสร้างสรรค์ที่ได้จากความสัมพันธ์ระหว่างการวางกรอบแนวคิดทฤษฎีกับการปฏิบัติการและกระบวนการสร้างงานสามารถใช้เพื่อนำไปต่อยอดความรู้เพื่อเกิดเป็นองค์ความรู้ใหม่ที่มีประโยชน์ต่อไป

3.2 กรอบแนวความคิดในการวิจัย

การสร้างสรรค์นาฏศิลป์ไทยร่วมสมัยที่สะท้อนความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลจากเอกสารประเภทต่าง ๆ ที่กล่าวถึงความหลากหลายทางเพศ และความเชื่อเรื่อง “ด้ายแดง” ทฤษฎีการละคร Plot Structure ของอะริสโตเติล และทฤษฎีความเรียบง่าย โดยรวบรวมเอกสารเพื่อนำมาวิเคราะห์และสังเคราะห์ทั้งหมด 4 ประเด็นคือ 1. ความหลากหลายทางเพศ 2. วรรณกรรมเรื่อง “ด้ายแดง” 3. นาฏศิลป์ไทยร่วมสมัย 4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับหลักการการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ไทยร่วมสมัย จึงนำไปสู่กระบวนการสร้างสรรค์โดยเริ่มจากการกำหนดรูปแบบแนวความคิดในการแสดง เนื้อหา คัดเลือกนักแสดง ออกแบบดนตรี ออกแบบท่าทางในการแสดง และออกแบบเครื่องแต่งกาย โดยข้อมูลและองค์ความรู้เหล่านี้ถูกนำมาประมวลปรับใช้เป็นกรอบแนวความคิดในการวิจัย

3.3 การออกแบบงานวิจัยเชิงสร้างสรรค์

การแสดงนาฏศิลป์ไทยร่วมสมัยที่สะท้อนความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ ชุด “ลิขิต” เป็นการศึกษาเรื่องบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศในปัจจุบันโดยนำมาผสมผสานกับ คติความเชื่อเรื่อง “ด้ายแดง” ซึ่งนำองค์ความรู้ที่ได้ศึกษาข้อมูลมาผนวกกับการวิเคราะห์ เรื่องความ หลากหลายทางเพศ และความเชื่อเรื่อง “ด้ายแดง” เพื่อหาแนวทางและแรงบันดาลใจ ทำให้เกิดผล งานการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์ไทยร่วมสมัยที่สะท้อนความรักของบุคคลที่มีความหลากหลาย ทางเพศที่มีเอกลักษณ์และความแปลกใหม่เฉพาะตัวขึ้น ผู้วิจัยได้ดำเนินการออกแบบงานวิจัย สร้างสรรค์โดยมีรายละเอียดไว้ดังนี้

3.3.1 รูปแบบและกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานทางนาฏศิลป์

การนำเสนออนุภาคแห่งด้ายแดงที่เป็นดั่งสายสัมพันธ์ยึดเหนี่ยวดวงจิตสองดวงให้ ผูกพันตั้งแต่อดีตชาติและส่งผลให้ทั้งสองกลับมาครองคู่ แม้จะอยู่ในเพศสภาพที่เหมือนกันในปัจจุบัน โดยมีรูปแบบการสร้างสรรค์ผลงานของนาฏศิลป์ไทยร่วมสมัยที่สะท้อนความรักของบุคคลที่มีความ หลากหลายทางเพศชุด “ลิขิต” สามารถจำแนกตามองค์ประกอบของการสร้างงานนาฏศิลป์ได้ ดังต่อไปนี้

1. การวางโครงเรื่องและการออกแบบการแสดง
2. การคัดเลือกนักแสดง
3. การออกแบบลีลาในการแสดง
4. ดนตรีและเสียงประกอบการแสดง
5. การออกแบบเครื่องแต่งกาย
6. การออกแบบพื้นที่ทางการแสดง
7. การออกแบบอุปกรณ์ที่ใช้ประกอบในการแสดง
8. การออกแบบแสงในการแสดง

เมื่อผู้วิจัยกำหนดแล้วความคิด รูปแบบวิธีการและการแสดงแล้ว จึงรวบรวมข้อมูลที่ได้จากการศึกษา มาสร้างสร้างแบบร่างขององค์ประกอบในการแสดง เพื่อมาเป็นแนวทางการ สร้างสรรค์ผลงานการแสดง แล้วจึงมาเป็นแนวทางในการพัฒนาองค์ประกอบของการแสดงในทุกส่วน ให้เหมาะสม

3.4 ทดลองสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ไทยร่วมสมัย

ทดลองจัดแสดงครั้งแรกวันที่ 15 เดือน มีนาคม พ.ศ. 2566 เวลา 15.00 น. – 16.00 น.
ณ UTCC Performing Art คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย

3.5 รวบรวมและวิเคราะห์ความคิดเห็น

ผู้วิจัยรวบรวมความคิดเห็นที่มีต่อการแสดงจากผู้เข้าชมและผู้ร่วมงานการแสดงนาฏศิลป์ไทยร่วมสมัยที่สะท้อนเรื่องราวความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ โดยการแบ่งเป็น 2 กลุ่มได้แก่

1. อาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิ
2. ผู้ชมจากทาง Facebook และ Youtube

เพื่อวิเคราะห์ความคิดเห็นที่มีต่อการแสดงที่ได้จากผู้เกี่ยวข้องกับการแสดงทั้ง 2 กลุ่ม ที่แตกต่างกัน

3.6 วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศทางเลือกจากวิจัยที่เกี่ยวข้อง กับความเชื่อเรื่อง “ด้ายแดง” รวมถึงได้มีการทดลองสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์ไทยที่สะท้อนความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ เพื่อทำการวิจัยและศึกษาความเป็นไปได้ แล้ววิเคราะห์ผลลัพธ์ข้อมูลจากการทดลองสร้างสรรค์ โดยมีขั้นตอนการดำเนินการวิจัยดังนี้

1. กำหนดแนวคิด 2 แนวความคิดหลักที่นำมาใช้ในการสร้างสรรค์ในรูปแบบการแสดง ได้แก่
 - 1.1 การนำความเชื่อโบราณเรื่อง “ด้ายแดง” มาเป็นแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์การแสดง
 - 1.2 การนำเรื่องราวของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศมานำเสนอในการแสดง
2. ศึกษาข้อมูลจากวิจัยที่เกี่ยวข้องในการแสดงเพื่อนำข้อมูลมาประกอบในการแสดง ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัย กับ บทความที่เกี่ยวกับบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ
3. สร้างและพัฒนาการแสดง ทดลองจัดการแสดงนาฏศิลป์ไทยร่วมสมัยที่สะท้อนความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ ณ. โรงละคร UTCC Performing Arts (ยูทีซีซีเพอร์ฟอร์มมิงอาร์ต) มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย
4. รวบรวมความคิดเห็นที่มีต่อการแสดง
5. วิเคราะห์และประมวลผล
6. สรุปผลการวิจัย

3.7 แนวความคิดของการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนด 2 แนวความคิดหลักที่นำมาใช้ในการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ไทยร่วมสมัยที่สะท้อนความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศในรูปแบบการแสดง ได้แก่

1. การนำความเชื่อเรื่อง “ด้ายแดง” มาเป็นแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์การแสดง ตามตำนานความเชื่อเรื่อง “ด้ายแดง” นั้นเป็นตำนานความเชื่อของ ความรัก ที่เป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลายอย่าง มากในปัจจุบัน ที่มีความเชื่อที่ว่าหนุ่มสาวที่มีโชคชะตากำหนดให้มาเป็นคู่กันจะมีเชือกที่มองไม่เห็นผูกติดนิ้วก้อยของกันและกันเอาไว้ของแต่ละฝ่ายซึ่งเป็นเรื่องของโชคชะตา ซึ่งด้ายแดงแห่งโชคชะตาเริ่มขึ้นจากความเชื่อในแถบเอเชียตะวันออก ซึ่งมีต้นกำเนิดความเชื่อมาจากประเทศจีน ในภาษาจีนเรียกว่า หงเชี่ยน ที่มีเรื่องเล่าว่า ในสมัยราชวงศ์ถังจะมีเทพพระเจ้าแห่งความรัก จะเป็นผู้เฒ่าที่มีด้ายแดง หรือเทพพระเจ้าจันทร์ หรืออีกชื่อหนึ่งคือ ผู้เฒ่าจันทร์ ซึ่งเป็นเทพผู้ควบคุมกำหนดด้ายแดงแห่งโชคชะตา และการแต่งงานตามความเชื่อของชาวอื่น โดยจะมีด้ายแดงผูกไว้ที่นิ้วของชายหญิงที่เป็นเนื้อคู่กัน ไม่ว่าจะชาติไหนไหน คนที่เป็นเนื้อคู่กันก็จะมีด้ายแดงผูกไว้ที่นิ้วก้อยของทั้งคู่

2. การนำเรื่องราวของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศมานำเสนอผ่านการแสดงนาฏศิลป์ไทยร่วมสมัย โดยการดำเนินการวิจัยได้ทำแบบสอบถามความคิดเห็นจากบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ จากประสบการณ์ที่บุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศประสบพบเจอมาด้วยตนเองในรูปแบบที่ต่างกัน โดยผู้วิจัยเลือกเอาลักษณะและรสนิยมทางเพศที่บุคคลทั่วไปรู้จักกัน มาปรับใช้ในการแสดง คือ ผู้ชายที่รักผู้ชาย หรือที่เรียกกันอีกอย่างหนึ่งว่า “เกย์” โดยผู้วิจัยได้ทำแบบสำรวจผ่านทาง Google Form โดยมีผู้ทำแบบสำรวจ ทั้งหมด 11 คน มีหัวข้อว่า แบบสอบถามเพื่อเป็นข้อมูลในการทำวิจัย เรื่อง การสร้างสรรค์นาฏศิลป์ไทยที่สะท้อนความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ โดยมีคำถามในแบบสอบถามดังนี้

1. ชื่อ (ระบุชื่อจริงหรือไม่ระบุก็ได้)
2. อายุ
3. อาชีพ
4. คุณนิยามเพศหรือรสนิยมทางเพศของตัวเองว่าจัดอยู่ในประเภทใด เช่น ผู้ชาย ผู้หญิง เกย์ สาวประเภทสอง ทอม ดี หรือได้ทุกเพศ เป็นต้น
5. ตัวคุณเริ่มมีความรู้สึกว่าคุณนั้นเป็นบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศตั้งแต่เมื่อใด แล้วอะไรคือจุดเปลี่ยนที่ทำให้คุณนั้นแสดงออก หรือนิยามตัวคุณว่าเป็นบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ

6. การที่คุณแสดงออกว่าคุณเป็นบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศนั้น ครอบครัวหรือ คนรอบข้าง มีความแสดงออกกับตัวคุณอย่างไร และมีผลกระทบอะไรบ้างกับตัวคุณ
7. การที่คุณเป็นผู้ที่มีความหลากหลายทางเพศนั้นมีผลกระทบในการใช้ชีวิตประจำวัน กับ การทำงานหรือไม่ เพราะเหตุใด
8. ตัวคุณมีมุมมองเรื่อง ความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ อย่างไร และตัวคุณเองเคยมีประสบการณ์ทางด้านความรักมาอย่างไรบ้าง
9. คุณรู้จัก ความเชื่อเรื่อง "ด้ายแดง" หรือไม่ หากคุณรู้จัก คุณมีความคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับความเชื่อเรื่อง ด้ายแดง ที่เป็นศาสตร์ความเชื่อของเรื่อง ความรัก และ คุณคิดว่ามันมีจริงหรือไม่ เพราะเหตุใด
10. คุณคิดว่าในปัจจุบัน ความหลากหลายทางเพศในประเทศไทยนั้น เป็นอย่างไรบ้าง?

จากการทำแบบสอบถามทั้งหมดได้สรุปผลมาเป็นข้อมูลดังนี้

1. ชื่อ

ผู้ทำแบบสอบถามจะระบุเป็นชื่อ นามสกุลจริง

2. อายุ

ผู้ทำแบบสอบถามจะอยู่ในช่วงอายุ 20 – 50 ปี

3. อาชีพ

มีหลากหลายอาชีพ เช่น ครู อาจารย์ ข้าราชการ ประกอบธุรกิจ

ส่วนตัว นักดนตรี พนักงานบริษัท นักจัดการ เป็นต้น

4. คุณนิยมเพศหรือรสนิยมทางเพศของตัวเองว่าจัดอยู่ในประเภทใด เช่น ผู้ชาย ผู้หญิง เกย์ สาวประเภทสอง ทอม ดี หรือได้ทุกเพศ เป็นต้น

ผู้ทำแบบสอบถามมีหลายหลายเพศ เช่น เกย์ ทอม ทรานส์เจนเดอร์

ไบเซ็กชวล ได้ทุกเพศ

5. ตัวคุณเริ่มมีความรู้สึกว่าคุณนั้นเป็นบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศตั้งแต่เมื่อใด แล้วอะไรคือจุดเปลี่ยนที่ทำให้คุณนั้นแสดงออก หรือนิยามตัวคุณว่าเป็นบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ

จากแบบสอบถามส่วนมากจะมีลักษณะมีความหลากหลายทางเพศมาตั้งแต่เด็ก เข้าใจในความชอบและตัวตนของตัวเองแต่ยังไม่รู้ว่าตนเองนั้นจัดอยู่ในประเภทใด จนโตมามีประสบการณ์มากขึ้นสามารถเข้าใจในสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อมได้อย่าง

6. การที่คุณแสดงออกว่าคุณเป็นบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศนั้น ครอบครัวหรือ คนรอบข้าง มีความแสดงออกกับตัวคุณอย่างไร และมีผลกระทบอะไรบ้างกับตัวคุณ

จากแบบสอบถามส่วนใหญ่คนในครอบครัวคนรอบข้างยอมรับในตัวตน เคารพซึ่งกันและกัน และปฏิบัติกับผู้ที่มีความหลากหลายทางเพศ

7. การที่คุณเป็นผู้ที่มีความหลากหลายทางเพศนั้นมีผลกระทบในการใช้ชีวิตประจำวัน กับ การทำงานหรือไม่ เพราะเหตุใด

จากแบบสอบถามส่วนใหญ่ไม่มีผลกระทบใด ๆ ต่อชีวิตประจำวัน และการทำงานเพื่อนร่วมงานยอมรับและเข้าใจในตัวตน

8. ตัวคุณมีมุมมองเรื่อง ความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ อย่างไร และตัวคุณเองเคยมีประสบการณ์ทางด้านความรักมาอย่างไรบ้าง

จากแบบสอบถามคำตอบมีความหลากหลายมาก แต่ว่าประสบการณ์ การใช้ชีวิตของแต่ละคน แต่สามารถทำให้เห็นว่าบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศก็ประสบความสำเร็จในเรื่องความรักได้เช่นกัน แคร์รัก และเข้าใจในตัวตนของกันละกัน

9. คุณรู้จัก ความเชื่อเรื่อง "ด้ายแดง" หรือไม่ หากคุณรู้จัก คุณมีความคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับความเชื่อเรื่อง ด้ายแดง ที่เป็นศาสตร์ความเชื่อของเรื่อง ความรัก และ คุณคิดว่ามันมีจริงหรือไม่ เพราะเหตุใด

จากแบบสอบถามส่วนมากรู้จัก แต่ไม่เคยรู้เรื่องของความเชื่อเรื่อง “ด้ายแดง” น้อยอย่างลึกซึ้ง

10. คุณคิดว่าในปัจจุบัน ความหลากหลายทางเพศในประเทศไทยนั้น เป็นอย่างไรบ้าง?

จากแบบสอบถามส่วนใหญ่คิดว่าในปัจจุบันประเทศไทยเข้าถึงเรื่อง ความหลากหลายทางเพศมากขึ้น และมีรู้สึกลัวว่าพบเจอคนที่นิยามตัวเองว่าเป็น “genderfluid” (เจนเดอร์ฟลูเอ็ด) มากขึ้นในเรื่องการยอมรับก็เปิดกว้างมากขึ้น ดูจากการที่คนมีชื่อเสียงหลายคนกล้าที่จะ come out (คัมเอ้า) และสังคมก็ได้ต่อต้าน แต่ก็ยังมีความ conservative (คอนเซอร์เวทีฟ) ผสมอยู่บ้าง ที่พบเห็นได้บ่อยคือการที่หลายบ้านยอมรับความหลากหลายทางเพศของคนอื่นได้ แต่ยอมรับให้คนในครอบครัวตัวเองเป็นไม่ได้ ซึ่งอาจมาจากรอคอยต่อการเปลี่ยนแปลงตามยุคสมัย แต่คิดว่า

สุดท้ายเรื่องความหลากหลายทางเพศในไทยจะเปิดกว้างและเป็นไปในทิศทางที่ดีขึ้นในอนาคต

จากคำตอบในแบบสอบถามทั้งหมดนี้นำไปสู่ข้อมูลของปัญหาและประสบการณ์ที่เกิดขึ้นจริงบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ ซึ่งเป็นสิ่งที่ดีที่ผู้วิจัยได้นำเอาประสบการณ์เหล่านี้มาสร้างสรรค์เป็นเนื้อเรื่องของการแสดงนาฏศิลป์ไทยร่วมสมัยที่สะท้อนความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศได้อย่างดีเยี่ยม

3.8 การกำหนดโครงเรื่องการแสดง

การสร้างสรรคานาฏศิลป์ไทยร่วมสมัยที่สะท้อนความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศชุดนี้ผู้วิจัยได้นำเอาความเชื่อเรื่อง “ด้ายแดง” มาผสมผสานกับแนวความคิดเรื่องความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ โดยผู้วิจัยได้ตีความเชื่อเรื่อง “ด้ายแดง” นี้ไปเรียงบดการ “ลิขิต” ซึ่งคำว่าลิขิต นั้นหมายถึง เขียน หรือ กำหนด ซึ่งคำว่ากำหนดนั้นตรงเนื้อหาความเชื่อเรื่อง “ด้ายแดง” คือ บุคคลคนสองคนที่รักกัน เป็นเนื้อคู่กันจะมีด้ายแดงผูกติดกันมาตั้งแต่ชาติปางก่อนเหมือนเป็นการได้ถูกลิขิตหรือกำหนดไว้แล้ว ผู้วิจัยจึงได้นำคำว่า “ลิขิต” มาตีความหมายผ่านการแสดงนาฏศิลป์ร่วมสมัยชุดนี้ โดยแบ่งการแสดงออกเป็น 3 ช่วงดังนี้

ช่วงที่ 1 อดีตชาติ ในช่วงนี้จะเล่าเรื่องมาตั้งแต่อดีตชาติของชายหญิงคู่หนึ่งที่รักกันเป็นเนื้อคู่กันแต่ความตาย ก็ทำให้คนสองคนต้องจากกันในอดีตชาติแล้วได้ไปเกิดใหม่ในชาติภพต่อไป แต่ในชาติภพใหม่นี้เกิดมาเป็นเพศสภาพที่เหมือนกัน

ช่วงที่ 2 ลิขิต การลิขิตนี้มีอยู่หนึ่งเรื่องที่มีมนุษย์เฝ้าคอย รอคอย หรือค้นหาคนที่ เป็นเนื้อคู่ของตนหวังจะได้พบเจอกับความรักในรูปแบบที่ตนปรารถนาซึ่งตามความเชื่อคนที่เป็นเนื้อคู่กันก็จะมีด้ายแดงผูกติดกันมาแต่ไม่รู้ว่าจะเกิดมาในแบบไหนจะเป็น ผู้ชายหรือผู้หญิง หรือจะเป็นบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ ก็เป็นไปได้และมีจิตที่ผูกติดกันมาหรือเป็นเนื้อคู่กัน

ช่วงที่ 3 บทสรุป แแรงดึงดูดของด้ายแดงนั้นทำให้คนสองคนได้มาเจอกัน แสดงความรักต่อกันไม่ว่าเป็นเพศไหนโดยมี ด้ายแดงแห่งโชคชะตาที่มีมาแต่อดีตชาติจนมาถึงในชาติภพใหม่ที่ทำให้คนสองคนได้มาพบเจอกัน

3.9 การสรุปผลและอภิปราย

จากการดำเนินงานวิจัยผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลที่ได้จากการศึกษาจากวิทยานิพนธ์ บทความ และเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องโดยรวบรวมข้อมูลทั้งหมดนำมาใช้ในการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์ไทยที่สะท้อนความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ เพื่อทดลองสร้างสรรค์

ผลงานการแสดง ผลลัพธ์การทดลอง ประโยชน์ที่ได้รับ และแนวทางในการพัฒนาต่อยอดองค์ความรู้ที่ได้จากการทดลองสร้างสรรค์การแสดง นำมาวิเคราะห์เพื่อสรุปผลการวิจัยที่สามารถนำคติความเชื่อเรื่อง “ด้ายแดง” และเรื่องราวของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศมาผสมผสานในการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ไทยร่วมสมัยได้หรือไม่ รวมไปถึงการวิเคราะห์ผลลัพธ์ที่ส่งผลต่อความสำเร็จ โดยการนำเอาคติความเชื่อและบริบทของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศมาทดลองสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์ไทยร่วมสมัย เพื่อเป็นแนวทางแก่ผู้ที่สนใจศึกษาและทดลองนำคติความเชื่อในเรื่องอื่น ๆ มาสร้างสรรค์เป็นนาฏศิลป์ไทยร่วมสมัยในอนาคต

จากการวิธีดำเนินการทดลองสร้างสรรค์นาฏศิลป์ไทยร่วมสมัยที่สะท้อนความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ มีแนวคิดด้านเนื้อหาที่เอาเรื่องความหลากหลายทางเพศมาผสมผสานกับเรื่องความเชื่อเรื่อง “ด้ายแดง” ซึ่งมีเจตนารมณ์ที่จะนำเสนอเรื่องความหลากหลายทางเพศผ่านการแสดงนาฏศิลป์ไทยร่วมสมัยในอีกแง่มุมหนึ่งแก่บุคคลทั่วไป เป็นการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ไทยร่วมสมัยมาในอีกรูปแบบหนึ่งที่นำเอาวิถีทางเพศและคติความเชื่อของมนุษย์ที่เกิดขึ้นในปัจจุบันมาทำการแสดงชุดนี้ได้กำหนดรูปแบบต่อการสร้างสรรค์การแสดงชุดนี้ประกอบด้วย 1. แรงบันดาลใจ 2. ศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้องและสัมภาษณ์ผู้ที่มีประสบการณ์จริง 3. กำหนดรูปแบบการแสดง การกำหนดรูปแบบการแสดงชุดนี้มีองค์ประกอบที่สำคัญอันดับแรกคือ เนื้อเรื่องในการแสดงโดยออกแบบมาจากแรงบันดาลใจ ต่อมาการออกแบบการแสดง สร้างการแสดงนาฏศิลป์ร่วมสมัยที่เล่าเรื่องราวผ่านร่างกายของผู้แสดง หลังจากที่ผู้วิจัยได้ออกแบบการแสดงแล้วจึงเริ่มการคัดเลือกนักแสดงซึ่งการคัดเลือกนักแสดงผู้วิจัยได้เลือกตามความเหมาะสมกับเนื้อหาในการแสดงและคาแรคเตอร์ในการแสดงแล้วจึงเริ่มสร้างสรรค์ดนตรีที่ใช้บรรเลงประกอบการแสดงสร้างสรรค์กับเพลงที่ใช้บรรเลงสดจากไวโอลิน จากนั้นจึงออกแบบท่าทางในการแสดง การออกแบบท่าทางในการแสดงให้อยู่บนพื้นฐานของนาฏศิลป์ไทยโดยนำจุดเด่นของท่าทางจากนาฏศิลป์ไทยที่จะบ่งบอกความเป็นเพศ เช่น การก้าวขาของตัวพระกับตัวนางที่ต่างกันซึ่งแสดงให้เห็นเพศที่ต่างต่างกัน สุดท้ายผู้วิจัยจึงออกแบบเครื่องแต่งกายที่ใช้ในการแสดง

กระบวนการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ไทยที่สะท้อนเรื่องราวความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศนั้นผู้วิจัยมีความคาดหวังว่าการแสดงชุดนี้เป็นเครื่องมือในการนำเสนอความหลากหลายทางเพศที่ผ่านการแสดงนาฏศิลป์ไทยร่วมสมัยที่จะทำให้ผู้ชมมีความเข้าใจในรสนิยมของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศมากขึ้น

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการทดลองจัดการแสดงการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ไทยร่วมสมัยที่สะท้อนความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ ประมวลผลปัจจัยและองค์ประกอบด้านการแสดงรวมถึงในกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานไว้เป็นหัวข้อดังนี้

- 4.1 การวิเคราะห์ข้อมูลแรงบันดาลใจกับแนวความคิด
- 4.2 การวิเคราะห์แนวความคิด
- 4.3 แรงบันดาลใจ
- 4.4 รูปแบบการแสดง
- 4.4 การปฏิบัติการทดลองสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ไทย
 - การออกแบบการแสดง
 - การกำหนดลักษณะของตัวละคร
 - การคัดเลือกนักแสดง
 - การออกแบบดนตรีประกอบการแสดง
 - การออกแบบลีลาในการแสดง
 - การออกแบบเครื่องแต่งกายในการแสดง
 - การออกแบบพื้นที่ในการแสดง
 - การออกแบบแสงในการแสดง
- 4.5 การประชาสัมพันธ์
- 4.6 สรุป

4.1 วิเคราะห์ข้อมูล

งานวิจัยเชิงสร้างสรรค์เรื่อง “การสร้างสรรค์นาฏศิลป์ไทยร่วมสมัยที่สะท้อนความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ” ผู้วิจัยได้มีความสนใจในความเชื่อเรื่อง “ด้ายแดง” ผู้วิจัยได้พบว่ามีความหลากหลายมากในความเชื่อที่มีความนิยมอยู่ในพื้นที่ทวีปเอเชียเป็นอย่างมาก จะตรงกับ ความเชื่อในสังคมไทย ไม่ว่าจะเป็นวรรณคดีต่าง ๆ ที่สอดคล้องกับเรื่อง “ด้ายแดง” ในเรื่องความเชื่อ ที่เกี่ยวกับการข้ามภพข้ามชาติโดยเฉพาะในเรื่องความรัก โดยมีละครที่มีความผูกพันกันมาตั้งแต่อดีตชาติมาจนถึงปัจจุบันชาติของคู่รักจากชาติหนึ่งไปสู่อีกชาติหนึ่งโดยเห็นชัดเจนในละครเรื่องพระรถเมรี กับ พระสุธนมนิราห์ ในการวิจัยผู้วิจัยได้นำหลักในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาคำตอบจากคำถาม

ผู้วิจัยได้จำแนกออกเป็นสองประเด็นหลัก ประเด็นแรก คือ รูปแบบการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ ที่คำนึงถึงการวิเคราะห์องค์ประกอบทางศิลปะการแสดง 8 ประการ ได้แก่ 1. การออกแบบบทบาทการแสดง 2. นักแสดง 3. การออกแบบลีลา 4. ดนตรีและเสียงประกอบการแสดง 5. การออกแบบพื้นที่ในการแสดง 6. การออกแบบเครื่องแต่งกายในการแสดง 7. อุปกรณ์การแสดง และ 8. การออกแบบแสง ในประเด็นถัดมาเป็นการวิเคราะห์ข้อมูลเนื้อหาแนวคิดที่ต้องคำนึงถึงในกระบวนการสร้างสรรค์การแสดงโดยผู้วิจัยได้สำรวจและศึกษาแนวคิดที่ได้จากการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ที่มีแนวคิดอันได้แก่ แนวคิดความหลากหลายทางเพศ ในการวิเคราะห์เกี่ยวกับแนวคิดผู้วิจัยมีการเรียบเรียงลำดับข้อมูลเพื่อจะพินิจพิเคราะห์ตามลำดับ

4.2 วิเคราะห์แนวความคิด

ผู้วิจัยได้ศึกษาเกี่ยวกับความหลากหลายทางเพศจึงทำให้ได้เห็นลักษณะของความหลากหลายทางเพศมากมายแต่ทว่าในการวิจัยเรื่องนี้ผู้วิจัยได้หยิบยกเอาลักษณะเฉพาะทางเพศที่เป็นผู้ชายกับผู้ชายที่รักกัน โดยลักษณะของผู้ชายกับผู้ชายที่รักกันจัดอยู่รูปแบบที่เรียกว่า ไบเซ็กชวล เกย์ โดยผู้วิจัยหยิบยกลักษณะทางเพศที่เรียกว่า เกย์ มาสร้างสรรค์การแสดงซึ่งมี 2 ลักษณะคือ 1. มีลักษณะของกริยาที่มีความกระตือรือร้นตั้งแตอยู่ในรูปลักษณ์ที่เป็นผู้ชาย 2. มีลักษณะภายนอกที่มีความเป็นชายแต่มีความรู้สึกชอบผู้ชายที่เป็นเพศเดียวกัน ในปัจจุบันนี้มีการสร้างละครโทรทัศน์ที่น่าเสนอเรื่องราวของผู้ชายกับผู้ชายที่รักกันเรียกว่า “ซีรีส์วาย” เป็นกระแสที่แพร่หลายมากในประเทศไทยและต่างประเทศ ซึ่งยังสร้างมูลค่าให้กับอุตสาหกรรมบันเทิงกับอุตสาหกรรมภาพยนตร์ในประเทศไทยได้อย่างเป็นมากมาย และในปัจจุบันมีการเรียกร้องกฎหมายสมรสเท่าเทียมของคนที่มีความหลากหลายทางเพศในประเทศไทยจึงทำให้เป็นกระแสในขณะนี้ โดยกลุ่มบุคคลเหล่านี้ออกมาเรียกร้องให้ออกกฎหมายสมรสเท่าเทียมเพื่อรับรองสิทธิในการก่อตั้งครอบครัวแก่บุคคลทุกเพศ โดยไม่นำเหตุแห่งเพศสภาพหรือเพศวิถี มาเป็นข้อจำกัดในการจดทะเบียนสมรสเหมือนกฎหมายปัจจุบันที่ยังจำกัดว่า การสมรสจะได้เฉพาะกรณีทั้งสองฝ่ายเป็น “ชายและหญิง” เท่านั้น ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่ากลุ่มบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศนั้นอยากใช้ชีวิตร่วมกันได้อย่างมีความสุขโดยมีกฎหมายรองรับเพื่อป้องกันตัวเองในด้านกฎหมายต่าง ๆ ถ้ากฎหมายด้านนี้ผ่านก็จะเกิดการยอมรับบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศในสังคมไทยมากขึ้น ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะสร้างความเข้าใจของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศโดยนำเสนอผ่านการแสดงนาฏศิลป์ไทยร่วมสมัย โดยในกระบวนการดำเนินงานเรื่องการคิดวิเคราะห์เนื้อหาของรูปแบบนาฏศิลป์ ผู้วิจัยได้คำนึงถึงแรงบันดาลใจและแนวความคิดเป็นหลักโดยได้สรุปการพัฒนาของกระบวนการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ไทยเพื่อศึกษากลวิธีการพัฒนารูปแบบการแสดงโดยสามารถแบ่งการปฏิบัติและพัฒนการด้านการแสดงได้

4.3 แรงบันดาลใจ

ผู้วิจัยได้กำหนดแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์ไทยร่วมสมัยที่สะท้อนความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ โดยในแรงบันดาลใจนี้ผู้วิจัยได้อาความเชื่อเรื่อง “ด้ายแดง” มาเป็นแรงบันดาลใจ กับการนำเสนอผ่านเรื่องราวของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ มาผนวกเข้าด้วยกันเป็นการแสดงชุด “ลิขิต” เพื่อสร้างสรรค์การแสดงที่เล่าเรื่องราวความเป็นบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศของตัวละคร โดยเล่ามาตั้งแต่อดีตชาติที่เป็นผู้ชายกับผู้หญิงที่รักกันและต้องแยกจากกันในอดีตชาติและมาเกิดใหม่ในชาติภพใหม่ แต่ทั้งคู่เกิดมาในเพศสภาพที่เหมือนกันคือเป็นเพศชายทั้งคู่ แต่มีด้ายแดงที่เป็นตัวลิขิตไว้ตั้งแต่อดีตชาติทำให้ทั้งสองคนได้มาเจอกัน ซึ่งทั้งสองคนนั้นอยู่เพศสภาพที่เหมือนกัน ทำให้สังคมรอบข้างเข้ามาเป็นตัวแปรสำคัญที่ทำให้ทั้งสองคนจะยอมรับซึ่งกันและกันได้

4.4 รูปแบบการแสดง

ผู้วิจัยได้กำหนดแนวคิดในการแสดงโดยกำหนดให้การแสดงอยู่ในรูปแบบของการแสดงนาฏศิลป์ไทยร่วมสมัยโดยมีเนื้อเรื่องสร้างเรื่องในการนำความเชื่อเรื่อง “ด้ายแดง” มาเป็นแรงบันดาลใจโดยการนำเสนอความเชื่อผ่านเรื่องราวของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ โดยใช้หลักของอริสโตเติลในการกำหนดเรื่องราวในการแสดงโดยแบ่งเป็น 6 ช่วงของการแสดงคือ 1. เริ่มเรื่องและปูพื้นเรื่อง 2. เกิดความขัดแย้งและดำเนินเรื่องเข้มข้นขึ้นเป็นลำดับ 3. เหตุการณ์ที่ทำให้วิถีชีวิตของตัวละครเริ่มเปลี่ยนไป 4. เหตุการณ์ที่ดำเนินต่อมาและทำให้ความลับคลี่คลาย 5. จุดแตกหักระหว่างสองฝ่ายและความลับถูกเปิดเผย 6. การสรุปเรื่องให้จบลงอย่างสมบูรณ์ โดยสร้างการสร้างการแสดงออกเป็นช่วง ๆ เพื่อให้เกิดอรรถรสในการแสดงโดยมีการทบทองสร้างการแสดงเป็นลำดับ

4.5 ปฏิบัติการทดลองสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ไทย

ผู้วิจัยได้เรียบเรียงขั้นตอนในการออกแบบและอธิบายการทำงานในการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ไทยที่สะท้อนความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศที่ได้แรงบันดาลใจจากความเชื่อเรื่อง “ด้ายแดง” กับแนวความคิดบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศดังนี้

4.5.1 ออกแบบการแสดง

ความเชื่อเรื่อง “ด้ายแดง” กับแนวคิดความรักบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศนั้น ผู้วิจัยได้นำมาเป็นความสำคัญในการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์ไทยร่วมสมัยที่สะท้อนความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศในการสร้างสรรค์การแสดง เนื่องจากผู้วิจัยมีประสบการณ์การทำงานและประสบการณ์ของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศทั้ง

ทางตรงและทางอ้อมนั้น ผู้วิจัยจึงได้ออกแบบการแสดงชุด “ลิขิต” ออกมาเพื่อที่สะท้อนความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศโดยบทการแสดงนั้นผู้วิจัยได้ยกเอาบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศมาหนึ่งแบบคือ ชายรักชาย โดยผู้วิจัยได้เล่าเรื่องราวเริ่มต้นโดยผ่านการเล่าเรื่องจากอดีตจนมาถึงปัจจุบันโดยมีด้ายแดงเป็นตัวเชื่อมของคนสองคนที่เป็นเนื้อคู่กันมาตั้งแต่อดีตชาติจนมาถึงในปัจจุบันโดยที่ทั้งคู่ได้เกิดมาในชาติภพใหม่แต่มีเพศสภาพเดียวกันที่เป็นผู้ชายทั้งคู่และมีด้ายแดงเป็นตัวเชื่อมความสัมพันธ์ของคนสองคนให้ได้มาเจอกันแต่ด้วยเพศสภาพที่เหมือนกันทำให้ต่างฝ่ายต่างยังไม่ยอมรับซึ่งกันและกันแต่มีความรักกันเนื่องจากสภาพแวดล้อมทางครอบครัว ทางสังคม ที่ยังไม่ยอมรับ และเปิดกว้างกับเรื่องบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ ทำให้ทั้งคู่ยังไม่สามารถที่จะรักกันได้จนกระทั่งทั้งคู่ได้ใช้หัวใจในการเลือกสิ่งที่ดีของตนเอง ชอบแบบไหน รักแบบไหน โดยที่ไม่ได้สนใจสภาพสังคม ยึดเอาตัวตนของตนเองเป็นหลักทำให้เกิดความรักในรู้แบบของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศซึ่งจะกล่าวได้ว่าก็มีความที่มีความที่แตกต่างกันกันแต่ถ้าเรานั้นให้ความสำคัญกับตัวตนของตนเองได้นั้นทั้งคู่ก็จะอยู่กันอย่างมีความสุข โดยผู้วิจัยได้แบ่งการแสดงออกเป็น 3 ช่วงดังนี้

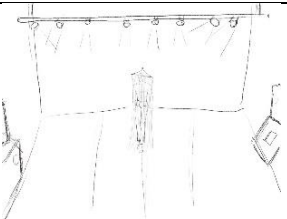
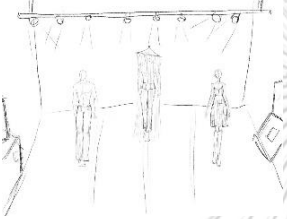
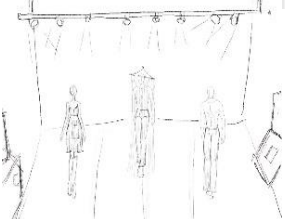
ช่วงที่ 1 อดีตชาติ ในช่วงนี้จะเล่าเรื่องมาตั้งแต่อดีตชาติของชายหญิงคู่หนึ่งซึ่งรักกันเป็นเนื้อคู่กันแต่ความตาย ก็ทำให้คนสองคนต้องจากกันในอดีตชาติแล้วได้ไปเกิดใหม่ในชาติภพต่อไป แต่ในชาติภพใหม่นี้เกิดมาเป็นเพศสภาพที่เหมือนกัน

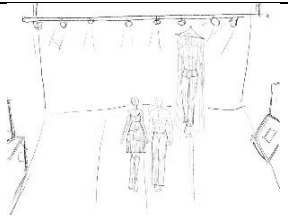
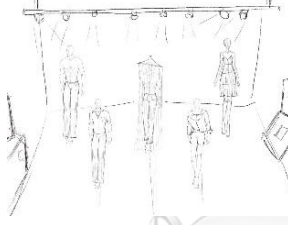
ช่วงที่ 2 ลิขิต การลิขิตนี้มีอยู่หนึ่งเรื่องที่มีมนุษย์เฝ้าคอย รอคอย หรือค้นหาคนที่เป็เนื้อคู่ของตนหวังจะได้พบเจอกับความรักที่ในรูปแบบที่ตนปรารถนาซึ่งตามความเชื่อคนที่เป็เนื้อคู่กันก็จะมีด้ายแดงผูกติดกันมาแต่ไม่รู้ว่าเกิดมาในแบบไหนจะเป็นผู้ชายหรือผู้หญิง หรือจะเป็นบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ ก็เป็นได้แค่มัจจุตที่ผูกติดกันมาหรือเป็นเนื้อคู่กัน

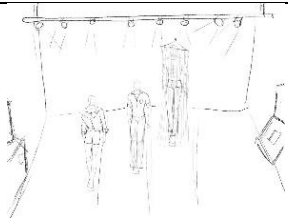
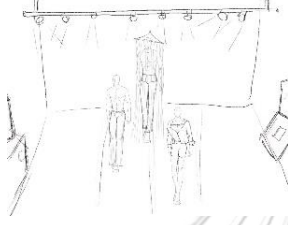
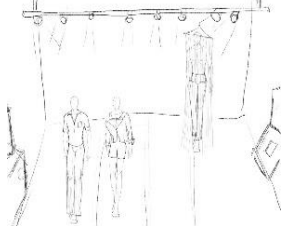
ช่วงที่ 3 บทสรุป แรงดึงดูดของด้ายแดงนั้นทำให้คนสองคนได้มาเจอกัน แสดงความรักต่อกันไม่ว่าเป็นเพศไหนโดยมี ด้ายแดงแห่งโชคชะตาที่มีมาแต่อดีตชาติจนมาถึงในชาติภพใหม่ที่ทำให้คนสองคนได้มาพบเจอกัน

โดยการแสดงทั้ง 3 ช่วงนี้ผู้วิจัยได้สร้างสตอรี่บอร์ดก่อนการสร้างสรรค์การแสดง ซึ่งมีรูปแบบดังนี้

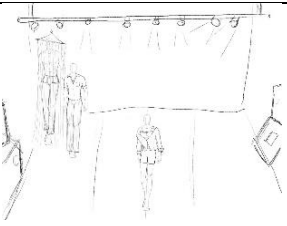
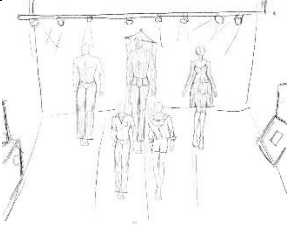
ตารางที่ 3 การสร้างสรรค์การแสดง

ช่วง ที่/ชิ้น ที่	นาที่	ภาพบนเวที	เรื่องราวในการแสดง	ตัวละคร	อุปกรณ์	รูปแบบแสง
1/1	0.00 - 01.30		เปิดตัวละครด้วยแสง โดยแสดงถึงความ ยิ่งใหญ่ของผู้ที่มี อำนาจในการกำหนด พรหมลิขิตของคู่รัก	ด้วยแสง	หมวก	ไฟฟลอร์ ส่องที่ นักแสดง
1/2	01.31- 01.55		เปิดตัวละครผู้ชายกับ ผู้หญิงในอดีตชาติ แสดงออกความเป็น ชายที่แข็งแกร่งและ ความเป็นหญิงที่ อ่อนหวานนุ่มนวล ตัวด้วยแสงอยู่ตรง กลางโดยการ เคลื่อนไหวอย่างช้าๆ แสดงถึงการกำหนด ด้วยแสงให้ผู้ชายกับ ผู้หญิงคู่นี้	ด้วยแสง ผู้ชาย ผู้หญิง (ใน อดีตชาติ)	หมวก	ไฟฟลอร์ ส่องที่ นักแสดงทั้ง 3คน
1/3	01.56- 04.00		ผู้ชายกับผู้หญิงใน อดีตเจอกันและได้ แสดงความรักต่อกัน มีการเต้นที่เป็น โซโล่ และคู่อั โดยมิตัวด้วย แสงเคลื่อนไหวอยู่ รอบๆ	ด้วยแสง ผู้ชาย ผู้หญิง (ใน อดีตชาติ)	หมวก	ไฟฟลอร์ ส่องที่ นักแสดงทั้ง 3คน แล้ว แสงไฟ รอบๆ ค่อยๆสว่าง ขึ้น

1/4	04.01-04.45		ผู้หญิงในอดีตเริ่มมีอาการเจ็บปวดจนตายในที่สุดโดยมีผู้ชายในอดีตค่อยดูแลจนถึงวาระสุดท้ายและทั้งคู่ก็โดนความตายเป็นสิ่งที่ทำให้ทั้งคู่แยกจากกันโดยมี ด้ายแดง เป็นตัวเชื่อมความสัมพันธ์ของทั้งสองคนไว้ไปต่อจนถึงชาติภพถัดไป	ด้ายแดง ผู้ชาย ผู้หญิง (ใน อดีตชาติ)	หมวก ผ้าสีแดง	ไฟสว่าง แล้วค่อยๆ มืดลงเหลือ แค่ไฟฟลอร์ โล่ที่จับตัว ละคร ผู้หญิงและ ผู้ชาย
1/5	04.46-05.40		เปิดตัวตัวละคร พระเอกและนายเอก เกิดการเปลี่ยนผ่านจากอดีตมาจนถึงชาติภพใหม่ที่ผู้ชายกับผู้หญิงเกิดมาเพศสภาพที่เหมือนกัน โดยมีภาพข้างหลังคือตัวด้ายแดงอยู่ตรงกลางถือผ้าสีแดงสองผืนที่เปรียบเสมือนด้ายแดงที่ผูกคนสองคนไว้ด้วยกัน โดยจะมีตัวผู้ชายกับตัวผู้หญิงค่อยดึงผ้าจากมือของตัวด้ายแดงเข้าเวที	ด้ายแดง ผู้ชาย ผู้หญิง (ใน อดีตชาติ) พระเอก นายเอก	หมวก ผ้าสีแดง	ไฟฟลอร์โล่ จับที่ตัว ละคร พระเอก นายเอก และแบล็ค ข้างหลัง เป็นไฟ สลัวๆให้ เห็นตัว ละครด้าย แดง ผู้ชาย ผู้หญิงใน อดีตชาติ

2/6	05.41-06.45		ช่วงนี้เป็นการแสดงความเป็นชายของตัวพระเอกกับนายเอก มีการเต้นแบบโซโล่ และดูโอ้โดยมีด้ายแดงคอยเคลื่อนไหวอย่างช้าๆเพื่อคอยลลิตให้เกิดด้ายแดงกับทั้งสองคน	ด้ายแดง พระเอก นายเอก	หมวก	ไฟค่อยๆสว่างขึ้นและมีไฟฟลอร์จับที่ตัวละครพระเอกและนายเอก
2/7	06.46-07.45		พระเอกกับนายเอกค่อยๆแสดงตัวตนของตนเองในการที่ตัวนั้นคือความเป็นบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศแต่ยังแสดงออกมายังได้ไม่เยอะและสังคมรอบข้างก็ยังไม่ยอมรับในความเป็นบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ โดยมีตัวด้ายแดงยืนอยู่ข้างหลังคอยลลิตให้คู่รักทั้งสองมาเจอกันในชาติภพใหม่	ด้ายแดง พระเอก นายเอก	หมวก	ไฟสว่างขึ้นและมีไฟฟลอร์จับที่ตัวพระเอกและนายเอก
2/8	07.46-08.30		พระเอกกับนายเอกได้เดินทางมาเจอกันและรักกันด้วยแรงลลิตจากด้ายแดง มีการเต้นแบบดูโอ้ และมีด้ายแดงยืนอยู่	ด้ายแดง พระเอก นายเอก	หมวก	ไฟค่อยๆเริ่มเปลี่ยนเป็นสีม่วงน้ำเงินซึ่งแสดงความเป็น

			ข้างหลังค่อยดูการ เจอกันของทั้งสองคน			บุคคลเพศ ทางเลือก
2/9	08.30- 10.35		พระเอกกับนายเอก ได้มาเจอกันและรัก แต่ด้วยเพศสภาพที่ เหมือนกันทำให้สังคม รอบข้างไม่ยอมรับ สื่อโดยการใช้กระจก เป็นตัวแทนสะท้อน สังคมในแง่มุมต่างๆ มีตัวด้ายแดงคอย ลิขิตให้สองคนรักกัน ได้	ด้ายแดง ผู้ชาย ผู้หญิง(ใน อดีตชาติ) พระเอก นายเอก	หมวก กระจก 2 บาน	ไฟเวที เป็นสีม่วง น้ำเงินเพื่อ ส่งเสริมให้ รู้สึกถึง ความเป็น บุคคลที่มี ความ หลากหลาย ทางเพศ
3/10	10.36- 12.50		พระเอกกับนายเอก ได้แสดงความรักกัน แต่ยังไม่กล้าเปิดเผย มากเพราะสังคมรอบ ข้างยังไม่ยอมรับซึ่ง ทั้งคู่ยอมรับในตัวตน ของกันละกันได้แล้ว โดยมีด้ายแดงคอย ลิขิตให้ทั้งคู่ต้องคู่กัน ด้วยที่ด้ายแดงจะ เคลื่อนไหวเข้ามาใน ของข้างหน้าเพื่อเฝ้า มองทั้งสองคน มีการ เต้นแบบโซโล่และดู โอ้	ด้ายแดง พระเอก นายเอก	หมวก	ไฟเวทีเป็น สีม่วงน้ำ เงินเพื่อ ส่งเสริมให้ รู้สึกถึง ความเป็น บุคคลที่มี ความ หลากหลาย ทางเพศ

3/11	12.51- 13.35		พอทั้งคู่รักกันแต่ตัว พระเอกนั้นก็ยังไม สามารถยอมรับรับ ตัวตนของตัวเองได้จึง ทำให้เกิดการคิด สับสนกับตัวตนของ ตัวเองแต่ในสุดท้าย แล้วความรักก็สารา รณะทุกสิ่งทำให้ ตัวพระเอกนั้นยอมรับ ในตัวตนของตัวเองได้ โดยมีตัวนายเอกคอย ช่วยเหลืออยู่ข้าง ข้างๆ และมีด้ายแดง คอยเชื่อมความรัก ของทั้งคู่เข้าด้วยกัน	ด้ายแดง พระเอก นายเอก	หมวก	ไฟเวทีเป็น สีม่วงน้ำ เงินเพื่อ ส่งเสริมให้ รู้สึกถึง ความเป็น บุคคลที่มี ความ หลากหลาย ทางเพศ
3/12	13.36- 14.10		สุดท้ายแล้วตัว พระเอกก็ยอมรับใน ตัวตนของตนเองได้ โดยไม่สนใจ สิ่งแวดล้อมรอบ ข้างและกล้าที่จะ แสดงความเป็นตัวตน ของตนเองเคารพและ ยอมรับตัวเอง และมี ด้ายแดงคอยเชื่อมโยง ความสัมพันธ์ของตัว พระเอกและนายเอก โดยชิ้นนี้จะให้ตัว ผู้หญิงและตัวผู้ชายใน อดีตชาติของมาयीน	ด้ายแดง พระเอก นายเอก ผู้หญิง ผู้ชาย (ในอดีต)	หมวก ผ้าแดง	ไฟเวทีเป็น สีม่วงน้ำ เงินเพื่อ ส่งเสริมให้ รู้สึกถึง ความเป็น บุคคลที่มี ความ หลากหลาย ทางเพศ

			อยู่หลังตัวพระเอก และนายเอกเพื่อให้ เห็นถึงสายสัมพันธ์ที่ มีมาแต่อดีตชาติมา จนถึงปัจจุบันชาติ			
3/13	14.11- 16.30		บทสรุปสุดท้ายของ เรื่องคือความรักที่ไม่ จำกัดเพศไม่ว่าเพศ ไหนก็สามารถรักกัน ได้โดยที่ยอมรับใน ตัวตนของกันและกัน มีด้ายแดงเป็น ตัวเชื่อมความสัมพันธ์ ของคนที่เป็นเนื้อคู่กัน ได้มาเจอกันครองรัก กันอย่างมีความสุขมี ตัวนักดนตรีไวโอลิน ออกมาเล่นดนตรีสด แสดงถึงความยินดี เป็นตัวแทนของกลุ่ม คนที่ยอมรับเพศ ทางเลือกได้โดยไม่ได้ รังเกียจเพราะคนที่ มีความหลากหลาย ทางเพศก็คือมนุษย์ คนหนึ่งที่มีสิทธิเท่า เทียมกันทั้งหมด	ด้ายแดง พระเอก นายเอก ผู้หญิง ผู้ชาย (ในอดีต) นัก ไวโอลิน	หมวก ผ้าแดง ไวโอลิน	ไฟเวทีเป็น สีม่วงน้ำ เงินและ เพิ่มสี หลากหลาย เพื่อ ส่งเสริมให้ รู้สึกถึง ความเป็น บุคคลที่มี ความ หลากหลาย ทางเพศ

ตารางที่ 3 การสร้างสรรค์การแสดง

ที่มา : ผู้วิจัย

4.5.2 กำหนดลักษณะของตัวละคร

การสร้างสรรค์การแสดงผู้วิจัยได้กำหนดลักษณะตัวละครในการแสดงออกมาเป็น 6 ตัวละคร โดยมีลักษณะของตัวละครต่าง ๆ ตามที่ผู้วิจัยได้กำหนดดังนี้

ช่วงที่ 1 อดีตชาติ

ผู้วิจัยกำหนดให้นักแสดง 1 คน เป็นตัวแทนของ ด้ายแดง และนักแสดง 2 คน เป็นผู้ชายกับผู้หญิงที่รักกันมาตั้งแต่อดีตชาติและทั้งสองได้จากกันด้วยความตาย

ภาพที่ 5 ภาพการแสดงในช่วงที่ 1
ที่มา : ผู้วิจัย

ช่วงที่ 2 ลิขิต

ผู้วิจัยได้กำหนดนักที่เป็นผู้ชาย 2 คน โดยมี พระเอก และ นายเอก จากแรงดึงดูดของด้ายแดงนั้นทำให้คนสองคนได้มาเจอกัน แสดงความรักต่อกันไม่ว่าเป็นเพศไหนโดยมี ด้ายแดงแห่งโชคชะตาที่มีมาแต่อดีตชาติจนมาถึงในชาติภพใหม่ที่ทำให้คนสองคนได้มาพบเจอกัน

ภาพที่ 6 ภาพการแสดงในช่วงที่ 2

ที่มา : ผู้วิจัย

ช่วงที่ 3 บทสรุป

ผู้วิจัยได้กำหนดนักแสดงที่เป็นนักแสดง 1 คน เพื่อสื่อความหมายในรูปแบบนามธรรมว่าในปัจจุบันนี้มีการยอมรับในกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศเพิ่มมากขึ้น สุดท้ายแล้วความรักไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่าจะเป็นเพศไหน แต่ถ้าคนสองคนรับตัวตนของกันและกันได้ ก็จะใช้ชีวิตอยู่บนโลกนี้ได้อย่างมีความสุข และความรักก็เกิดขึ้นได้กับทุกคนไม่ว่าจะเป็นเพศไหน

ภาพที่ 7 ภาพการแสดงในช่วงที่ 3

ที่มา : ผู้วิจัย

การสร้างสรรค์การแสดงผู้วิจัยได้กำหนดลักษณะตัวละครในการแสดงออกมาเป็น 6 ตัวละคร โดยมีลักษณะต้นแบบของตัวละครต่าง ๆ ในการสร้างตามที่คุณผู้วิจัยได้กำหนดดังนี้

ตารางที่ 4 การกำหนดลักษณะของตัวละคร

ตัวละคร	ลักษณะต้นแบบ	ตัวละครที่สร้างขึ้น
1. ด้ายแดง	มีลักษณะรูปร่างที่สูงใหญ่ มีอำนาจ ทรงพลังมีการเคลื่อนไหวที่แข็งแรงดุคติน ผู้วิจัยได้นำลักษณะของตัวทศกัณฐ์มาเป็นลักษณะต้นแบบในการสร้างตัวละคร	มีรูปร่างที่สูงใหญ่ ไม่พอมจนเกินไปเพื่อแสดงให้เห็นถึงผู้ที่มีความเป็นผู้นำการมีอำนาจ น่าเกรงขาม เป็นตัวแทนของผู้เผ่าจันทร์ทรา ที่เป็นเทพเจ้าผู้ลิขิตด้ายแดงให้กับคู่ที่เป็นเนื้อคู่กัน

	 <p>(ที่มา : จากFacebook ของ Su An)</p>	 <p>(ที่มา : ผู้วิจัย)</p>
2.ผู้ชายในอดีตชาติ	<p>มีลักษณะรูปร่างสมส่วนแบบชายไทย มีความแข็งแรงเป็นชายชาตรีและเป็นสุภาพบุรุษ ผู้วิจัยได้นำลักษณะของตัวพระรามมาเป็นลักษณะต้นแบบในการสร้างตัวละคร</p> <p>(ที่มา : ผู้วิจัย)</p>	<p>ตัวละครนี้มีความเป็นบุรุษเพศ ร่างกายมีความแข็งแรง สามารถดูแลคนรักได้ เป็นตัวแทนของผู้ชายที่ดีรักคนรัก</p> <p>(ที่มา : ผู้วิจัย)</p>
3.ผู้หญิงในอดีตชาติ	<p>มีลักษณะรูปร่างสมส่วน มีความอ่อนโยน อ่อนหวาน เป็นผู้หญิงที่มีระเบียบแบบแผน ผู้วิจัยได้นำลักษณะของตัวสีตามาเป็นลักษณะต้นแบบในการสร้างตัวละคร</p>	<p>เป็นผู้หญิงที่รูปร่างดีไม่อ้วนไม่ผอมจนเกินไป มีใบหน้าที่สวยงาม แขนขาที่ยาวตามแบบลักษณะของผู้หญิงไทยที่มีความอ่อนหวานอ่อนโยน</p>

	 <p>(ที่มา : ผู้วิจัย)</p>	 <p>(ที่มา : ผู้วิจัย)</p>
4.พระเอก	<p>มีลักษณะรูปร่างสมส่วนแบบชายไทย มีความแข็งแรงเป็นชายชาตรีและเป็นสุภาพบุรุษ แต่แอบแฝงความอ่อนโยนอยู่ข้างใน ผู้วิจัยได้นำลักษณะของตัวอิเหนามาเป็นลักษณะต้นแบบในการสร้างตัวละคร</p> <p>(ที่มา : ผู้วิจัย)</p>	<p>ตัวละครตัวนี้ผู้วิจัยได้กำหนดในมีลักษณะทางกายภาพที่สมส่วน มีความแข็งแรง แต่ก็สามารถแสดงความอ่อนโยนออกมาได้ ซึ่งตัวละครนี้จะแทนความเป็นบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ (เกย์รูก)</p> <p>(ที่มา : ผู้วิจัย)</p>
5.นายเอก	<p>มีลักษณะรูปร่างสมส่วน ภายนอกเป็นผู้ชาย แต่มีความเป็นผู้หญิงอยู่ภายใน ผู้วิจัยได้นำลักษณะของตัวพราหมณ์เกศสุริยงค์ที่มีลักษณะการเคลื่อนไหวแบบผู้เมื่อยมาเป็นลักษณะต้นแบบในการสร้างตัวละคร</p>	<p>ตัวละครนี้ถ้าเปรียบกับละครไทยทั่วไป นั่นคือ ตัวนางเอก ซึ่งลักษณะภายนอกนั้นจะมีความอ่อนหวาน อ่อนโยน แต่ในบางครั้งก็ต้องแข็งแรงตามลักษณะภายนอกที่เป็นผู้ชาย ซึ่งตัวละครนี้จะแทนความเป็นบุคคลที่มี</p>

	 <p>(ที่มา : ผู้วิจัย)</p>	<p>ความหลากหลายทางเพศ (เกย์รับ)</p> <p>(ที่มา : ผู้วิจัย)</p>
6. นักไวโอลิน	<p>ถ้ากล่าวถึงในการแสดงโขนละครของไทย สิ่งหนึ่งที่สำคัญเป็นอย่างมากในการแสดง คือนักดนตรีที่ต้องเข้าใจเนื้อเรื่องในการแสดงนั้นๆ ผู้วิจัยจึงเลือกลักษณะของวงดนตรีไทยที่บรรเลงให้กับนักแสดงเพื่อสื่อให้เห็นถึงความเข้าใจในการแสดง</p> <p>(ที่มา : คณะไก่วัฒนการละคร)</p>	<p>มีรูปร่างสูงสง่า มีความเป็นนักดนตรีมืออาชีพ และเข้าใจความเป็นบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ</p> <p>(ที่มา : ผู้วิจัย)</p>

ตารางที่ 4 การกำหนดลักษณะของตัวละคร

ที่มา : ผู้วิจัย

4.5.3 คัดเลือกนักแสดง

การคัดเลือกนักแสดงสำหรับการแสดง “การสร้างสรรคานาฏศิลป์ไทยร่วมสมัยที่สะท้อนความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ” ผู้วิจัยได้เอารูปแบบการแสดงนาฏศิลป์ร่วมสมัยเป็นสิ่งสำคัญในการคัดเลือกนักแสดงโดยผู้แสดงจะต้องมี

1. ความสามารถในการแสดงนาฏศิลป์ร่วมสมัยที่เล่าเรื่องราวผ่านร่างกาย
2. การแสดงออกทางอารมณ์ในการแสดงที่เป็นสิ่งสำคัญในการแสดงเพื่อจะถ่ายทอดไปถึงผู้ชมให้ผู้ชมได้เข้าใจและรับรู้เรื่องราวในการแสดงที่ผู้วิจัยได้ออกแบบมาอย่างดีที่สุด
3. นักแสดงจะต้องมีใจเปิดรับเรื่องความหลากหลายทางเพศด้วย

การยอมรับนั้นเป็นสิ่งสำคัญมากในการแสดงหากผู้แสดงไม่มีความเข้าใจต่อประเด็นความหลากหลายทางเพศได้นั้นในการแสดงอาจส่งผลทำให้ผู้ชมไม่เชื่อในเรื่องราวที่ผู้วิจัยกำลังนำเสนอ โดยในการสร้างสรรคการแสดงนั้นผู้วิจัยได้กำหนดตัวละครขึ้นมาด้วยความตั้งใจที่จะให้ตัวละครแต่ละตัวนำเสนอเรื่องราวในการแสดงนี้ให้ผู้ชมได้เข้าใจสิ่งที่ผู้วิจัยต้องการนำเสนอเรื่องราวความเชื่อเรื่อง “ด้ายแดง” ที่เล่าผ่านเรื่องราวของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ ผู้วิจัยจึงได้วางบทบาทของตัวละครทั้ง 6 ตัวละคร และได้คัดเลือกนักแสดงทั้งหมด 6 คน ที่มีความเหมาะสมกับบทบาทที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น

ผู้วิจัยได้คัดเลือกนักแสดงที่มีความเหมาะสมกับบทบาทของตัวละคร จากการพิจารณาจากองค์ประกอบหลายด้าน โดยเริ่มจากการกำหนดลักษณะของตัวละครที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น รวมถึงความสามารถของนักแสดงแต่ละคนที่จะต้องสื่อสารเรื่องราวของการแสดงออกมาได้ ทำให้ผู้ชมเข้าใจเรื่องราวและจดจำบุคลิกลักษณะของตัวละครแต่ละตัวได้ดี ซึ่งผู้แสดงแต่ละคนจะต้องสื่อสารอารมณ์ความรู้สึกของตัวละครนั้นๆออกมาได้อย่างดีจึงจะทำให้ผู้ชมเข้าใจการแสดงและเข้าใจบทบาทของตัวละคร เพื่อใช้ในการสร้างสรรคการแสดงนาฏศิลป์ไทยที่สะท้อนความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ ผู้วิจัยจึงกำหนดลักษณะของตัวละครและผู้แสดงดังนี้

1. ตัวด้ายแดง

- ลักษณะภายนอก

มีรูปร่างที่สูงใหญ่ ไม่ผอมจนเกินไปเพื่อแสดงให้เห็นถึงผู้ที่มีความเป็นผู้บงการ มีอำนาจ น่าเกรงขาม เป็นตัวแทนของผู้เผ่าจันทร์รา ที่เป็นเทพเจ้าผู้ลิขิตด้ายแดงให้กับคู่ที่เป็นเนื้อคู่กัน

- ลักษณะภายใน

มีพลังอยู่ที่แข็งแกร่งจากภายใน สามารถนำความรู้สึกจากข้างในถ่ายทอดผ่านร่างกาย ใช้พลังทีุ่ดตันแต่อยู่ในการเคลื่อนไหวอย่างช้า คล้ายกับเทพเจ้าผู้ปกปักรักษาดูแล

- นักแสดง

นายจิรายุส เผือกผุด ผู้วิจัยได้คัดเลือกจากลักษณะทางร่างกายที่มีความแข็งแรง สูงใหญ่ สง่าผ่าเผย และมีความสามารถในการแสดงContemporary

- ปัญหา

ตัวละครนี้จะต้องสวมหมวกที่มีเส้นด้ายสีแดงอยู่รอบหมวกยาวลงมาจนถึงพื้น ทำให้บางครั้งเวลาที่นักแสดงเคลื่อนไหวไปในทิศทางต่าง ๆ ทำให้เกิดการพันกันของเส้นด้ายแดง

- การแก้ไขปัญหา

ผู้วิจัยจึงให้นักแสดงใช้เวลาอยู่กับอุปกรณ์ที่ใช้ประกอบการแสดง โดยการให้นักแสดงเคลื่อนไหวไปเรื่อย ๆ ในทิศทางต่าง ๆ หาจุดติดขัดหาท่าทางที่เหมาะสมและเข้ากับลักษณะของตัวละคร

- ผลลัพธ์

นักแสดงเกิดความเข้าใจในการใช้อุปกรณ์ สามารถใช้ได้อย่างดีเส้นด้ายไม่พันกันและสามารถหาท่าทางการเคลื่อนไหวแบบที่ผู้วิจัยต้องการได้เป็นอย่างดี

2. ตัวผู้ชายในอดีตชาติ

- ลักษณะภายนอก

ตัวละครนี้มีความเป็นบุรุษเพศ ร่างกายมีความแข็งแรง สามารถดูแลคนรักได้ เป็นตัวแทนของผู้ชายที่ดี

- ลักษณะภายใน

มีความเป็นสุภาพบุรุษ จิตใจดี มีความมั่นคงในความรัก สื่อสารความรู้สึกผ่านดวงตา ที่มีทั้งความดีใจและเสียใจ ตามเรื่องราวในการแสดง

- นักแสดง

นายณฐนาท จันทร์เด่นแสง ผู้วิจัยได้คัดเลือกจากลักษณะทางร่างกายของนักแสดงที่มีความแข็งแรง มีร่างกายที่สวยงามตามแบบผู้ชาย

- ปัญหา

นักแสดงมีปัญหาทางด้านการแสดงอารมณ์ออกทางสีหน้า จึงทำให้อารมณ์ในบางช่วงของการแสดงไม่เป็นไปตามที่ผู้วิจัยต้องการ

- การแก้ไขปัญหา

ผู้วิจัยจึงค่อยๆเล่าเรื่องราวในการแสดงแต่ละช่วง เล่าช้า ๆ ซ้ำ ๆ จนนัก
เกิดการเข้าใจในอารมณ์ช่วงนั้น ๆ และให้นักแสดงฝึกแสดงอารมณ์หน้ากระจกตาม
อารมณ์ต่างๆที่ผู้วิจัยได้ตั้งโจทย์ไว้

- ผลลัพธ์

นักแสดงได้ฝึกซ้ำ ๆ จึงทำให้เข้าใจเรื่องราวของการแสดงมากขึ้นและส่ง
อารมณ์ เรื่องราวของการแสดงผ่านสีหน้าได้ดีมากยิ่งขึ้น

3. ตัวผู้หญิงในอดีตชาติ

- ลักษณะภายนอก

เป็นผู้หญิงที่รูปร่างดีไม่อ้วนไม่ผอมจนเกินไป มีใบหน้าที่สวยงาม แขนขาที่
ยาวตามแบบลักษณะของผู้หญิงไทยที่มีความอ่อนหวานอ่อนโยน

- ลักษณะภายใน

ตัวละครตัวนี้ผู้วิจัยได้กำหนดให้ตัวละครตัวนี้มีอาการป่วยไม่สบายและตาย
จากคนรักไปในที่สุดลักษณะภายในของตัวละครตัวนี้จึงต้องมีลักษณะที่เก็บซ่อน
ความอ่อนแอไว้ภายในแต่ภายนอกดูแข็งแรง

- นักแสดง

นางสาวพลอยชนก บุญมี ผู้วิจัยได้คัดเลือกจากรูปร่างหน้าและ
ความสามารถในการแสดงซึ่งนักแสดงทางนี้มาครบทุกอย่างผู้วิจัยจึงได้เลือกมาเป็น
นักแสดงตัวละครผู้หญิงในอดีตชาติ

- ปัญหา

ปัญหาในการแสดงของนักแสดงคนนี้ไม่มีอะไรที่เป็นปัญหา ซึ่งนักแสดง
เข้าใจอารมณ์และบทบาทในการแสดงได้เป็นอย่างดี

- การแก้ไขปัญหา

ไม่มี

- ผลลัพธ์

นักแสดงถ่ายทอดการแสดงที่ผู้วิจัยสร้างสรรค์ขึ้นมาได้เป็นอย่างดี และ
สามารถแสดงบทบาทตัวละครที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นได้อย่างดีเยี่ยม

4. ตัวพระเอก

- ลักษณะภายนอก

ตัวละครตัวนี้ผู้วิจัยได้กำหนดในมีลักษณะทางกายภาพที่สมส่วน มีความแข็งแรง แต่ก็สามารถแสดงความอ่อนโยนออกมาได้ ซึ่งตัวละครนี้จะแทนความเป็นบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ (เกย์รัก)

- ลักษณะภายใน

เป็นผู้ชายที่ภายในนั้นมีความอ่อนโยนบ้าง แข็งแรงบ้าง ซึ่งเป็นผู้ที่มีความหลากหลายทางเพศที่มีความเป็นผู้ชายสูงสามารถปกป้องคนที่รักได้เป็นอย่างดี

- นักแสดง

นายศุภชัย ดนตรี ผู้วิจัยได้คัดเลือกนักแสดงจากความสามารถในการแสดง Contemporary ของนักแสดงคนนี้ ซึ่งนักแสดงท่านนี้เป็นนักแสดงมืออาชีพที่สามารถแสดงออกมาได้อย่างดีไม่ว่าจะเป็นการเต้น การถ่ายทอดบทบาทในการแสดง อารมณ์ในการแสดงซึ่งตบโจทย์ในการสร้างสรรค์การแสดงชุดนี้ได้เป็นอย่างดี

- ปัญหา

ปัญหาในการแสดงของนักแสดงคนนี้ไม่มีอะไรที่เป็นปัญหา ซึ่งนักแสดงเข้าใจอารมณ์และบทบาทในการแสดงได้เป็นอย่างดี

- การแก้ไขปัญหา

ไม่มี

- ผลลัพธ์

นักแสดงถ่ายทอดการแสดงที่ผู้วิจัยสร้างสรรค์ขึ้นมาได้เป็นอย่างดี และสามารถแสดงบทบาทตัวละครที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นได้อย่างดีเยี่ยม

5. ตัวนางเอก

- ลักษณะภายนอก

ตัวละครนี้ถ้าเปรียบกับละครไทยทั่วไปนั้นคือ ตัวนางเอก ซึ่งลักษณะภายนอกนั้นจะมีความอ่อนหวาน อ่อนโยนแต่ในบางครั้งก็ต้องแข็งแรงตามลักษณะภายนอกที่เป็นผู้ชาย ซึ่งตัวละครนี้จะแทนความเป็นบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ (เกย์รับ)

- ลักษณะภายใน

ตัวละครนี้ภายในนั้นมีความเป็นผู้หญิงมากกว่าผู้ชายรักสวยรักงาม อ่อนโยนและเข้มแข็งในเวลาเดียวกันมีจิตของความเป็นผู้หญิงมากกว่าความเป็นผู้ชาย

- นักแสดง

ว่าที่ร้อยตรีธรรมทัศน์ แก้วพระเกียรติ ผู้วิจัยได้คัดเลือกนักแสดงจากความสามารถในการแสดง Contemporary ของนักแสดงคนนี้ ซึ่งนักแสดงท่านนี้

เป็นนักแสดงมืออาชีพที่สามารถแสดงออกมาได้อย่างดีไม่ว่าจะเป็นการเต้น การถ่ายทอดบทบาทในการแสดง อารมณ์ในการแสดงซึ่งตบโจทย์ในการสร้างสรรค์การแสดงชุดนี้ได้เป็นอย่างดี

- ปัญหา

ปัญหาในการแสดงของนักแสดงคนนี้ไม่มีอะไรที่เป็นปัญหา ซึ่งนักแสดงเข้าใจอารมณ์และบทบาทในการแสดงได้เป็นอย่างดี

- การแก้ไขปัญหา

ไม่มี

- ผลลัพธ์

นักแสดงถ่ายทอดการแสดงที่ผู้วิจัยสร้างสรรค์ขึ้นมาได้เป็นอย่างดี และสามารถแสดงบทบาทตัวละครที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นได้อย่างดีเยี่ยม

6. นักไวโอลิน

- ลักษณะภายนอก

มีรูปร่างสูงสง่า มีความเป็นนักดนตรีมืออาชีพ

- ลักษณะภายใน

ภายในจะต้องเข้าใจเรื่องราวของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ ยอมรับ และไม่รังเกียจสามารถอยู่ร่วมกับบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศได้ดี

- นักแสดง

นายหิรัญ บงกชมาศ ผู้วิจัยได้เลือกนักแสดงคนนี้เพราะนักแสดงมีความสามารถในการเล่นไวโอลินเป็นอย่างดี สามารถถ่ายทอดเรื่องราวของการแสดงผ่านเสียงไวโอลินได้เป็นอย่างดีเยี่ยม

- ปัญหา

นักดนตรีที่ไม่ค่อยได้อยู่บนเวทีที่เกี่ยวข้องกับการแสดงนาฏศิลป์ไทย เพราะส่วนมากจะนั่งอยู่ในวงของนักดนตรีที่บรรเลงดนตรีเป็นกลุ่มขนาดใหญ่ โดยการสร้างสรรค์การแสดงนี้นักดนตรีจะต้องเดินออกมาจากทางที่นั่งของคนดูซึ่งจะเป็นเปรียบเหมือนเป็นคนดูคนหนึ่งที่มาแสดงความคิดเห็นในตอนจบของการแสดง ซึ่งนักดนตรีคนนี้มีประสบการณ์ในการเดินเข้าไปในพื้นที่เวทีของการแสดง

- การแก้ไขปัญหา

ผู้วิจัยจึงให้นักดนตรีนั้นใช้เวลาในการซ้อมบนเวทีเป็นส่วนใหญ่ ให้ฝึกเดินเข้าเวทีซ้ำ ๆ จนนักดนตรีเกิดความชินแล้วเข้าใจในบริบทของการแสดง

- ผลลัพธ์

ดนตรีแสดงได้ออกมาเป็นอย่างดีสามารถเดินเข้าเวทีได้ด้วยความสะดวกมีมาดของนักดนตรีที่ดีและถ่ายทอดเรื่องราวของการแสดงผ่านเสียงไวโอลินได้เป็นอย่างดี
ผู้วิจัยได้คัดเลือกนักแสดงทั้งหมด 6 คนดังนี้

ตารางที่ 5 ตารางรายชื่อและประวัติของนักแสดง

ภาพของนักแสดง	ชื่อ – สกุล อาชีพ สังกัด	การศึกษาและความสามารถ
	จิรายุส เพื่อดมุด อายุ 35 ปี อาจารย์	ระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา เต้น รำ ทำผม
	พลอยชนก บุญมี อายุ 33 ปี นักแสดงอิสระ	ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เต้น รำ ออกแบบท่าเต้น
	นฤนาท จันทร์เด่นแสง อายุ 31 ปี นักแสดงอิสระและนักออกแบบท่าเต้น	วิทยาลัยนาฏศิลป์กรุงเทพ นาฏศิลป์ไทยโซน นาฏศิลป์ร่วมสมัย เต้นสากล

	<p>ว่าที่ร้อยตรี ธรรมทัศน์ แก้วพระเกียรติ อายุ 39 ปี</p> <p>รับจ้างอิสระ</p>	<p>ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ</p> <p>เต้น รำ ออกแบบเสื้อผ้า ตัดเย็บ</p>
	<p>ศุภชัย ดนตรี อายุ 38 ปี</p> <p>นักแสดงอิสระ นักออกแบบ ท่าเต้น</p>	<p>วิทยาลัยนาฏศิลป์กรุงเทพ</p> <p>เต้น รำ เต้นร่วมสมัย</p>
	<p>หิรัญย์ บงกชมาศ อายุ 27 ปี</p> <p>ข้าราชการ นักดนตรี</p>	<p>โรงเรียนดุริยางค์ทหารเรือ</p> <p>เล่นไวโอลิน</p>

ตารางที่ 5 ตารางรายชื่อและประวัติของนักแสดง
ที่มาภาพและตาราง : ผู้วิจัย

4.5.4 การออกแบบดนตรีประกอบการแสดง

การออกแบบดนตรีที่ใช้ในการแสดงผู้วิจัยได้คำนึงถึงเรื่องราวของเนื้อเรื่องในการแสดงเป็นส่วนสำคัญ แต่ละช่วงในการแสดงนั้นผู้วิจัยได้เลือกเพลงที่จะสามารถเล่าเรื่องของอารมณ์ความรู้สึกที่จะแสดงท่าทางออกมาได้ โดยแบ่งเป็น 3 ช่วงการแสดง ดังนี้

ช่วงที่ 1 ในช่วงนี้จะแบ่งออกเป็น 2 ช่วงย่อย คือช่วงแรกจะเล่าเรื่องราวของตัวร้าย ซึ่งเป็นตัวเอกสำคัญในการแสดงครั้งนี้เพลงจะเป็นการใช้เพลงดนตรีสากลที่ให้ความรู้สึก สะกด มีอำนาจ ซึ่งตัวร้ายคนนี้ผู้วิจัยเปรียบเป็นผู้ลิขิตทุกสิ่งในการแสดงนี้ ช่วงต่อมาในช่วงนี้เป็นการเล่าเรื่องความรักของคนสองคนผู้ชายกับผู้หญิง เพลงในช่วงนี้จะเป็นที่สื่อความรักอันบริสุทธิ์ของคนสองคนที่รักมาก มีความหวาน ความอ่อนโยนในทำนองเพลง แต่ในช่วงท้ายของช่วงที่ 1 นั้นผู้วิจัยได้เล่าเรื่องการแยกจากกันของคนสองคนโดยมีความตายเป็นสิ่งที่ทำให้แยกจากกันเพลงในช่วงท้ายนี้จะเป็นเพลงที่มีอารมณ์เศร้า หม่นหมอง ไม่มีความสุข โดยที่ความตายทำให้แยกจากกัน

ช่วงที่ 2 ผู้วิจัยได้เล่าถึงเรื่องการเกิดใหม่มาในเพศสภาพที่เหมือนกันคือมีเพศชายเหมือนกัน ในเรื่องราวนั้นมีการตามหากันและกันจนมาเจอกันแต่ในช่วงแรกนั้นทั้งคู่ยังไม่สามารถที่จะยอมรับกันได้ด้วยปัจจัยกหลายประการเช่น มีเพศที่สภาพที่เหมือนกันสิ่งแวดล้อมรอบตัว สังคมที่ยังไม่ยอมรับบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ แต่ทั้งคู่ก็ได้ทลายกำแพงสิ่งเหล่านั้นและสามารถยอมรับซึ่งกันและกันได้ โดยตัวร้ายเป็นตัวละครเชื่อมความสัมพันธ์ของคนสองคน ดนตรีในช่วงนี้ผู้วิจัยได้ออกแบบให้มีความรู้สึกที่การตามหาสิ่งที่รัก หรือความรัก ในช่วงแรก ช่วงหลังเป็นช่วงที่แสดงออกได้ถึงความรักที่เป็นเผยโดยผู้วิจัยใช้เพลง Lung จาก Vancouver Sleep clinic มีเนื้อเพลงดังนี้

CHULALONGKORN UNIVERSITY

Can somebody help me out	I can't find my feet
I'm sinking in the deep	Can somebody pick me up
The voice is too loud	I'm losing in the crowd
Because I can't breathe	Oh I can't breathe
Because I can't breathe	Oh come and help me out
Somebody help me out	

ซึ่งมีความหมายว่า
 ใครก็ได้ช่วยฉันที ฉันหาทำไม่เจอ
 ฉันกำลังจมดิ่งลงไปในห้องน้ำ ใครก็ได้ช่วยมารับฉันที
 เสียงดังเกินไป ฉันแพ้ในฝูงชน
 เพราะฉันหายใจไม่ออก โอ้ ฉันหายใจไม่ออก
 เพราะฉันหายใจไม่ออก โอ้ มาช่วยฉันด้วย
 ใครก็ได้ช่วยฉันที

ผู้วิจัยเปรียบเทียบความหมายของเพลงนี้เหมือนกับคนคนหนึ่งที่ยังไม่รู้ตัวเองนั้นเป็นอะไรตัว มีความชอบในลักษณะแบบไหน ต้องการใครสักคนที่จะมาช่วยตัวเองออกจากความรู้สึกนี้ จะมีคนหนึ่งที่ผู้วิจัยได้กำหนดในเป็นเนื้อคู่กัน มาช่วยทำให้ยอมรับในตัวตนของตนเองและออกจากกรอบของสังคม ยอมรับในตัวตนของกันและกัน

ช่วงที่ 3 ช่วงนี้เป็นบทสรุปของเรื่องราวทั้งหมดเป็นเรื่องที่สะท้อนความรักของบุคคลเพศทางเลือกโดยมีตัวแดงเป็นตัวเชื่อมความสัมพันธ์ทำให้คนสองคนยอมรับและรักกันอย่างมีความสุข โดยช่วงนี้ผู้วิจัยได้ใช้การบรรเลงสดโดยใช้เครื่องดนตรีไวโอลินในการบรรเลง ผู้วิจัยได้เลือกเอาทำนองเพลง ถ้าเธอรักใครคนหนึ่งเข้ามาบรรเลง ของศิลปิน อิงค์ วรินทร์ เพลงประกอบภาพยนตร์เรื่อง บุปผะสนิवास 2 ความหมายของเพลงนี้กล่าวถึงเรื่องความรักของคนคนหนึ่งที่เราได้พบกัน แม้แต่แค่แค่ได้สบตากันก็สามารถรักกันได้ด้วยเหตุจากบุพเพสันนิวาสที่มีมาแต่ชาติปางก่อน เปรียบเหมือนตัวละครในการแสดงชุดนี้ที่มีตัวแดงเป็นตัวลิขิตไว้ตั้งแต่อดีตชาติ ผู้วิจัยได้การออกแบบดนตรีที่ใช้ในการแสดงจะแบ่งออกเป็นช่วงดังต่อไปนี้

ตารางที่ 6 การออกแบบช่วงของดนตรีที่ใช้ในการแสดง

ช่วง ที่/ ซีนที่	นาที	ดนตรีที่ใช้ในการแสดง	อารมณ์ของเพลงที่เลือกใช้
1/1	00.00- 01.50	ใช้เพลงบรรเลง September ของ Artem Yegorov (https://www.youtube.com/watch?v=_xtVCoXD7jE)	เพลงนี้ให้ความรู้สึกถึงความ เป็นผู้ลิขิต บังการ จัดการ และให้ความรู้สึกถึงการรอ คอย
1/2	01.51- 04.45	ใช้เพลงบรรเลง Dark Instrumental Music For Contemporary Dance Tomb By Richard Schrieber (https://youtu.be/rZILu8JNDR4)	เพลงนี้ให้ความรู้สึกถึงการ เดินทาง ตามหา ค้นหา ดนตรีมีความเร้าใจ ตื่นเต้น
1/3	04.46- 05.35	ไม่มีเพลงที่ใช้	ให้เป็นอารมณ์ของความว่าง เปล่าการเชื่อมต่อกับอดีต มาจนถึงปัจจุบัน
2/ 4-12	05.36- 14.10	ใช้เพลงจาก The Red Thread By ignite Collborative (https://youtu.be/cVIFRsLbhG8)	เพลงให้ความรู้สึกถึงการพบ เจอ การค้นพบ ค้นหา และ ยังมีเนื้อร้องที่ต้อง ความหมายกับการแสดง
3/13	14.11- 16.30	การเล่นดนตรีสดโดยใช้ไวโอลินบรรเลง เพลง ถ้าเธอ รักใครคนนึง จากละครเรื่อง บุพเพสันนิวาส	เพลงนี้มีความหมายถึงความ รอการรอคอยใครสักคน เนื้อเพลงของเพลงนี้ได้มีเนื้อ หาที่คล้ายคลึงกับ ความหมายของลักษณะทาง ความเชื่อของด้ายแดง การ ส่งผ่านของพรหมลิขิต

ตารางที่ 6 การออกแบบช่วงของดนตรีที่ใช้ในการแสดง

ที่มา : ผู้วิจัย

ภาพที่ 8 การบรรเลงไวโอลินในการแสดง

ที่มา: ผู้วิจัย

4.5.6 การออกแบบลีลาในการแสดง

การออกแบบลีลาท่าทางทางนาฏศิลป์ไทยร่วมสมัยผู้วิจัยได้กำหนดรูปแบบนาฏศิลป์ไทยร่วมสมัยโดยยึดหลักในการออกแบบท่าทางการแสดงที่มาจากนาฏศิลป์ไทยเป็นส่วนสำคัญในการออกแบบท่าทางการแสดงโดยเอาลายเส้นของนาฏศิลป์ไทยมากับเทคนิคของการเคลื่อนไหวแบบนาฏศิลป์สากลมาผสมผสานเข้าด้วยกันให้ออกมาในลักษณะของนาฏศิลป์ไทยร่วมสมัย โดยมีทั้งการเต้นแบบเดี่ยว แบบคู่ และแบบกลุ่ม ผู้วิจัยออกแบบให้ลีลา ท่ารำทุกการเคลื่อนไหว และทุกการกระทำมีความหมายเน้นการถ่ายทอดอารมณ์ผ่านทาง สายตา ร่างกาย โดยอยู่บนพื้นฐานของนาฏศิลป์ไทยที่ผสมผสานกับเทคนิคสากลมาใช้ในการแสดง มีลักษณะการแสดงแบบ “ นาฏศิลป์ไทยร่วมสมัย ” เทคนิคทางด้านนาฏศิลป์จะใช้หลายแบบ ได้แก่ นาฏศิลป์ไทย การเต้นแบบสมัยใหม่ การแสดง (Acting) เพื่อสื่อถึงเรื่องราวในการแสดงที่มีหลากหลายอารมณ์ มีอำนาจ ความสุข ความทุกข์ ความสมหวัง โดยสื่อสารผ่านท่าทางการแสดงและตัวของนักแสดงตามบทบาทของตัวละครที่ได้กำหนดไว้ โดยผู้วิจัยได้กำหนดให้มีผู้แสดงทั้งหมด 6 คน แบ่งออกตามบทบาทดังนี้

- ด้ายแดง	1 คน
- ผู้ชายในอดีตชาติ	1 คน
- ผู้หญิงในอดีตชาติ	1 คน
- ผู้ชายในปัจจุบันแทนตัวผู้ชายในอดีตชาติ	1 คน
- ผู้ชายในปัจจุบันแทนตัวผู้หญิงในอดีตชาติ	1 คน

- นักไวโอลิน

1 คน

โดยผู้วิจัยได้แบ่งการแสดงออกเป็น 3 ช่วง ดังนี้

ช่วงที่ 1 อดีตชาติ ได้นำเสนอสองส่วนด้วยกันคือ โดยเริ่มต้นจากการนำเสนอตัวด้ายแดงและตัวละครที่แสดงเป็นตัวอดีตชาติ ผู้ชายกับผู้หญิง โดยเริ่มจากตัวที่เป็นตัวละครสำคัญของเรื่องนี้คือตัวด้ายแดงที่เป็นตัวเชื่อมความสัมพันธ์ของคนสองคนที่มีมาแต่อดีตชาติ โดยออกแบบลักษณะท่าทางที่ดูมีความสุข แข็งแรงเคลื่อนไหวร่างกายอย่างช้า มีลักษณะเป็นเหมือนผู้ลิขิตผู้มีอำนาจเป็นใหญ่ที่สามารถลิขิตให้คนสองคนมารักกันได้และตัวละครผู้ชายกับผู้หญิงได้ออกแบบลีลาทางจากพฤติกรรมของมนุษย์ที่เน้นอารมณ์ด้านความรักและตัวสำคัญโดยที่สิ่งที่ทำให้มนุษย์จากได้อย่างถาวรคือความตาย ผู้วิจัยจึงได้นำเรื่องความตายมาทำให้ผู้ชายกับผู้หญิงได้แยกจากกันและไปเกิดในชาติต่อไป โดยในการออกแบบท่าทางการแสดงนั้นตัวละครที่แสดงเป็นผู้ชายจะความแข็งแรง และตัวละครที่แสดงเป็นผู้หญิงจะมีความอ่อนโยน ซึ่งตัวละครทั้งสองตัวนี้เป็นตัวละครที่เป็นเนื้อคู่กันจะต้องแสดงออกอารมณ์ทางด้านความรักที่ชัดเจนอย่างมาก

- ตัวละครที่แสดงเป็นตัวด้ายแดง

ภาพที่ 9 ลักษณะของตัวด้ายแดง

ที่มา : ผู้วิจัย

- ตัวละครที่แสดงเป็นตัวผู้ชายกับผู้หญิงในอดีตชาติ

ภาพที่ 10 ลักษณะของตัวละครผู้ชายและผู้หญิง

ที่มา : ผู้วิจัย

ช่วงที่ 2 ลิขิต ในช่วงนี้ได้กล่าวถึงการมาเกิดใหม่ในชาติปัจจุบันของคู่รักชายหญิงในอดีตชาติโดยทั้งคู่เกิดใหม่เป็นเพศชายเช่นเดียวกันทำให้ทั้งคู่ยังไม่สามารถรักกันได้ด้วยปัจจัยหลายอย่างทั้งทางด้าน เพศสภาพ สังคมที่ยังไม่ยอมรับ แต่ด้วยอำนาจลิขิตของด้ายแดงที่ทั้งคู่ผูกพันกันมาส่งผลให้ทั้งสองนั้นสามารถยอมรับตัวตนของกันและกันโดยมองข้ามเรื่องของเพศสภาพไป ช่วงที่ 2 นี้ผู้วิจัยได้ออกแบบท่าเต้นโดยกำหนดให้เป็นการใช้ร่างกายสื่อสารความหมายแทนคำพูด เพื่อเล่าเรื่องราวตั้งแต่การเกิดใหม่ การค้นหาตัวตนของตัวเอง การผ่านอุปสรรคทางด้านสังคม ช่วงที่เล่าถึงการผ่านอุปสรรคทางด้านสิ่งแวดล้อมรอบตัว ด้านสังคมนั้น ผู้วิจัยได้นำเอากระจกมาเป็นตัวสื่อสารแทนสังคมกระจกก็เหมือนสิ่งที่สะท้อนตัวตนและสังคมออกมา อยู่ที่ว่าตัวคนนั้นจะสามารถยอมรับได้หรือไม่

ภาพที่ 11 การมาเกิดใหม่ในชาติภพปัจจุบัน

ที่มา : ผู้วิจัย

ภาพที่ 12 การใช้กระจกเป็นตัวสะท้อนสังคม

ที่มา : ผู้วิจัย

ช่วงที่ 3 บทสรุป ผู้วิจัยได้นำเสนอเรื่องความรักที่สมหวังของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ เพื่อสะท้อนว่าความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศในความรักของผู้ชายกับผู้ชายที่รักกันสามารถรักกันได้ โดยรักที่ตัวตนของกันและกันซึ่งมีด้ายแดงเป็นส่วนที่เชื่อมคน

สองคนไว้ด้วยกันและด้ายแดงนี้นั้นได้เป็นตัวลิขิตไว้ให้คนสองคนนี้จะต้องเจอกันรักกันและเป็นเนื้อคู่กัน ในชาตภาพนี้ ในช่วงนี้ในการแสดงผ้าสีแดงที่ใช้ในการแสดงนั้นผู้วิจัยต้องการให้เห็นถึงการแสดงอนุภาพ พลังของด้ายแดงที่ได้เป็นตัวเชื่อมโยงของคนสองได้ด้วยกัน

ภาพที่ 13 ความรักที่สมหวังโดยมีด้ายแดงเป็นตัวเชื่อม

ที่มา : ผู้วิจัย

ในด้านการออกแบบท่าเต้นทั้ง 3 ช่วงนั้นผู้วิจัยได้นำเอาพื้นฐานทางด้านนาฏศิลป์ไทยในการใช้ลักษณะของสัดส่วนทางร่างกายแบบนาฏศิลป์ไทย ลายเส้น การก้าวขา ซอยเท้า กระดกขา ตั้งวง จีบ กล่อมหน้า เอียงคอ แบบนาฏศิลป์ไทยมาผสมกันกับเทคนิคแบบร่วมสมัยเช่น การกระโดด กลิ้ง ยกตัว ทรงตัว และการเต้นคู่ เข้ามาใช้ในการแสดงเพื่อเล่าเรื่องของ การแสดง ในการเต้นคู่กันของเพศชายกับชายนั้นจะเห็นได้ว่าจริงแล้วไม่ว่าจะเป็นเพศไหนก็สามารถจะรักกันได้ถ้าเกิดคนสองคนยอมรับในตัวเองและรับซึ่งกันและกันได้

การออกแบบท่าทางที่ใช้ในการแสดงผู้สร้างสรรค์จะกล่าวถึงลักษณะความสำคัญของการออกแบบท่าทางการแสดงและการสร้างรูปแบบแถว (Pattern) ของผู้แสดงไปพร้อมกัน

ช่วงที่ 1 อดีตชาติ

ฉากเปิดตัวตัวละคร ด้ายแดง และ ตัวละครผู้ชายกับผู้หญิงในอดีตชาติ

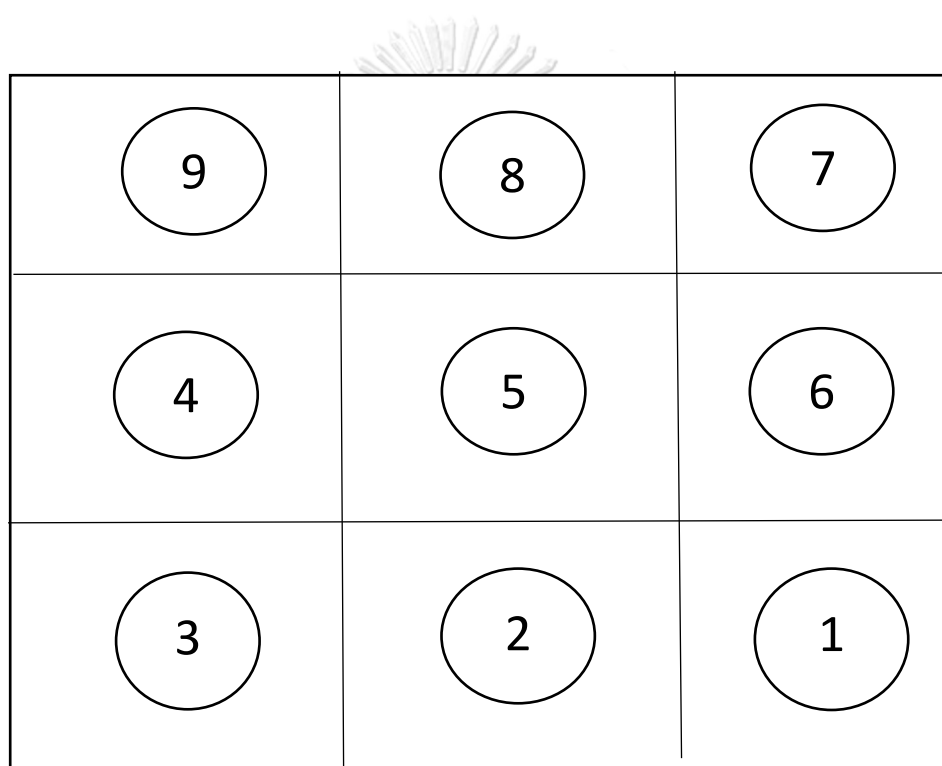
ผู้วิจัยได้กำหนดใช้สัญลักษณ์ภาษาอังกฤษแทนตัวละคร

A แทนผู้แสดงบทบาทตัวละครด้ายแดง

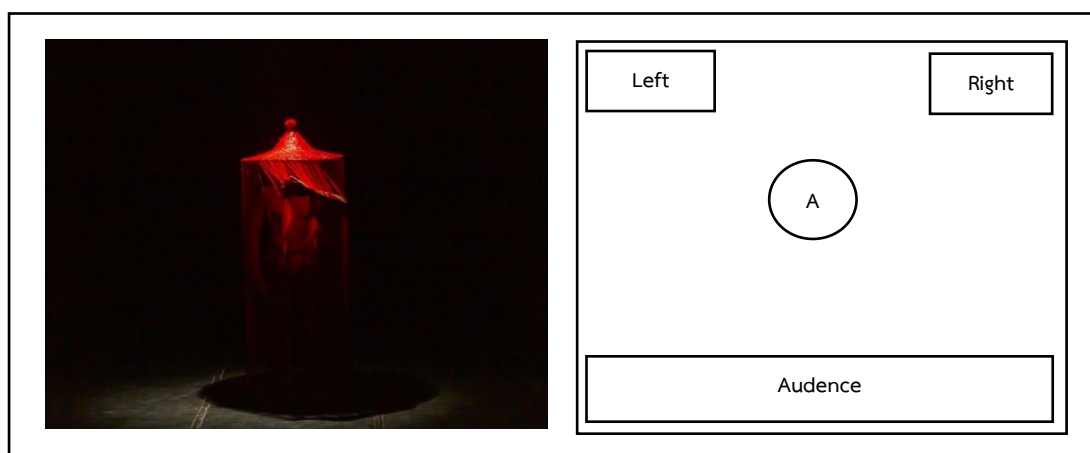
B แทนผู้แสดงบทบาทตัวละครผู้ชายในอดีตชาติ

- C แทนผู้แสดงบทบาทตัวละครผู้หญิงในอดีตชาติ
- D แทนผู้แสดงบทบาทตัวละครผู้ชาย 1 ในชาติภพปัจจุบัน
- E แทนผู้แสดงบทบาทตัวละครผู้ชาย 2 ในชาติภพปัจจุบัน
- F แทนผู้แสดงบทบาทนักไวโอลิน

และผู้วิจัยได้ออกแบบการจัดวางตำแหน่งของเวทีที่ใช้ในการแสดง โดยใช้เป็นเลข 1,2,3,4,5,6,7,8,9 แทนตำแหน่งเวที ดังนี้

1.ท่าที่ 1

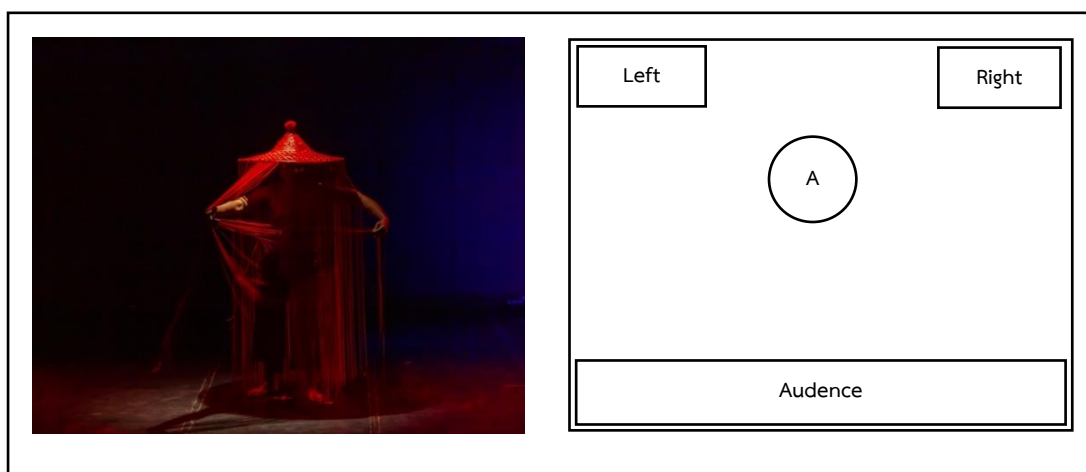

ภาพที่ 14 ภาพท่าที่ 1 รูปแบบแถวในช่วงที่ 1

ที่มา : ผู้วิจัย

ผู้วิจัยออกแบบให้ตัวละครด้ายแดงยืนอยู่ตรงกลางในตำแหน่งที่ 5 ของเวที ไฟฟลอร์โล่จะจับไปตัวนักแสดง นักแสดงใส่หมวกที่มีเส้นด้ายสีแดงรอบ ๆ นักแสดงใช้มือค่อยไล่เส้นด้ายไปที่ละเส้น เปรียบเสมือนการบ่งบอกตัวตนของตัวละครด้ายแดงที่เปรียบเสมือนผู้คุมอำนาจในเรื่องราวความรักของคนสองคน

2.ท่าที่ 2

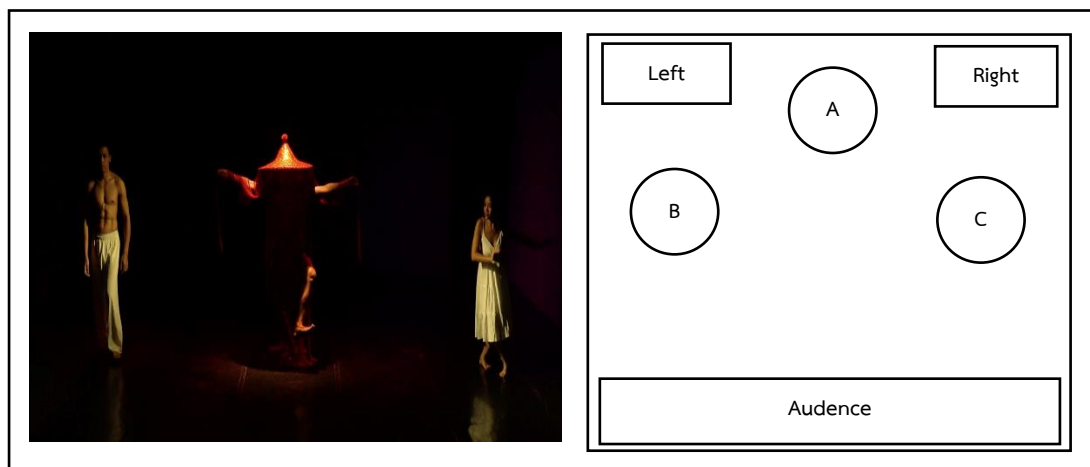

ภาพที่ 15 ภาพท่าที่ 2 รูปแบบแถวในช่วงที่ 1

ที่มา : ผู้วิจัย

ผู้แสดงยืนอยู่ตำแหน่งที่ 5 ของเวที จะค่อยเคลื่อนไหวร่างกายช้า ๆ เล่นกับเส้นด้ายที่ติดรอบหมวก อยู่ตรงกลางเวที แสดงอารมณ์ออกมาเป็นท่าทางที่ยิ่งใหญ่เปรียบเสมือนผู้คุมอำนาจไว้โดยการดันสด (Improvise)

3.ท่าที่ 3

ภาพที่ 16 ภาพท่าที่ 3 รูปแบบแถวในช่วงที่ 1

ที่มา : ผู้วิจัย

ผู้แสดงบทบาทผู้ชายกับผู้หญิงในอดีตชาติเดินออกมาจากทางออกด้านซ้ายและขวา โดยผู้แสดงบทบาทตัวละครผู้ชายออกจากทางออกซ้ายมายืนในตำแหน่งที่ 4 ของเวที บทบาทตัวละครผู้หญิงออกจากทางออกขวามายืนในตำแหน่งที่ 6 ของเวที จากนั้นทำท่าทางตามบทบาทตัวละครของตัวเองโดยการด้นสด (Improvise) ให้แสดงถึงบทบาทที่ผู้แสดงได้รับโดย บทบาทตัวละครผู้ชายทำท่าที่มีความแข็งแรง บ่งบอกถึงความเป็นชายชาตรี บทบาทตัวละครผู้หญิงทำท่าท่าที่สวยงาม อ่อนช้อย อ่อนโยน อ่อนหวาน ส่วนบทบาทตัวละครด้ายแดงจะยืนอยู่ตรงกลางข้างหลังในตำแหน่งที่ 8 ของเวที เคลื่อนไหวอย่างช้าคอยมองดูตัวละครผู้ชายและผู้หญิง

4.ท่าที่ 4

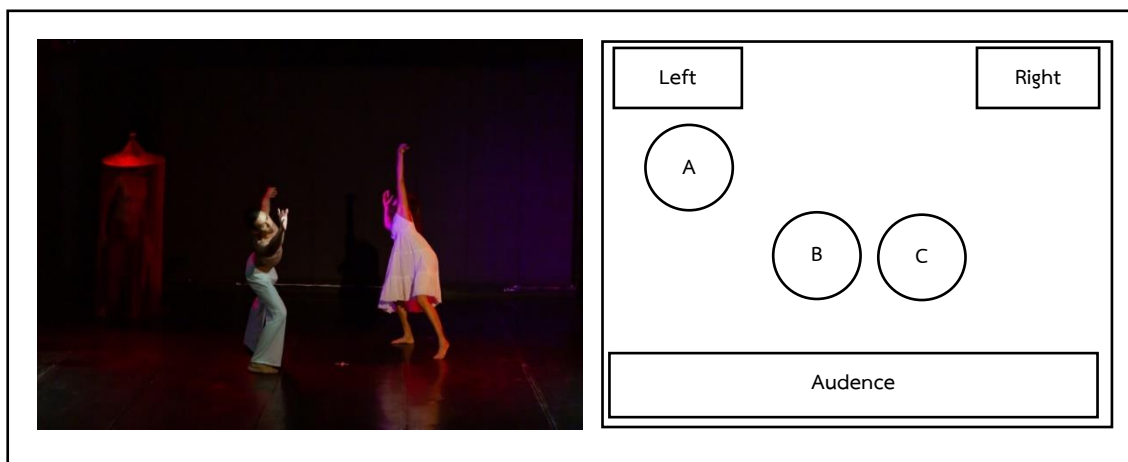

ภาพที่ 17 ภาพท่าที่ 4 รูปแบบแถวในช่วงที่ 1

ที่มา : ผู้วิจัย

ผู้แสดงบทบาทตัวละครผู้หญิงวิ่งซอยเท้าไปตรงตำแหน่งที่ 6 ของเวที โดยพอถึงที่ตำแหน่งผู้แสดงบทบาทตัวละครผู้ชายจะวิ่งซอยเท้ารอบตัวละครผู้หญิง โดยที่บทบาทตัวละครผู้หญิงจะยืนอยู่ตำแหน่งที่ 6 ของเวที ซอยเท้าหมุนรอบตัวเองพร้อมกับมือขวาดึงวงไว้ที่หน้าอกซ้าย มือซ้ายจับส่งหลัง ส่วนบทบาทตัวละครชายแดงเคลื่อนที่อย่างช้า ๆ ไปยังตำแหน่งที่ 9 ของเวที ทำท่าเดินอย่างช้า มือซ้ายจับที่เส้นด้าย มือขวาดึงวงไว้ที่ชายพก

5.ท่าที่ 5

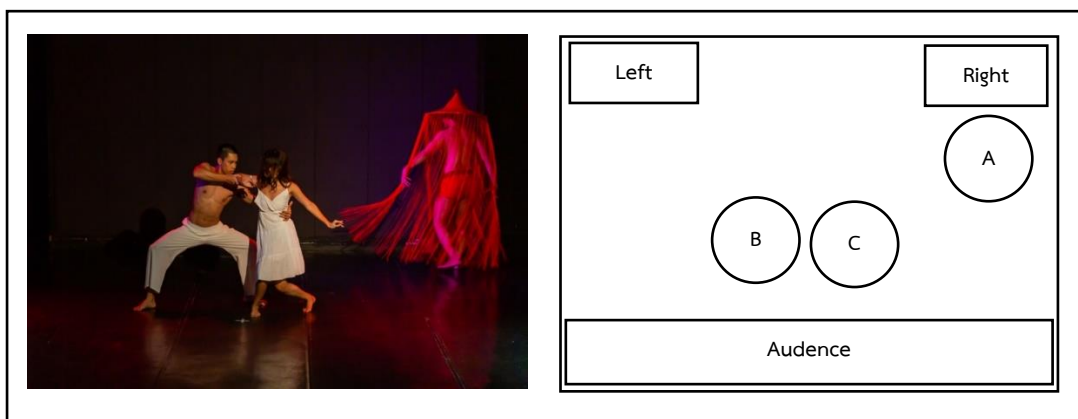

ภาพที่ 18 ภาพท่าที่ 5 รูปแบบแถวในช่วงที่ 1

ที่มา : ผู้วิจัย

บทบาทตัวละครผู้ชายกับบทบาทตัวละครผู้หญิงวิ่งซอยเท้ามาตำแหน่งที่ 5 ของเวที แล้วหันหน้าเข้าหากันทั้งสองลงเหลื่อม พร้อมทั้งชูมือทั้งข้างขึ้นข้างบนเหนือศีรษะแล้ววนแขนทั้งสองข้างไปทางด้านขวาของตนเองตั้งแต่บนลงล่าง บทบาทตัวละครฝ่ายแดงยืนอยู่ในตำแหน่งที่ 9 ของเวที เคลื่อนไหวมองดูอย่างช้า ๆ

6.ท่าที่ 6

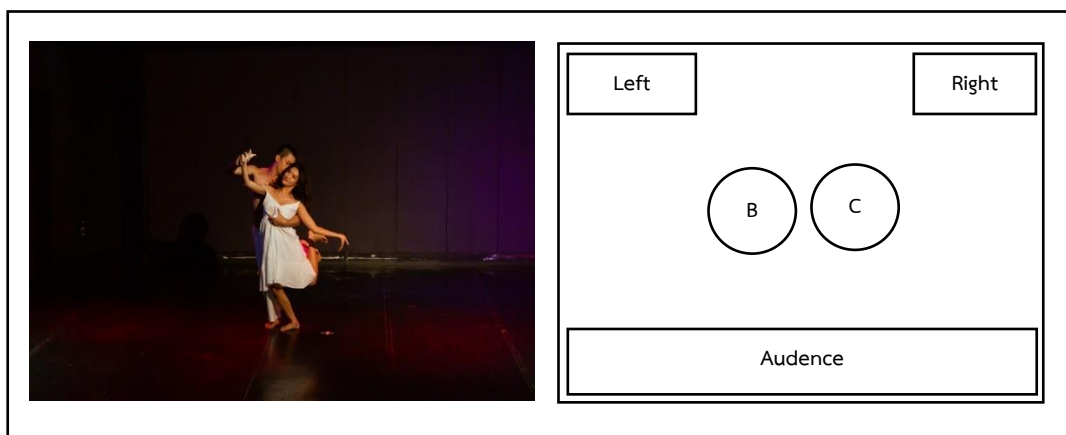

ภาพที่ 19 ภาพท่าที่ 6 รูปแบบแถวในช่วงที่ 1

ที่มา : ผู้วิจัย

บทบาทตัวละครผู้ชายกับบทบาทตัวละครผู้หญิงอยู่ในตำแหน่งที่ 5 ของเวที โดยบทบาทตัวละครผู้ชายลงเหลื่อมหน้าทางเวที มือขวาจับศอกขวา มือซ้ายจับเอวซ้ายของบทบาทตัวละครผู้หญิง บทบาทตัวละครผู้หญิงก้าวขาซ้ายไปข้างหน้ามือทั้งสองขวากำหลวม ๆ มือขวายกศอกขึ้น มือซ้ายส่งแขนไปข้างหลังตั้งข้อมือขึ้น อารมณ์ให้ความรู้สึกรัก สมหวัง มีความสุข บทบาทตัวละครด้ายแดงเคลื่อนไหวอย่างช้า ๆ ไปที่ตำแหน่งที่ 7 ของเวที หันหน้าไปข้างหลังเวที มือทั้งสองข้างจับเส้นด้ายรอบหมวกแล้วหมุนอย่างช้า ๆ คอยมองดู

7.ท่าที่ 7

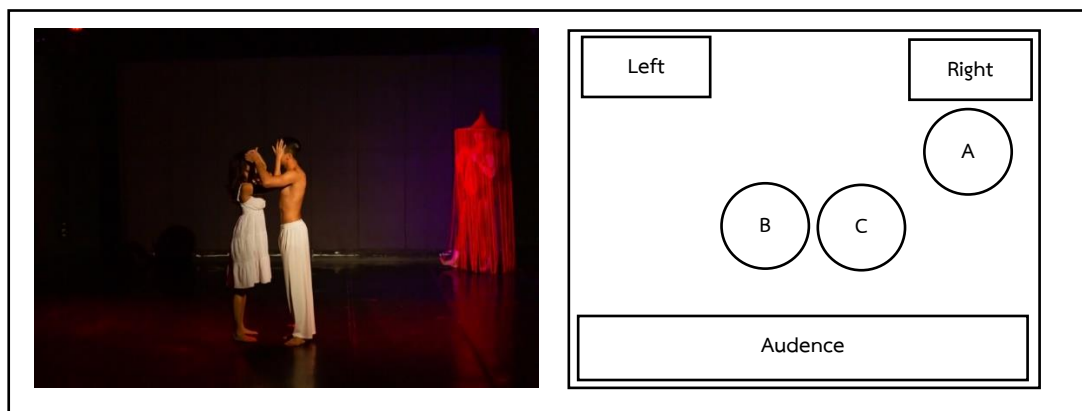

ภาพที่ 20 ภาพท่าที่ 7 รูปแบบแถวในช่วงที่ 1

ที่มา : ผู้วิจัย

บทรบาทตัวละครผู้ชายกับบทรบาทตัวละครผู้หญิงอยู่ในตำแหน่งที่ 5 ของเวที ตัวบทรบาทตัวละครผู้ชายยืนซ้อนหลังบทรบาทตัวละครผู้หญิง ก้าวข้างขวากระดกขาซ้าย มือขวาตั้งวงบน มือซ้ายโอบเอวบทรบาทตัวละครผู้หญิง เอียงศีรษะซ้ายมองซ้าย บทรบาทตัวละครผู้หญิง อยู่ข้างหน้าบทรบาทตัวละครผู้ชาย ก้าวข้างขวากระดกขาซ้าย มือขวาตั้งวงบน มือซ้ายผาลาเส้น เอียงศีรษะซ้าย สิ้นหน้าอารมณ์ให้ความรู้สึกรัก มีความสุข

8.ท่าที่ 8

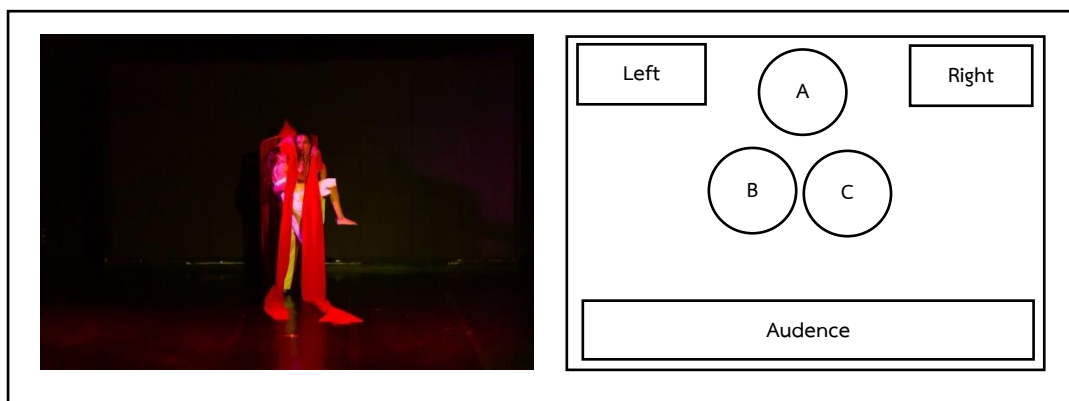

ภาพที่ 21 ภาพท่าที่ 8 รูปแบบแถวในช่วงที่ 1

ที่มา : ผู้วิจัย

บทบาทตัวละครผู้ชายกับบทบาทตัวละครผู้หญิงอยู่ในตำแหน่งที่ 5 ของเวที โดยที่บทบาทตัวละครผู้ชายกับผู้หญิง ยืนหันหน้าเข้าหากันมือทั้งสองข้างจับไปที่หน้าของทั้งคู่ ให้อารมณ์ความรู้สึกถึงการจากลาของกันและกันที่ต้องจากโลกนี้ไปโดยมีความตายมาพรากให้จากกัน บทบาทตัวละครด้ายแดงค่อย ๆ เดินออกมาช้า ๆ จากทางออกขวา อยู่ในตำแหน่งที่ 7 ของเวที พร้อมทั้งถือผ้าสีแดงออกมาด้วย

9.ท่าที่ 9

ภาพที่ 22 ภาพท่าที่ 9 รูปแบบแถวในช่วงที่ 1

ที่มา : ผู้วิจัย

บทบาทตัวละครผู้ชายกับบทบาทตัวละครผู้หญิงอยู่ในตำแหน่งที่ 5 ของเวที บทบาทตัวละครผู้ชายยืนอุ้มตัวละครผู้หญิง หันหน้าออกหน้าเวทีมองตรงไปข้างหน้า สีน้าอารมณ์เศร้าเสียใจที่คนรักจากไป บทบาทตัวละครด้ายแดง ยืนอยู่ในตำแหน่งที่ 5 ของเวที อยู่ข้างหลังบทบาทตัวละครผู้ชาย พร้อมทั้งโยนผ้าสีแดงมาข้างหน้าบทบาทตัวละครผู้ชายแล้วค่อย ๆ ดึงผ้าไปข้างหลังให้อารมณ์ของการการผูกมัดด้วยด้ายแดงของผู้ชายกับผู้หญิง

ช่วงที่ 2 ลิขิต

ชาติภพในปัจจุบัน

10.ท่าที่ 10

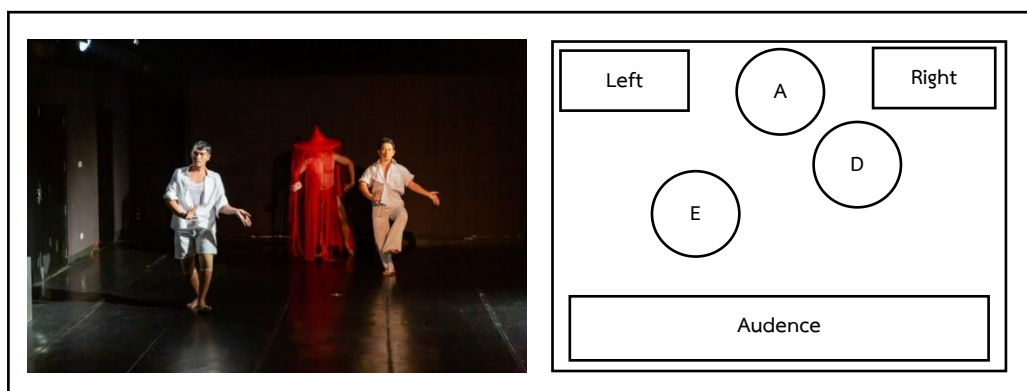

ภาพที่ 23 ภาพท่าที่ 10 รูปแบบแถวในช่วงที่ 2

ที่มา : ผู้วิจัย

บทบาทตัวละครผู้ชาย 1 และ 2 ยืนอยู่ในตำแหน่งที่ 5 ของเวที ให้สีหน้าอารมณ์ความรู้สึกของการเกิดมาใหม่ บทบาทตัวละครด้ายแดงยืนอยู่ในตำแหน่งที่ 8 ของเวที มือทั้งสองผายออกจากตัวไปข้างหน้า ส่วนบทบาทตัวละครผู้หญิงกับผู้หญิง ค่อยดึงผ้าแดงออกจากเวที โดยบทบาทตัวละครผู้หญิงเข้าทางขวา บทบาทตัวละครผู้ชายเข้าทางซ้ายของเวที

11.ท่าที่ 11

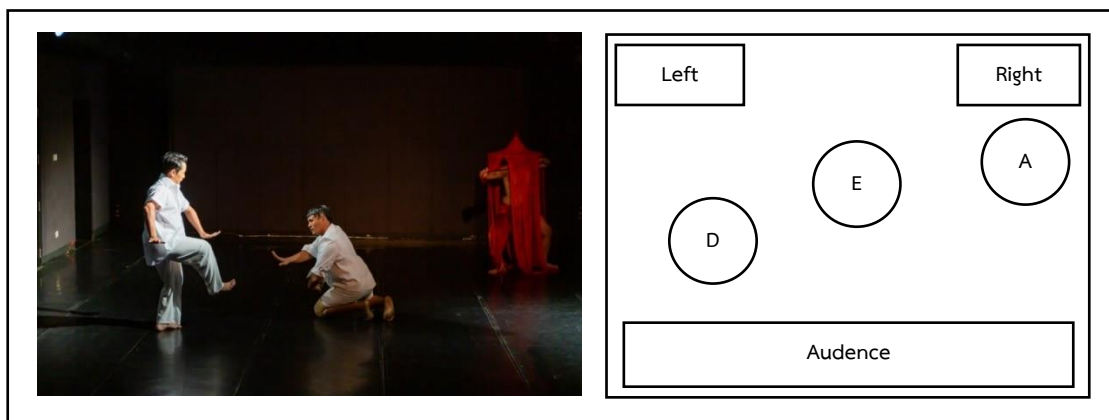

ภาพที่ 24 ภาพท่าที่ 11 รูปแบบแถวในช่วงที่ 2

ที่มา : ผู้วิจัย

บทบาทตัวละครผู้ชาย 1 ซอยเท้าไปยังตำแหน่งที่ 6 ของเวที มือขวาดั้งวงล่าง มือซ้ายผาลา สันยกหน้าขาซ้ายศีรษะตรง บทบาทตัวละครผู้ชาย 2 ซอยเท้าไปยังตำแหน่งที่ 3 ของเวที มือขวาดั้งวงล่าง มือซ้ายผาลา สันยกหน้าขาซ้าย ศีรษะตรง ให้ความรู้ถึงการเดินทางเพื่อตามหากันและกัน บทบาทตัวละครด้ายแดงยืนอยู่ในตำแหน่งที่ 8 ของเวที ยึดผสมเท้า มือขวาจับเส้นด้ายรอบหมวก ด้านขวา มือซ้ายเท้าสะเอว ให้ความรู้ถึงการมองดูช่วยเหลือทำให้คนสองคนที่เป็นเนื้อคู่กันได้มาเจอกัน

12.ท่าที่ 12

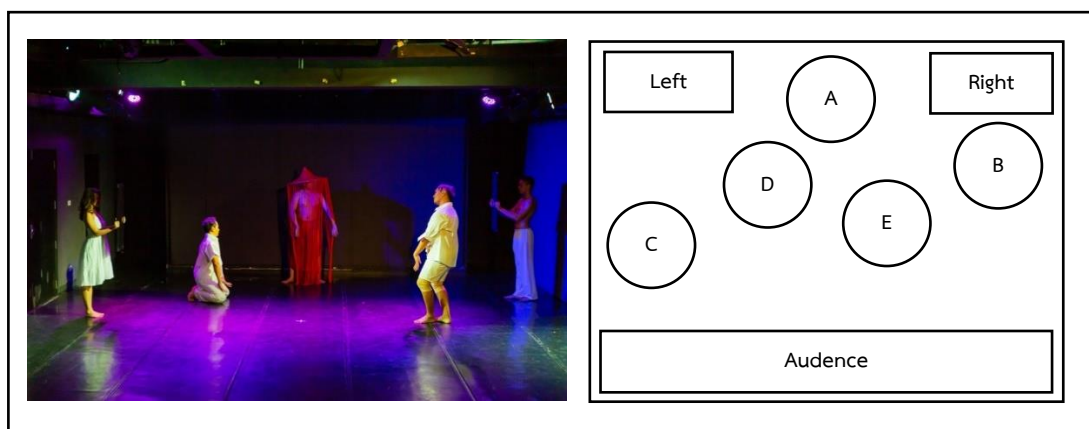

ภาพที่ 25 ภาพท่าที่ 12 รูปแบบแถวในช่วงที่ 2

ที่มา : ผู้วิจัย

บทบาทตัวละครผู้ชาย 1 ยืนอยู่ในตำแหน่งที่ 3 ของเวทีหันหน้าไปทางขวาของเวทีมือทั้งสองข้างตั้งวงล่าง ขาขวายกหน้า ศีรษะเอียงขวา บทบาทตัวละครผู้ชาย 2 อยู่ในตำแหน่งที่ 5 ของเวที นั่งท่าเทพบุตรมือซ้ายจับล่างมือขวาตั้งวงระดับหน้าอกเอียงขวา บทบาทตัวละครผู้ชาย 1 กับ 2 ให้สีหน้าอารมณ์ความรู้สึกของการเจอกันของคนที่เป็นคู่รักกันมาตั้งแต่อดีตชาติ บทบาทตัวละครด้ายแดง ยืนอยู่ในตำแหน่งที่ 7 ของเวที ลงเหลื่อมมือขวาตั้งวงหน้า มือซ้ายเท้าสะเอว มองดูการเจอกันของคนสองคนที่รักกัน

13.ท่าที่ 13

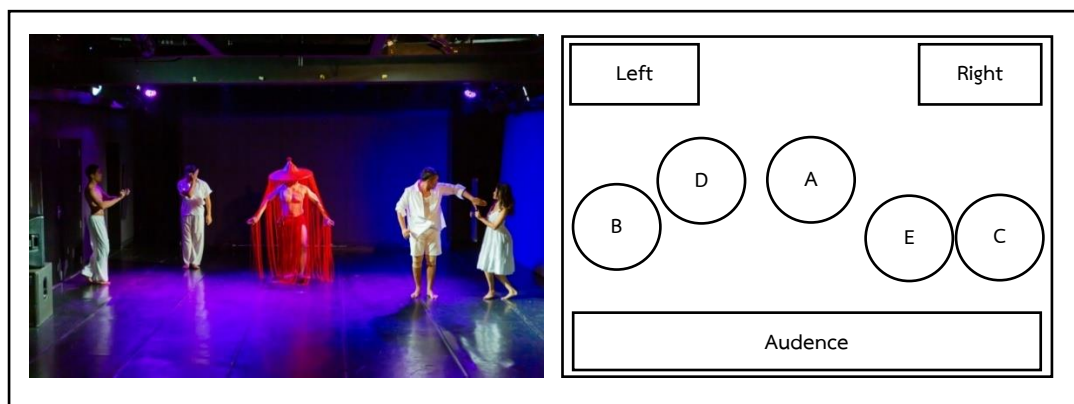

ภาพที่ 26 ภาพท่าที่ 13 รูปแบบแถวในช่วงที่ 2

ที่มา : ผู้วิจัย

บทบาทตัวละครผู้ชาย 1 อยู่ในตำแหน่งที่ 9 ของเวที นั่งท่าเทพบุตรหันหน้าไปทางขวาของเวที นั่งจ้องมองกระจกที่บทบาทตัวละครผู้ชายในอดีตถือออกมา บทบาทตัวละครผู้ชาย 2 อยู่ในตำแหน่งที่ 1 ของเวทียืนประสมท้าว มือตั้งอยู่บนหน้าขาในลักษณะยืนท่าตัวนาง มองดูกระจกที่บทบาทตัวละครผู้หญิงในอดีตถือออกมา ให้อารมณ์การจ้องดูตัวเองมีความเป็นบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศแต่ด้วยสังคมรอบข้างไม่ยอมรับ บทบาทตัวละครด้ายแดงยืนอยู่ในตำแหน่งที่ 8 ของเวที ยืนมองดูตัวละครทั้งคู่ให้อารมณ์ของการช่วยเหลือให้บทบาทตัวละครผู้ชาย 1 กับ 2 ได้มารักกัน บทบาทตัวละครผู้ชายยืนอยู่ในตำแหน่งที่ 7 ของเวที เข้าตรงมือทั้งสองข้างถือกระจกหันหน้าไปทางซ้ายของเวที บทบาทตัวละครผู้หญิงยืนอยู่ในตำแหน่งที่ 3 ของเวที เข้าตรงมือทั้งสองข้างถือกระจกหันหน้าไปทางขวาของเวที

14.ท่าที่ 14

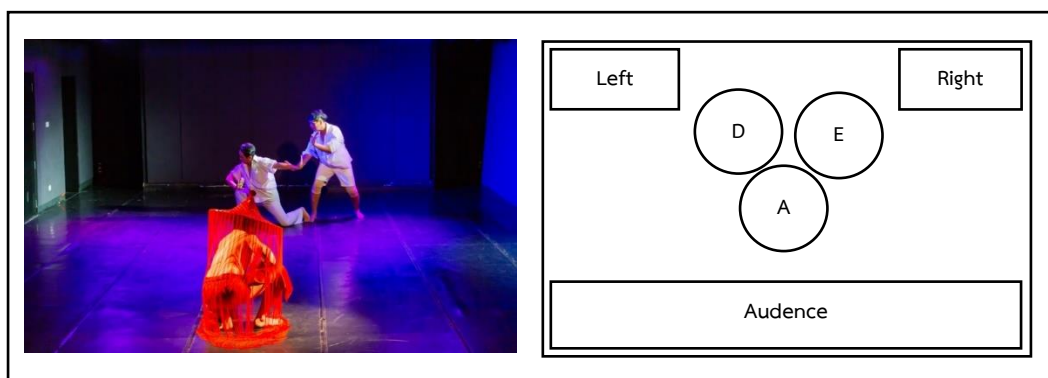

ภาพที่ 27 ภาพท่าที่ 14 รูปแบบแถวในช่วงที่ 2

ที่มา : ผู้วิจัย

บทบาทตัวละครผู้ชาย 1 อยู่ในตำแหน่งที่ 9 ของเวที หันหน้าไปทางหน้าเวทีมือขวาปิดหน้าให้อารมณ์ของการที่ไม่ยอมรับตัวเองว่า ตัวเองเป็นบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ เกิดจากสังคมรอบข้างครอบครัวที่ไม่ยอมรับ บทบาทตัวละครผู้ชาย 2 อยู่ในตำแหน่งที่ 1 ยืนตรงหน้าไปข้างหน้าเวทีมือซ้ายปิดกระจกออก ให้ความรู้สึกถึงการยอมรับในตัวตนของตนเองไม่สนใจสังคมรอบข้าง รักในสิ่งที่ตัวเองเป็น บทบาทตัวละครด้ายแดงยืนอยู่ในตำแหน่งที่ 5 ของเวที มือทั้งสองเปิดออกอยู่ในระดับเอวยื่นหันหน้าทางข้างหน้าเวทีมองดูคนสองที่รักกัน บทบาทตัวละครผู้ชายในอดีตถือกระจกขอยเท้าไปทางด้านซ้ายของเวที บทบาทตัวละครผู้หญิงในอดีตถือกระจกขอยเท้าไปทางด้านขวาของเวทีหันกระจกเข้าหาบทบาทตัวละครผู้ชาย 2

15.ท่าที่ 15

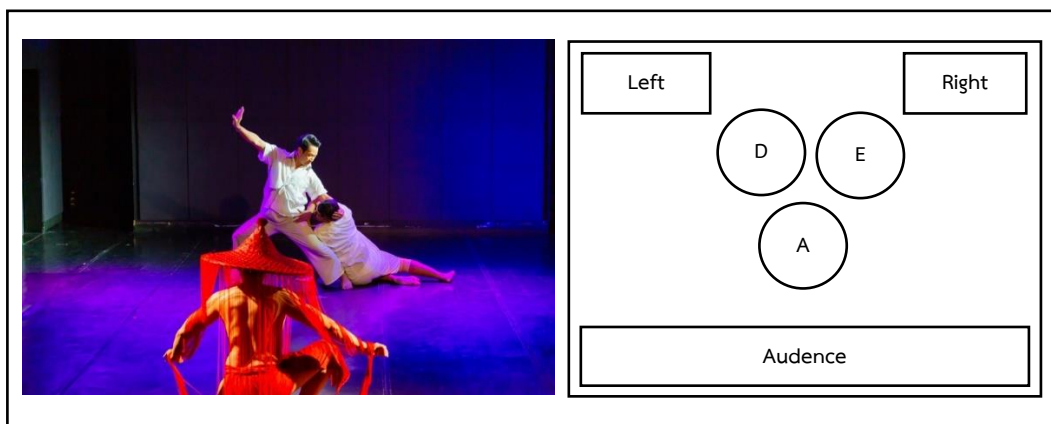

ภาพที่ 28 ภาพท่าที่ 15 รูปแบบแถวในช่วงที่ 2

ที่มา : ผู้วิจัย

บทบาทตัวละครผู้ชาย 1 กับ 2 อยู่ในตำแหน่งที่ 8 ของเวที บทบาทตัวละครผู้ชาย นั่งยกกัน มือขวาตั้งวงล่างมือซ้ายตั้งวงแขนตั้ง เอียงมองขวา บทบาทตัวละครผู้ชาย 2 ก้าวขาขวาไปข้างขวามือ ขวาจับแขนซ้ายของบทบาทตัวละคร 1 มือซ้าย ตั้งวงกลางเอียงมองขวา ให้อารมณ์ของการที่ ช่วยเหลือกันให้ยอมรับตัวตนของกันละกัน ไม่สนใจสิ่งกีดขวางแค่มองรับความเป็นบุคคลที่มีความ หลากหลายทางเพศของกันละกัน บทบาทตัวละครด้ายแดงอยู่ในตำแหน่งที่ 2 ของเวที นั่งตั้งเข่าขวา หันหน้าไปทางด้านหลังเวที คอยมองดูบทบาทตัวละครผู้ชาย 1 กับ 2

16.ท่าที่ 16

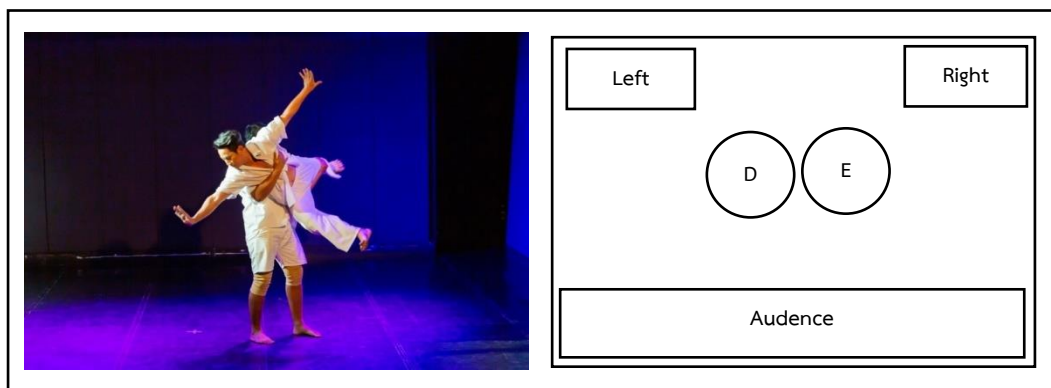

ภาพที่ 29 ภาพท่าที่ 16 รูปแบบแถวในช่วงที่ 2

ที่มา : ผู้วิจัย

บทบาทตัวละครผู้ชาย 1 กับ 2 อยู่ในตำแหน่งที่ 8 ของเวที บทบาทตัวละครผู้ชาย 1 ยืนย่อเหลื่อมน้อยมือขวาดึงวงบนมือซ้ายโอบกอบบทบาทตัวละครผู้ชาย 2 บทบาทตัวละครผู้ชาย 2 นั่งทอดยาวไปทางขวาหันหน้าไปหลังเวทีไหล่ซ้ายพิงไปทางซ้ายของบทบาทตัวละครผู้ชาย 1 มือซ้ายเท้าพื้น มือขวาจับไปที่ต้นขาซ้ายของบทบาทตัวละครผู้ชาย 1 ให้อารมณ์มีความสุขของการยอมรับความเป็นบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศของกันละกันได้โดยไม่สนใจสังคมรอบข้าง บทบาทตัวละครชายแดงอยู่ในตำแหน่งที่ 2 ของเวที นั่งตั้งเข่าขวาหันหน้าไปทางด้านหลังเวที คอยมองดูบทบาทตัวละครผู้ชาย 1 กับ 2

17.ท่าที่ 17

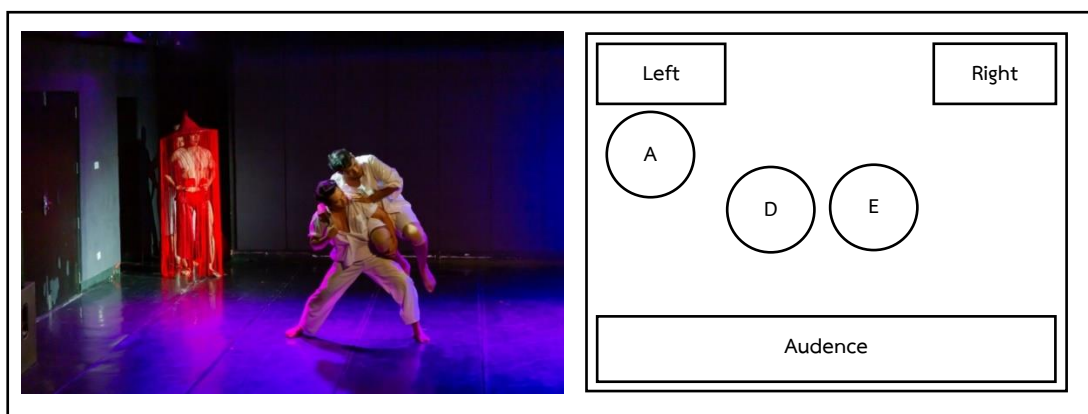
ภาพที่ 30 ภาพท่าที่ 17 รูปแบบแถวในช่วงที่ 2

ที่มา : ผู้วิจัย

บทบาทตัวละครผู้ชาย 1 กับ 2 อยู่ในตำแหน่งที่ 5 ของเวที บทบาทตัวละครผู้ชาย 2 อุ้ม
 บทบาทตัวละครผู้ชาย 1 บทบาทตัวละครผู้ชาย 1 กางแขนตั้งออกระดับไหล่ทั้งสองข้าง ให้อารมณ์
 เหมือนนกที่พร้อมจะบินไปยังโลกภายนอกยอมรับในตัวตนที่เป็นบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ
 ได้อย่างมีความสุข

ช่วงที่ 3 บทสรุป

18.ท่าที่ 18

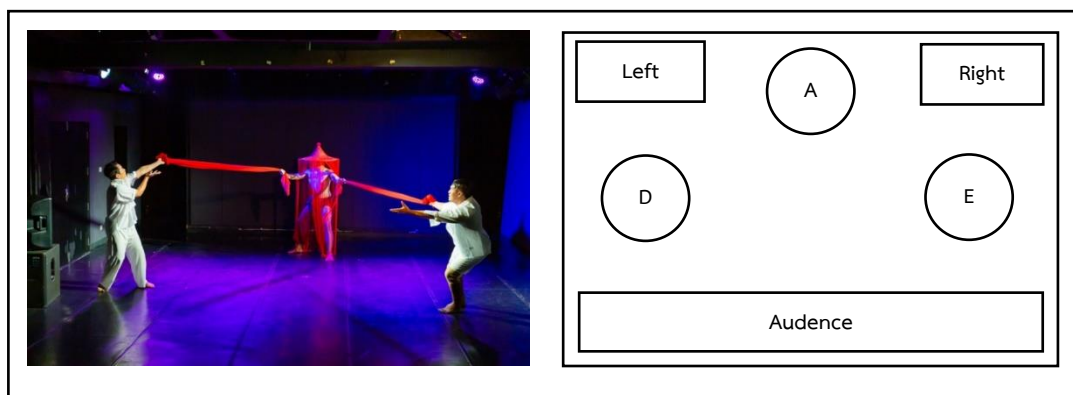

ภาพที่ 31 ภาพท่าที่ 18 รูปแบบแถวในช่วงที่ 3

ที่มา : ผู้วิจัย

บทบาทตัวละครผู้ชาย 1 กับ 2 อยู่ในตำแหน่งที่ 5 ของเวที บทบาทตัวละครผู้ชาย 1 ลง
 เหลี่ยมให้บทบาทตัวละครผู้ชาย 2 ขึ้นชี้ทางช้างลำตัวซ้าย ให้อารมณ์ของความรัก ความสุข ความที่
 สดใสของคนที่รักกัน บทบาทตัวละครด้ายแดงเดินออกจากทางด้ายซ้ายของเวทีพร้อมทั้งถือผ้าสีแดง
 มา

19.ท่าที่ 19

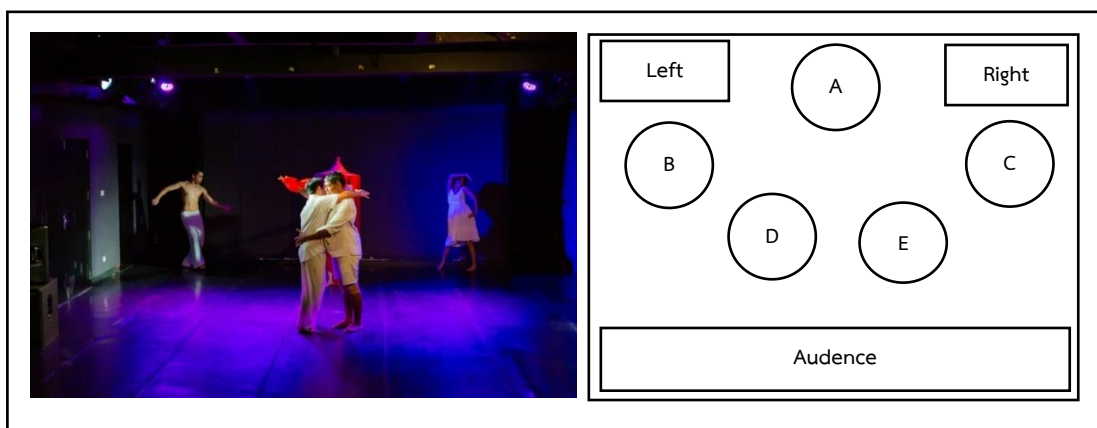

ภาพที่ 32 ภาพท่าที่ 19 รูปแบบแถวในช่วงที่ 3

ที่มา : ผู้วิจัย

บทบาทตัวละครผู้ชาย 1 ยืนอยู่ในตำแหน่งที่ 3 ของเวที มือซ้ายดึงผ้าแดงจากบทบาทตัวละคร ด้ายแดง มือขวาผายออกข้างลำตัว บทบาทตัวละครผู้ชาย 2 ยืนอยู่ในตำแหน่งที่ 1 ของเวทีมือขวาดึง ผ้าแดงจากบทบาทตัวละครด้ายแดง มือซ้ายผายออกข้างลำตัว บทบาทตัวละครด้ายแดงยืนอยู่ใน ตำแหน่งที่ 8 ของเวที มือทั้งสองข้างถือผ้าแดง เปรียบเสมือนเป็นตัวย่อยช่วยให้คนสองคนได้มารัก กันในชาติภพใหม่โดยมีด้ายแดงเป็นตัวเชื่อม

20.ท่าที่ 20

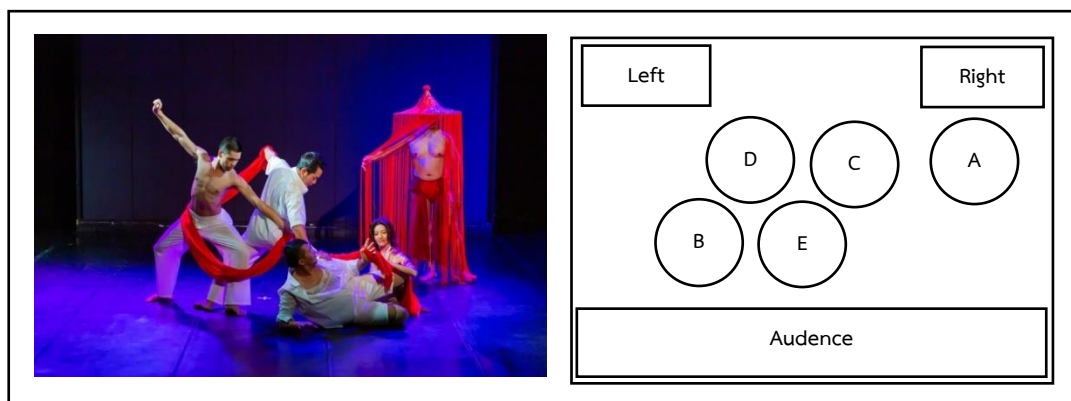

ภาพที่ 33 ภาพท่าที่ 20 รูปแบบแถวในช่วงที่ 3

ที่มา : ผู้วิจัย

บทบาทตัวละครผู้ชาย 1 กับ 2 ยืนอยู่ในตำแหน่งที่ 5 ของเวที ยืนกอดกันโดยแสดงถึงความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศที่สมหวังมีด้ายแดงเป็นตัวเชื่อมของคนสองจากอดีตชาติมายังชาติภพปัจจุบัน บทบาทตัวละครด้ายแดงยืนอยู่ในตำแหน่งที่ 8 ของเวที บทบาทตัวละครผู้ชายในอดีตชาติอยู่ในตำแหน่งที่ 9 ของเวที ยืนก้าวขาขวามือทั้งสองข้างกางออก มองดูบทบาทตัวละครผู้ชาย 1 กับ 2 บทบาทตัวละครผู้หญิงในอดีตชาติอยู่ในตำแหน่งที่ 7 ของเวที ยืนก้าวขาขวามือออกข้าง มือขวาตขึ้นไปบนหน้าผาก มือซ้ายเท้าสะเอว มองดูบทบาทตัวละครผู้ชาย 1 กับ 2

21.ท่าที่ 21

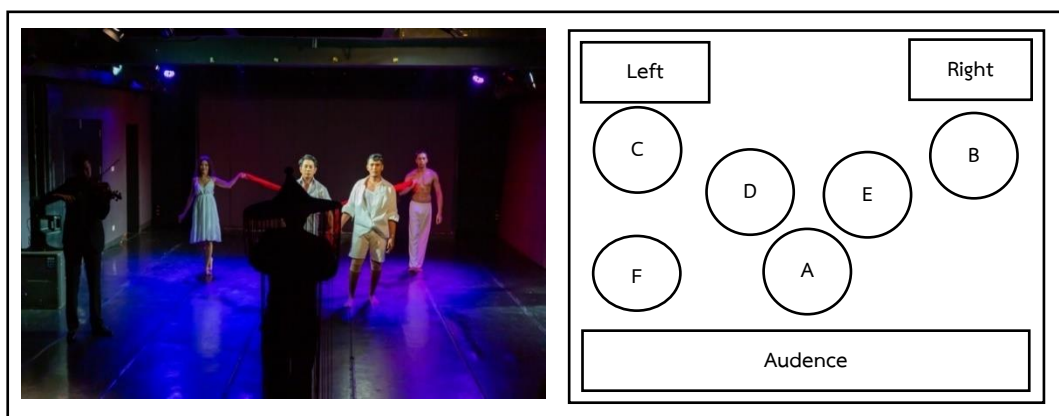
ภาพที่ 34 ภาพท่าที่ 21 รูปแบบแถวในช่วงที่ 3

ที่มา : ผู้วิจัย

บทบาทตัวละครผู้ชาย 1 กับ 2 และบทบาทตัวละครผู้ชายกับผู้หญิงในอดีตชาติ อยู่ในตำแหน่งที่ 5 ของเวที บทบาทตัวละครผู้ชาย 1 ลงเหลื่อมหันหลังมือทั้งสองกางออกมือซ้ายจับผ้าแดง บทบาทตัวละครผู้ชายในอดีตชาติลงเหลื่อมหันหน้าไปข้างหน้าหันหลังประกบกับบทบาทตัวละครผู้ชาย 1 แขนทั้งสองข้างกางออก มือซ้ายจับผ้าแดง บทบาทตัวละครผู้ชาย 2 นอนทอดขาไปทางขวาของเวทีแขนขวาเท้าพื้น มือซ้ายจับผ้าแดง บทบาทตัวละครผู้หญิงในอดีตชาตินั่งพับเพียบซ้ายแขนซ้ายเท้าไปเท้าซ้ายบองบทบาทตัวละครผู้ชาย 2 มือขวาจับผ้าแดง ให้อารมณ์ของการส่งต่อ ความรักที่บริสุทธิ์ที่มีมาแต่อดีตชาติ มาจนถึงปัจจุบันชาติ โดยมีผ้าแดงเป็นตัวเชื่อมความสัมพันธ์ บทบาทตัวละครด้ายแดงยืนในตำแหน่งที่ 6 ของเวที มือขวาแหวกผ้าแดงรอบหมวกยืนมองดู

CHULALONGKORN UNIVERSITY

22.ท่าที่ 22

ภาพที่ 35 ภาพท่าที่ 22 รูปแบบแถวในช่วงที่ 3

ที่มา : ผู้วิจัย

บทบาทตัวละครผู้ชายในอดีตชาติยืนอยู่ในตำแหน่งที่ 7 ของเวที มือขวายืนถือปลายของผ้าแดงด้านหนึ่ง บทบาทตัวละครผู้หญิงในอดีตชาติยืนอยู่ในตำแหน่งที่ 9 ของเวที มือซ้ายยืนถือปลายของผ้าแดงด้านหนึ่ง บทบาทตัวละครผู้ชาย 1 กับ 2 ยืนอยู่ในตำแหน่งที่ 5 ของเวที บทบาทตัวละครผู้ชาย 1 มือซ้ายยืนจับปลายผ้าแดงด้านหนึ่งพร้อมกับจับมือขวาของบทบาทตัวละครผู้ชาย 2 บทบาทตัวละครผู้ชาย 2 มือขวายืนจับปลายผ้าแดงด้านหนึ่งพร้อมกับจับมือซ้ายของบทบาทตัวละครผู้ชาย 2 ให้อารมณ์ของการส่งต่อวิญญาณจากอดีตชาติมาจนถึงปัจจุบันชาติ โดยมีด้ายแดงเป็นตัวยึดเหนี่ยวของกันและกันไว้ ทำให้มีความรู้สึกรักและยอมรับซึ่งกันและกัน บทบาทตัวละครด้ายแดงยืนอยู่ในตำแหน่งที่ 2 ของเวที หันหน้าไปทางหน้าเวทีแล้วค่อย ๆ เดินอย่างช้าไปผ่านคนดูแล้วออกจากเวที ให้อารมณ์เสมือนว่าสิ่งที่ทำมานั้นได้เสร็จสมบูรณ์เรียบร้อยแล้ว บทบาทตัวละครนักไวโอลินยืนอยู่ในตำแหน่งที่ 3 ของเวที ยืนสีไวโอลินไปเรื่อย ๆ จนจบการแสดง ในอารมณ์เป็นการแสดงความยินดีและยอมรับทำความเข้าใจกับบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ

4.5.7 การออกแบบเครื่องแต่งกายในการแสดง

การออกแบบชุดที่ใช้ในการแสดงนั้นผู้วิจัยได้ออกแบบชุดการแสดงออกเป็น 2 ลักษณะ คือ 1. ตัวละครในจินตนาการ คือตัวด้ายแดง ซึ่งผู้วิจัยได้ออกแบบชุดในการแสดงของตัวด้ายแดงนั้น ผู้วิจัยได้เลือกใช้หมวกที่เป็นหมวกทรงจีนที่เรียกว่า หมวกกุยเล่ย์ มาพันสีแดงและร้อยเส้นไหมญี่ปุ่นสีแดงรอบหมวกยาวลงมาถึงพื้นโดยให้สื่อเป็นเส้นด้ายแดงและนุ่งเป็นผ้าสีแดงนุ่งแบบสั้นซึ่งตัวละครนี้จะออกมาลักษณะของเชื้อชาติจีนเพราะตัวละครตัวนี้มาจากความเชื่อเรื่อง “ด้ายแดง” ซึ่งเป็นความเชื่อของทางเชื้อสายจีนผู้วิจัยได้ออกแบบตัวละครนี้ให้ออกมาเป็นรูปแบบนี้ 2. ตัวละครที่เป็นตัวอดีตกับปัจจุบันซึ่งตัวละครนี้จะป็นมนุษย์ทั่วไปผู้วิจัยใช้สีขาวเป็นสัญลักษณ์ของมนุษย์ที่มีความบริสุทธิ์ ซึ่งมี 4 ตัวละครคือ ตัวละครที่เป็นผู้ชายในอดีตผู้วิจัยได้เลือกกางเกงสีขาวช่วงบนไม่ใส่เสื้อเพื่อสื่อถึงความเข้มแข็งในความเป็นผู้ชาย ตัวละครที่เป็นตัวผู้หญิงในอดีตชาติผู้วิจัยเลือกใช้เป็นชุดเดรสสีขาวแบบสั้นเพื่อสื่อถึงความอ่อนโยนในแบบผู้หญิง ด้านตัวละครในปัจจุบันมีสองตัวละครที่แสดงเป็นบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ ผู้ชายสองคนผู้วิจัยได้ออกแบบเป็นสองตัวละคร ตัวละครแรกเป็นผู้ชายที่มีความเข้มแข็งแต่ยังมีความอ่อนหวานที่แอบซ่อนอยู่ภายในผู้วิจัยจึงเลือกให้ตัวละครตัวใส่เป็นเสื้อเชิ้ตแขนสั้นสีขาวกับกางเกงขายาวสีขาว ส่วนตัวละครอีกตัวที่เป็นผู้ชายที่แสดงออกอย่างชัดเจนในตัวตนว่าเป็นเพศทางเลือกผู้วิจัยจึงเลือกใช้เสื้อเชิ้ตแขนยาวสีขาวข้างในใส่เสื้อสายเดี่ยวที่มีลายลูกไม้ที่หน้าอกและใส่กางเกงขาสั้นเพื่อแสดงถึงความอ่อนโยนในแบบผู้หญิง และนักดนตรีที่ประกอบการแสดงผู้วิจัยเลือกเป็นชุดสูทสีดำทั่วไปที่นักดนตรีใส่ปกติเพื่อสื่อว่าเป็นนักดนตรี โดยมีการออกแบบก่อนเครื่องแต่งกายโดยการสะเก็ดภาพก่อนการสร้างชุดจริงดังนี้

ตารางที่ 7 ตารางการออกแบบชุดเครื่องแต่งกายประกอบการแสดง

แบบร่าง	แบบจริง	บทบาท	รายละเอียด
		ด้ายแดง	สวมหมวกที่เป็นหมวกทรงจีนที่เรียกว่า หมวกกุยเลี้ยว นำมาพันสีแดงและร้อยเส้นไหมญี่ปุ่นสีแดงรอบหมวกยาวลงมาถึงพื้น นุ่งผ้าสีแดงแบบสั้น มีผูกเอวสีแดงย้อยลงมาตรงหน้าขา ซึ่งตัวละครมีมาจากความเชื่อของชาวจีนผู้วิจัยจึงเลือกสีแดงเป็นสีที่ชาวจีนถือว่าเป็นมงคลเป็นสีของด้ายแดง
		ผู้หญิงในอดีตชาติ	ชุดเดรสสายเดี่ยวกระโปรงสั้นระดับหัวเข่า ซึ่งตัวละครนี้เป็นตัวแทนของผู้หญิง ผู้วิจัยจึงจัดชุดที่ใส่แล้วสื่อถึงผู้หญิงได้มากที่สุด โดยเป็นชุดสีขาวที่แสดงถึงความรักอันบริสุทธิ์อีกด้วย
		ผู้ชายในอดีตชาติ	กางเกงขาวสีขาว โดยตัวละครตัวนี้เป็นตัวแทนของความเป็นชายผู้วิจัยจึงเลือกให้ตัวละครตัวนี้ใส่กางเกงสีขาวเพียงอย่างเดียวเพื่อโชว์สรีระ ร่างกาย กล้ามเนื้อของนักแสดงจะทำให้เห็นถึงความแข็งแรงในแบบความเป็นชายได้ชัดเจนขึ้น

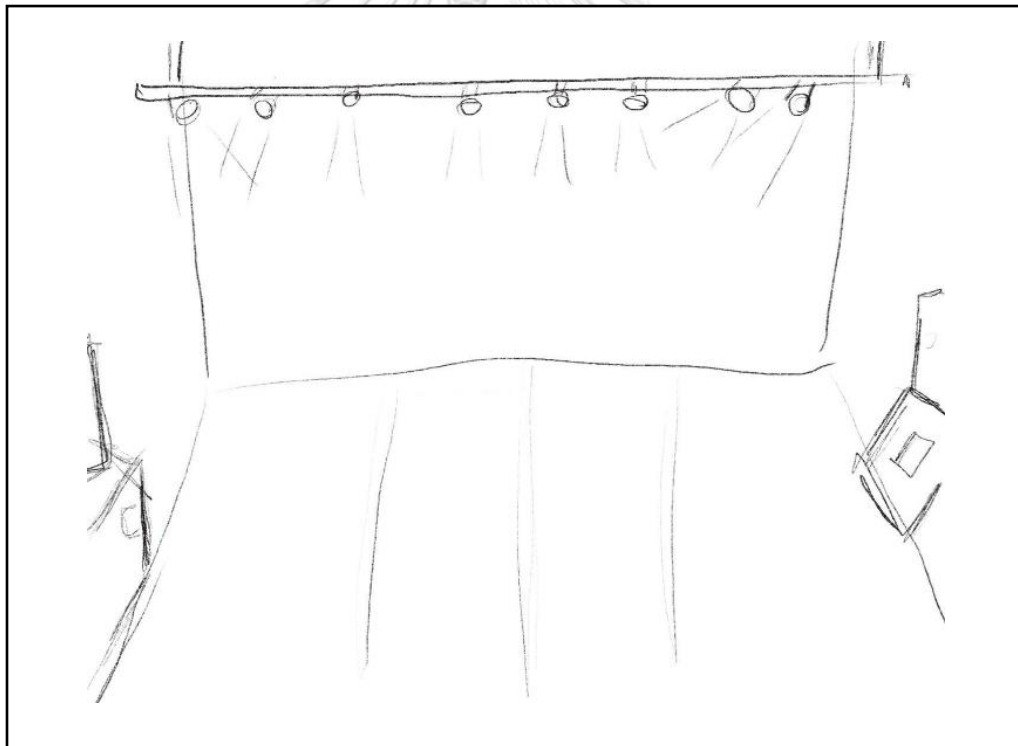
		<p>นายเอก</p> <p>เสื้อเชิ้ตแขนยาวสีขาวข้างในใส่ เสื้อสายเดี่ยวสีขาวที่มีลายลูกไม้ที่ หน้าอกและใส่กางเกงขาสั้นสีขาว ผู้วิจัยเลือกที่จะให้ตัวละครตัวนี้ใส่ เป็นเสื้อลูกไม้ข้างในเพื่อแสดง ลักษณะความชอบของบุคคลที่มี ความหลากหลายทางเพศของ ความเป็นผู้หญิงที่แฝงอยู่ในร่าง ของความเป็นชายกล้าที่จะ เปิดเผยความเป็นตัวเอง</p>
		<p>พระเอก</p> <p>เสื้อเชิ้ตแขนสั้นสีขาวกับกางเกง ขายาวสีขาว ผู้วิจัยเลือกให้ตัว ละครนี้แทนถึงผู้ชายที่ไม่กล้าที่จะ ยอมรับตัวตนของตนเองแต่มี ความเป็นบุคคลที่มีความ หลากหลายทางเพศแฝงอยู่ข้างใน โดยให้ติดกระดุมเสื้อสลับเม็ดกัน เพื่อสื่อถึงความสับสนในตัวเอง</p>
		<p>นักดนตรี</p> <p>ชุดสูทสีดำเสื้อข้างในสีขาวเน็คไท สีดำ ซึ่งชุดนี้เป็นที่นักดนตรีจะใส่ ในการทำการแสดงและมีสูท หลายแบบ</p>

ตารางที่ 7 ตารางการออกแบบชุดเครื่องแต่งกายประกอบการแสดง

ที่มา : ผู้วิจัย

4.5.8 การออกแบบพื้นที่ในการแสดง

การออกแบบพื้นที่ในการแสดงนั้นผู้วิจัยได้เลือกสถานที่ที่ UTCC Performing Art สาขาวิชาศิลปะการแสดง คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย ผู้วิจัยได้เลือกพื้นที่การแสดงที่มีพื้นหลังเป็นสีดำทั้งสามด้าน เพื่อที่จะนำเสนอให้ตัวละครในการแสดงเด่นมากยิ่งขึ้น มีทางเข้าออกทางด้านขวาและด้านซ้าย ซึ่งผู้วิจัยได้เลือกพื้นที่ที่ใช้ในการแสดงที่มีลักษณะเป็นพื้นที่โล่งกว้าง เวทีเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัสไม่มีการยกพื้นเวที ทุกด้านของเวทีจะมีสีดำรวมถึงพื้นของเวทีอีกด้วย โดยผู้วิจัยได้ออกแบบให้เป็นสีดำเพราะ การแสดงชุดนี้จะเน้นการแสดงออกทางอารมณ์ สีหน้า แววตา และท่าทางในการแสดงเป็นส่วนสำคัญผู้วิจัยจึงเลือกที่จะใช้พื้นที่ที่มีสีดำทั้งหมดเพื่อที่จะให้ผู้ชมได้เข้าใจเข้าใจถึงการแสดงและเนื้อเรื่องการแสดงได้ดี และไม่มีการสร้างฉากใดๆทั้งสิ้นบนเวทีเพื่อที่จะไม่ให้ฉากแย่งสายตาของผู้ชมจากผู้แสดง การดำเนินเรื่องแต่ละช่วงนั้นผู้วิจัยได้เลือกการใช้แสงเป็นส่วนสำคัญในการเปลี่ยนช่วงต่างๆของการแสดงชุดนี้

ภาพที่ 36 แบบร่างเวที

ที่มา : ผู้วิจัย

ภาพที่ 37 รูปพื้นที่ใช้ในการแสดง

ที่มา : ผู้วิจัย

4.5.9 การออกแบบอุปกรณ์ที่ใช้ประกอบในการแสดง

อุปกรณ์ที่ผู้วิจัยได้ใช้ในการแสดงมี 3 สิ่งคือ 1. หมวกของตัวละครตัวด้ายแดง 2. ผ้าแดง 3. กระฉาก

- หมวกแดงที่ผู้วิจัยได้แรงบันดาลใจมาจากเส้นด้ายแดง โดยใช้หมวกที่เป็นทรงจีนเรียกว่า หมวกทรงกุยเลี่ยนนำมาพ่นให้เป็นสีแดงทั้งใบ สาเหตุที่นำหมวกทรงนี้มาใช้เพราะความเชื่อเรื่องด้ายแดงนี้ผู้วิจัยได้นำมาจากความเชื่อของเชื้อชาติจีน ซึ่งตัวเอกนั้นเป็นตัวแทนของผู้เผ่าจันทราที่เป็นเทพเจ้าทางความเชื่อของชาวจีนและผู้วิจัยได้นำเส้นด้ายสีแดงมาถักรอบ ๆ ของหมวกยาวลงจนถึงพื้นเพื่อเป็นการสื่อให้เห็นถึงเส้นด้ายสีแดงที่ถูกผูกกันของผู้ชายและผู้หญิงตามตำนานความเชื่อเรื่อง “ด้ายแดง”

ภาพที่ 38 หมวกที่ใช้ในการแสดงมีขนาด 25 นิ้ว
ที่มา : ผู้วิจัย

ภาพที่ 39 ลักษณะการถักของเส้นด้ายแดงรอบหมวก
ที่มา : ผู้วิจัย

ภาพที่ 40 การนำมาใช้ในการแสดง

ที่มา : ผู้วิจัย

- กระจกและผ้าสีแดง กระจกผู้วิจัยได้นำมาใช้เพื่อเป็นสิ่งที่แทนสัญลักษณ์ในการแสดงก็คือ เรื่องการสะท้อนสังคม สิ่งสะท้อนรอบตัวจากการกระทำนั้น ๆ ส่วนผ้าแดงยาวผู้วิจัยได้เลือกนำมาใช้เพื่อให้เห็นถึงความเป็นเส้นสีแดงที่ถูกผูกกันมาแต่อดีตชาติของมนุษย์ที่เป็นเนื้อคู่กันเพื่อให้เป็นภาพของด้ายแดงได้อย่างชัดเจนในบางช่วงของการแสดง

CHULALONGKORN UNIVERSITY

ภาพที่ 41 กระจกขนาด 41x110 ซม. และผ้าขนาด 4 หลา ที่ใช้ประกอบการแสดง
 ที่มา : ผู้วิจัย

ภาพที่ 42 การนำกระจกมาใช้ในการแสดง
 ที่มา : ผู้วิจัย

ภาพที่ 43 การนำผ้าแดงมาใช้ในการแสดง

ที่มา : ผู้วิจัย

4.5.10 การออกแบบแสงในการแสดง

การออกแบบแสงในที่ใช้ประกอบการแสดงในการแสดงนาฏศิลป์ไทยร่วมสมัยที่สะท้อนความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ ผู้วิจัยได้ออกแบบแสงในลักษณะที่ต่างกันแบ่งเป็น 3 ช่วงการแสดงหลัก คือ

1. การเปิดตัวของตัวละคร ด้ายแดง ผู้วิจัยได้ออกแบบแสงในช่วงนี้โดยใช้ไฟฟอลโล่เพียงอย่างเดียวส่องไปที่ตัวละครตัวด้ายแดงเพื่อให้ไฟฟอลโล่ไปตกกระทบกับเส้นของด้ายสีแดงที่เรียงติดกันรอบหมวกของนักแสดง นักแสดงเล่นด้ายแดงกับไฟฟอลโล่ในเกิดเป็นมิติหลายมิติทำให้ดูทรงพลังและแสดงอำนาจของตัวด้ายแดงตามการตีความของผู้วิจัยที่ เป็นผู้กำหนด ควบคุม ให้คนสองคนได้มาเจอกันและพบรักกัน

ภาพที่ 44 ลักษณะของแสงการแสดงช่วงที่ 1

ที่มา : ผู้วิจัย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2. การเปิดตัวของตัวละครที่เป็นคู่รักในอดีตชาติ ผู้วิจัยได้ออกแบบแสงเป็น 2 แบบในช่วงนี้
 - ช่วง 1 ผู้วิจัยได้ออกแบบให้เกิดความรู้สึกถึงความรักของคนสองคนที่มีความรักกันมากโดยการออกแบบแสงในช่วงนี้ผู้วิจัยเลือกใช้ไฟข้างซ้ายขวาที่เป็นสีส้มและย้อมพื้นหลังเป็นสีชมพูผสมกับสีม่วง เพื่อให้ความรู้สึกในความรักของคนสองคน

ภาพที่ 45 ลักษณะของแสงการแสดงช่วงที่ 2.1

ที่มา : ผู้วิจัย

ช่วงที่ 2 หลังจากคนสองที่รักรักในอดีตชาติถึงเวลาที่ต้องแยกจากกันโดยมีความตายมาเป็นตัวที่ทำให้ต้องแยกจากกันผู้วิจัยจึงออกแบบแสงในช่วงนี้ให้มีความรู้สึกที่หดหู่ มีการลาจากของคนสองคนที่รักกันโดยผู้วิจัยได้เลือกใช้แสงไฟสีส้มแดงและฟอลโลว์ที่ส่องมาที่ตัวละครให้ความรู้สึกอึมครึมเศร้าเสียใจ

ภาพที่ 46 ลักษณะของแสงการแสดงช่วงที่ 2.2

ที่มา : ผู้วิจัย

3. การเปิดตัวของตัวละครในชาติภพใหม่ที่เกิดขึ้นเป็นคู่รักที่มีความหลากหลายทางเพศ ผู้วิจัยได้ออกแบบแสงในช่วงนี้โดยออกแบบแสงเพื่อนำเสนอความเป็นผู้ที่มีความหลากหลายทางเพศโดยใช้สีม่วงมาตีความหมายของความหลากหลายทางเพศโดยผู้วิจัยได้ออกแบบโดยใช้ไฟข้างหน้าสองข้างที่มีสีส้มและย้อนพื้นหลังด้วยไฟสีม่วงที่ให้อารมณ์ความรู้สึกถึงความรักของผู้ที่มีความหลากหลายทางเพศ

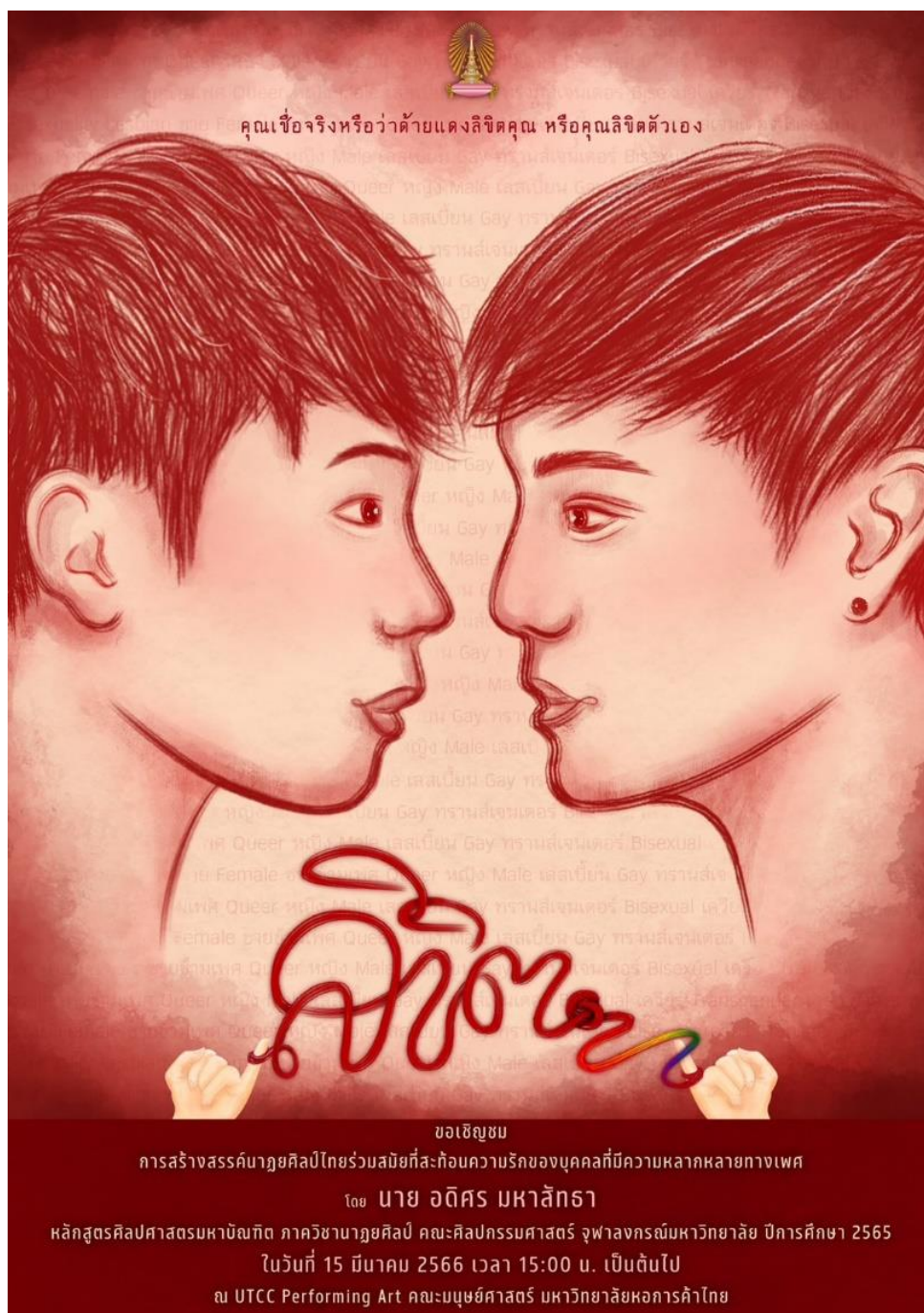

ภาพที่ 47 ลักษณะของแสงการแสดงช่วงที่ 3

ที่มา : ผู้วิจัย

4.6 การเผยแพร่และประชาสัมพันธ์

การทดลองสร้างสรรค์การแสดงชุดนี้ผู้วิจัยไม่ได้เปิดให้ผู้ชมเข้าชมการแสดงมีเพียงแต่อาจารย์ที่ปรึกษาและคณะกรรมการเล่มวิจัยเท่านั้น ผู้วิจัยได้บันทึกการแสดงเพื่อเผยแพร่การแสดงผลผ่านช่องทางFacebook และ Youtube โดยมีโปสเตอร์ในการเผยแพร่ในรูปแบบดังนี้

ภาพที่ 48 โปสเตอร์การแสดง

ที่มา : ผู้วิจัย

หลังจากที่ผู้วิจัยได้เผยแพร่ทางออนไลน์ผ่าน Facebook ของผู้วิจัยนั้นมียอมผู้ชมเข้าดูผ่านช่องทางนี้ทั้งหมด 619 ครั้ง ยอดกดไลค์ 68 ครั้ง ยอดแชร์ 3 ครั้ง มีผู้แสดงความคิดเห็น 8 ข้อความ และ Youtube ช่องช่างภาพดี ๆ มียอดผู้เข้าชมผ่านทาง Youtube ทั้งหมด 160 ครั้ง (ข้อมูล ณ วันที่

18 กรกฎาคม 2566) ผู้วิจัยได้จัดทำแบบสอบถามออนไลน์ให้กับที่เข้ามาชมโดยมีผู้ทำแบบสอบถามตอบกลับมาทั้งหมด 15 ท่านมีหัวข้อในแบบสอบถามดังนี้

หัวข้อแบบสอบถามหลังการชมการแสดง การสร้างสรรค์นาฏศิลป์ไทยที่สะท้อนความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศของ นายอดิศร มหาสัทธา นิสิตหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา นาฏศิลป์ไทย คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1. ผู้ชมมีความรู้และความเข้าใจ ความเชื่อเรื่อง “ด้ายแดง” ก่อนชมการแสดงหรือไม่
2. ผู้ชมมีเข้าใจความเป็นบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศก่อนชมก่อนแสดงหรือไม่
3. หลังชมการแสดงผู้ชมเข้าใจในเนื้อหาของการแสดงที่ผู้วิจัยต้องการนำเสนอหรือไม่
4. ในการชมการแสดงผู้ชมสามารถเข้าใจเรื่องราวของความเชื่อเรื่องด้ายแดงหรือไม่
5. หลังชมการแสดงผู้ชมสามารถเข้าใจความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศหรือไม่
6. ผู้ชมมีข้อเสนอแนะและข้อวิจารณ์ ในการแสดงหลังชมการแสดงอย่างไร

คำตอบจากแบบสอบถามทั้งหมดผู้วิจัยได้วิเคราะห์หาลักษณะจากคำตอบของผู้ชมออกมาได้ดังนี้

- ข้อที่ 1. ผู้ชมส่วนใหญ่มีความรู้เรื่องด้ายแดงและเชื่อในความเชื่อเรื่องพรหมลิขิตของด้ายแดง
- ข้อที่ 2. ผู้มีความเข้าใจในเรื่องความหลากหลายทางเพศและยอมรับบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ
- ข้อที่ 3. ผู้ชมส่วนใหญ่เข้าใจเนื้อหาที่ผู้วิจัยต้องการนำเสนอ และการนำเสนอเรื่องราวของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศนั้นมีความแปลกใหม่ในการนำเสนอผ่านนาฏกรรมอีกด้วย
- ข้อที่ 4. ผู้ชมเข้าใจและรู้จักเรื่องราวของด้ายแดงอยู่แล้วการแสดงนี้ทำให้ผู้ชมได้เข้าถึงเรื่องราวของความเชื่อเรื่อง “ด้ายแดง” มากขึ้น
- ข้อที่ 5. ผู้ชมเข้าใจและยอมรับในความหลากหลายทางเพศเป็นทุนเดิมการแสดงชุดนี้จึงทำให้ผู้ชมเข้าใจในความเป็นบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศได้มากขึ้นว่าไม่ว่าจะเป็นเพศไหนก็สามารถรักกันได้
- ข้อที่ 6. ผู้ชมมีข้อเสนอแนะคือ 1. เรื่องสถานที่ในการแสดงควรมีพื้นที่กว้างขึ้นเพื่อให้นักแสดงได้แสดงท่าทางในการแสดงได้เต็มที่ 2. ควรที่จะเปิดการแสดงให้

ผู้ชมได้เข้าชมการแสดงจริงอาจจะสามารถทำให้ผู้ชมเข้าถึงอารมณ์ของนักแสดงได้มากขึ้น

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์แบบสอบถามทั้งหมดจากผู้ชมจะเห็นได้ว่าผู้ชมนั้นแสดงความคิดเห็นไปในทางเดียวกันโดยเป็นที่พอใจแก่ผู้ชมและผู้ชมโดยส่วนมากได้เข้าใจความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศมากขึ้นตามจุดประสงค์ของผู้วิจัยที่ต้องการนำเสนอว่า “ไม่ว่าคุณจะเป็นเพศไหนก็สามารถรักกันได้”

ภาพที่ 49 คิวอาร์โค้ดการแสดงที่เผยแพร่ใน Youtube

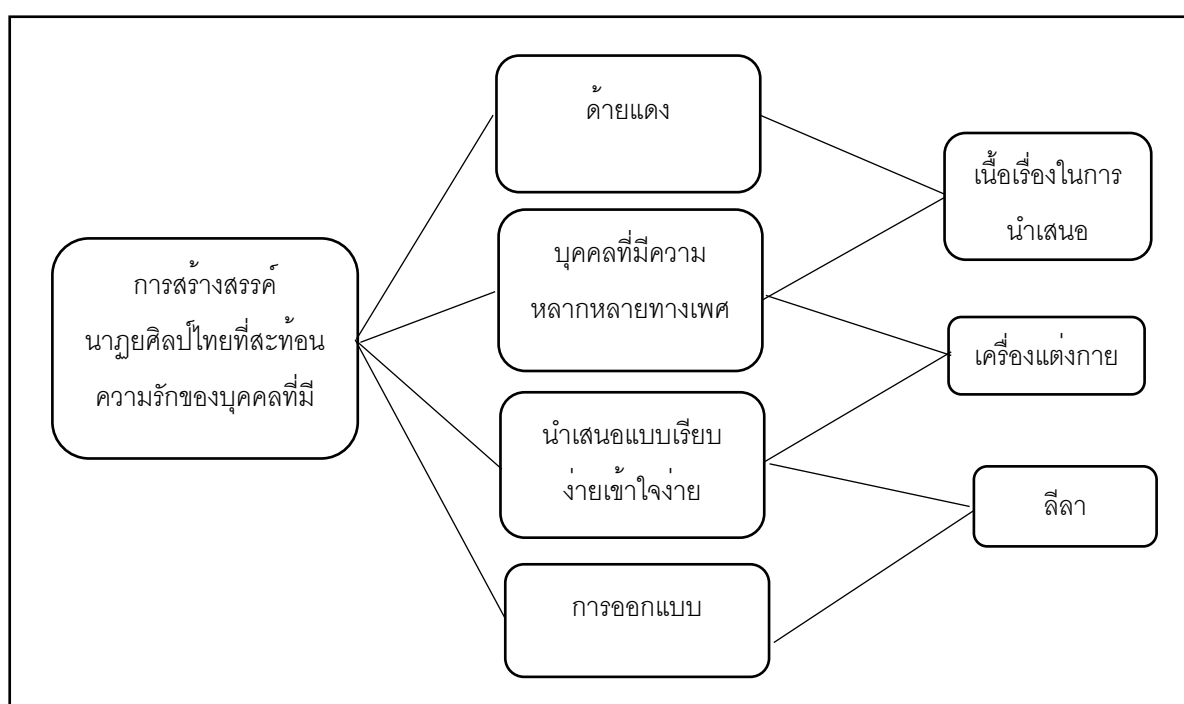
ที่มา : ผู้วิจัย

4.6 สรุป

การสร้างสรรค่านาฏศิลป์ไทยร่วมสมัยที่สะท้อนความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ เป็นงานวิจัยเชิงสร้างสรรค์ มีวัตถุประสงค์เพื่อนำเสนอมุมมองความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศในรูปแบบการแสดงนาฏศิลป์ร่วมสมัย ที่ผู้ชมทั่วไปสามารถเข้าใจและรู้จักบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศได้มากขึ้นผ่านการชมการแสดงชุดนี้ และเพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้วิจัยที่สนใจนำไปต่อยอดเพื่อนำเสนอในรูปแบบอื่นได้ การออกแบบการแสดงชุดนี้ได้ออกแบบให้สอดคล้องกับกลุ่มเป้าหมายมีการออกแบบการแสดงที่เรียบง่าย เพื่อผู้ชมสามารถเข้าถึงเข้าใจได้ง่ายขึ้นมีการ

นำเอาความเชื่อที่มีมาแต่โบราณมาผสมผสานให้เข้ากับความหลากหลายทางเพศในปัจจุบันเพื่อให้ประชาชนทั่วไปที่ยังไม่เข้าใจในความหลากหลายทางเพศได้ทำความเข้าใจได้มากขึ้นโดยผู้ชมจะเข้าใจในการแสดงได้ง่ายขึ้น เครื่องแต่งกายที่นำมาใช้นั้นมีความเป็นสมัยใหม่เรียบง่าย หลังทำการแสดงเสร็จแล้วพบว่าผู้ชมเข้าใจเนื้อหาของการแสดง มีความชื่นชอบในตัวละครตัวร้ายแดงที่เป็นจุดเชื่อมของการแสดงและยังให้ความสนใจในบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ

ภายหลังจัดการแสดงผลงานสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์ไทยร่วมสมัยที่สะท้อนความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศแล้ว ผู้วิจัยสามารถสรุปได้เป็นแผนภูมิดังนี้

ภาพที่ 50 แผนภูมิสรุปการทดลองสร้างสรรค์การแสดง

ที่มา : ผู้วิจัย

จากภาพที่ปรากฏเป็นการสรุปกระบวนการสร้างสรรค์ผู้วิจัยได้ทำการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์ไทยที่สะท้อนความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ ทำให้ทราบว่าจะองค์ประกอบต่าง ๆ ที่นำมารวบรวมทำให้เกิดเป็นงานสร้างสรรค์ชิ้นนี้ขึ้นได้ถูกแยกเป็นองค์ประกอบย่อยต่าง ๆ อีกมากมาย ดังนั้นเมื่อผู้วิจัยสืบค้นข้อมูลเรื่องความเชื่อ “ด้ายแดง” และเรื่องบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ นำมาผนวกเข้ากับทฤษฎีแนวนิยามความเรียบง่ายทำให้ได้องค์ประกอบย่อยของการแสดงในเรื่องเครื่องแต่งกาย เมื่อผู้วิจัยศึกษาข้อมูลทฤษฎีแนวนิยามความเรียบง่ายแล้วนำมาผนวกเข้ากับทฤษฎีการออกแบบหรือการสร้างสรรค์งานทางด้านนาฏศิลป์ของอริสโตเติลทำให้เกิดองค์ประกอบย่อย

ด้านการออกแบบลีลาที่ต้องคำนึงว่าปฏิบัติอย่างไรจึงจะทำให้การแสดงเกิดการใช้อุปกรณ์และองค์ประกอบต่าง ๆ อย่างคุ้มค่าและเสี่ยงประมาณน้อยที่สุด เมื่อผู้วิจัยนำทฤษฎีการออกแบบงานนาฏศิลป์มาพ่วงกับความเชื่อเรื่อง “ด้ายแดง” ที่มีมาแต่โบราณนั้นทำให้เกิดองค์ความรู้ในการสร้างงานที่น่าเอนาฏศิลป์ไทยมาผสมผสานกับความเชื่อให้เกิดเรื่องราวต่าง ๆ ที่นำเสนอในการแสดงในรูปแบบใหม่ที่ผู้วิจัยต้องการนำเสนอความเข้าใจของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศทำให้เกิดการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ไทยที่สะท้อนความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศผ่านการแสดงชุด “ลิขิต”

นอกจากนั้นแล้วการนำนาฏศิลป์ไทยมาปรับใช้นั้น สิ่งที่ผู้วิจัยได้ปฏิบัติ คือ การคิดประดิษฐ์ท่าทางที่เน้นสื่อความหมายด้วยการใช้ภาษาท่า ซึ่งในบางครั้งผู้ชมสามารถเข้าใจความหมายของการแสดงจากท่าโดยไม่มีดนตรีประกอบการแสดงได้ นอกจากนี้ท่าทางและองค์ประกอบของนาฏศิลป์ไทยยังมีส่วนสำคัญในการในการผลิตงานการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ไทยที่สะท้อนความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ ในประเด็นการออกแบบคิดค้นรูปแบบอันเป็นเอกลักษณ์และสามารถผสมผสานเข้ากับเทคนิคแบบตะวันตกได้อย่างลงตัว ผู้สร้างสรรค์สามารถนำมาปรับใช้ตามหลักการแนวนิยมความเรียบง่ายกับทฤษฎีของอริสโตเติล มาสร้างสรรค์เป็นลีลาในการออกแบบงานนาฏศิลป์ไทยที่สะท้อนความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ เพื่อเป็นแนวทางให้ผู้ที่สนใจศึกษา ได้นำไปเป็นเป็นองค์ความรู้ในการประกอบการสร้างสรรค์ในวงการนาฏศิลป์ต่อไป

บทที่ 5

บทสรุปและอภิปรายผล

ในบทนี้ผู้วิจัยจะนำเสนอผลการศึกษาโดยแบ่งเนื้อหาการนำเสนอออกเป็น 3 ประเด็น คือ สรุปผลการศึกษา การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ดังนี้

5.1 สรุปผลการศึกษา

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ผู้วิจัยมุ่งศึกษาค้นคว้าเพื่อสร้างสรรค์การสร้างสรรคานาฏศิลป์ไทยร่วมสมัยที่สะท้อนความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างสรรค์นาฏศิลป์ไทยร่วมสมัยที่สะท้อนเรื่องราวความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ ใช้วิธีการดำเนินการวิจัยโดยมีการศึกษาจากเอกสารต่าง ๆ ที่มีลักษณะใกล้เคียงกันนำมาสร้างสรรค์การแสดงโดยใช้ทฤษฎีการละคร Plot Structure ของอริสโตเติล และทฤษฎีความเรียบง่ายมาใช้เป็นหลักในการสร้างสรรค์การแสดงต่อมาจึงกำหนดแนวคิดโดยใช้ข้อมูลพื้นฐานมากำหนดกรอบแนวความคิดจากแรงบันดาลใจรูปแบบ เนื้อหา คัดเลือกนักแสดง จัดทำดนตรี ออกแบบท่าทาง ออกแบบเครื่องแต่งกาย และทดลองการสร้างสรรคการแสดงนาฏศิลป์ร่วมสมัยที่สะท้อนความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ โดยผู้วิจัยคาดหวังว่าผลงานนี้ได้เกิดเป็นการแสดงที่สะท้อนเรื่องราวความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศและเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างสรรค์นาฏศิลป์เพื่อสะท้อนประเด็นทางสังคม

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้องผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารต่าง ๆ ผู้วิจัยได้ค้นคว้าเอกสารประเภทวิทยานิพนธ์ บทความวิจัย บทความที่เกี่ยวข้อง หนังสือ จากนั้นจึงทำการแยกเนื้อหาของเอกสารออกเป็น 4 หัวข้อหลัก คือ 1. ความหลากหลายทางเพศ 2. ความเชื่อเรื่อง “ด้ายแดง” 3. นาฏศิลป์ไทยร่วมสมัย 4. ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ ความหลากหลายทางเพศผู้วิจัยได้ศึกษาลักษณะความหลากหลายทางเพศที่ปรากฏในสังคม โดยผู้วิจัยได้หยิบยกเอาลักษณะทางเพศมาหนึ่งลักษณะคือลักษณะทางเพศของบุคคลเพศชายที่รักกับเพศชายมาสร้างสรรค์เป็นการแสดง นำมาเล่าเรื่องราวผ่านความเชื่อเรื่อง “ด้ายแดง” ผู้วิจัยจึงนำมาใช้เป็นแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ผลงานในรูปแบบนาฏศิลป์ไทยร่วมสมัย จึงทำให้เกิดการแสดงนาฏศิลป์ไทยร่วมสมัยที่สะท้อนความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ

ในวิทยานิพนธ์เล่มนี้ใช้วิธีการดำเนินงานวิจัยแบบผสมผสาน นำมาพัฒนาต่อยอดเป็นงานสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์ไทยที่สะท้อนความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศผ่านการแสดงชุด “ลิขิต” ในสุดท้ายผู้วิจัยจึงออกแบบเครื่องแต่งกายที่ใช้ในการแสดงจากกระบวนการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ไทยที่สะท้อนเรื่องราวความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศนั้นได้นำ

หัวข้อหลักทั้ง 4 หัวข้อมาสร้างสรรค์การแสดง ผู้วิจัยมีความคาดหวังว่าการแสดงชุดนี้เป็นเครื่องมือเพื่อนำเสนอความหลากหลายทางเพศโดยนำเสนอผ่านการแสดงนาฏยศิลป์ไทยร่วมสมัยที่จะทำให้ผู้ชมมีความเข้าใจและยอมรับในรสนิยมของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศมากขึ้น

ผลการศึกษาพบว่าความหลากหลายทางเพศสามารถแบ่งออกได้หลายประเภทโดยพิจารณาจากคำย่อ “LGBTQ” (แอลจีบีทีคิว) ผู้วิจัยได้ตั้งเฉพาะลักษณะของการรักเพศเดียวกันโดยนำลักษณะความรักของผู้ชายกับผู้ชายมานำเสนอในการสร้างสรรค์ผลงาน นำเสนอผ่านความเชื่อเรื่อง “ด้ายแดง” ที่เป็นเรื่องราวความเชื่อในเรื่องความรักของคนสองคน หากคนที่เป็นเนื้อคู่กันจะมีเส้นด้ายแดงผูกติดกันไว้ที่นิ้วก้อย เป็นการนำเสนอมุมมองความรักของผู้ชายกับผู้ชายหรือที่เรียกกันว่า “ซีรียว้าย” โดยนำทฤษฎีที่กล่าวมาข้างต้นมาเป็นหลักในการสร้างสรรค์การ ที่เป็นเรื่องราวของความรักข้ามภพข้ามชาติ ซึ่งลักษณะความรักข้ามภพข้ามชาตินั้นก็สอดคล้องกับวรรณกรรมไทยหลายเรื่อง ผู้วิจัยจึงได้นำลักษณะความรักข้ามภพข้ามชาตินี้มาสร้างเค้าโครงเรื่องโดยเรื่องราวเริ่มต้นการเล่าเรื่องจากอดีตของผู้ชายกับผู้หญิงที่รักกันและเป็นเนื้อคู่กันแต่โดยความตายมาทำให้ต้องแยกจากกัน จนมาถึงปัจจุบันชาติทั้งคู่มีด้ายแดงเป็นตัวเชื่อมของคนสองคนไว้ ทั้งคู่ได้เกิดมาในชาติภพใหม่แต่มีเพศสภาพเดียวกันที่เป็นผู้ชายทั้งคู่ แต่มีด้ายแดงเป็นตัวเชื่อมความสัมพันธ์ของคนสองคนให้ได้มาเจอกันด้วยเพศสภาพที่เหมือนกันทำให้ต่างฝ่ายต่างยังไม่ยอมรับซึ่งกันและกันแต่มีความรักต่อกัน ซึ่งเนื่องด้วยปัจจัยหลายอย่างที่ยังไม่เปิดกว้างให้กับบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ ทำให้ทั้งคู่ยังไม่สามารถที่จะรักกันได้จนกระทั่งทั้งคู่ตั้งใจในการเลือกสิ่งที่เป็นตัวตนของตัวเอง รู้สึกชอบแบบไหน รู้สึกรักแบบไหน โดยที่ไม่ได้สนใจเพศสภาพและสังคม ยึดเอาตัวตนของตัวเองเป็นหลักทำให้เกิดความรักในรูปแบบของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศซึ่งจะกล่าวได้ว่า “ความรักนั้นสามารถเกิดได้กับทุกเพศไม่ว่าจะเป็นเพศไหน” แต่ถ้าให้ความสำคัญกับตัวตนของตัวเองก็จะทำให้ตนเองนั้นมีความสุขได้

เนื่องจากการสร้างสรรค์การแสดงนาฏยศิลป์ไทยที่สะท้อนความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศนั้น เป็นการนำเสนอถึงเรื่องราวความเชื่อของมนุษย์ และบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศในปัจจุบันที่มีการเปิดกว้างมากขึ้น การแสดงออกความเป็นตนมากขึ้น ผู้วิจัยจึงได้นำเสนอประเด็นความเชื่อและเพศของคนไทยเพื่อเชื่อมโยงเข้าสู่งานการสร้างสรรค์นาฏยศิลป์ไทยที่สะท้อนความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ ว่ามีการกล่าวถึงความเชื่อเรื่อง “ด้ายแดง” และเรื่องความหลากหลายทางเพศในสังคมไทย อีกทั้งได้นำเสนอความเข้าใจในความเป็นผู้ที่มีความหลากหลายทางเพศ และเพื่อบ่งบอกถึงการนำเอาวิธีมาบูรณาการให้เข้ากับงานการสร้างสรรค์นาฏยศิลป์ไทยที่สะท้อนเรื่องราวความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศผ่านการแสดงชุด “ลิขิต” ได้

5.2 อภิปรายผล

ผลงานสร้างสรรค์นาฏศิลป์ไทยที่สะท้อนความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ เป็นการสร้างนาฏกรรมร่วมสมัยจากการนำความเชื่อของคนกลุ่มหนึ่งโดยการนำมาเล่าเรื่องผ่านบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ ซึ่งกล่าวได้ว่าเป็นการเปิดมิติใหม่เพื่อให้บุคคลทั่วไปได้เข้าใจในบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศผ่านการแสดงชุดนี้ที่เป็นนามธรรมไม่มีสิ่งใดที่จับต้องได้แม้แต่ตัวละครด้ายแดงผู้ชายกับผู้หญิงทุกอย่งนั้นเป็นสัญลักษณ์นาฏกรรมไม่มีช่วงเวลา สถานที่ ซึ่งเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับบุพเพสันนิวาส พรหมลิขิต ความสัมพันธ์ การข้ามภพข้ามภูมิ แล้วนำมาสร้างสรรค์เป็นนาฏกรรมที่ทำให้ผู้ชมตระหนักถึงสาระในสิ่งที่ผู้วิจัยต้องการนำเสนอในด้านนามธรรมที่เกี่ยวกับเพศสภาพหรือบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศมีมาพบเจอกันโดยมาจากระบบเก่าหรือวาสนาของตัวละครที่ผู้วิจัยได้กำหนดขึ้นที่ไม่ได้กำหนดสิ่งที่ตายตัวมีการผันเปลี่ยนไปตามเนื้อเรื่องจึงทำให้เกิดเป็นนามธรรม

เนื้อหาการแสดงสร้างเค้าโครงเรื่องจากการนำเอาความเชื่อเรื่อง “ด้ายแดง” มาเป็นแรงบันดาลใจ นำมาผสมผสานกับเรื่องความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศนั้น ผู้วิจัยได้นำเอาแรงบันดาลใจทั้งสองมาสร้างสรรค์เป็นการแสดงนาฏศิลป์ไทยที่สะท้อนความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ มีเนื้อหาเพื่อนำเสนอและสร้างความเข้าใจในอีกรูปแบบหนึ่งโดยผ่านการชมการแสดงทางศิลปะที่ใช้การนำเสนอ ด้วยลีลาการแสดงที่นำเอานาฏศิลป์ไทยมาประยุกต์กับเทคนิคทางนาฏศิลป์สากล อารมณ์ ความรู้สึก การเล่าเรื่องราวผ่านผู้แสดง อุปกรณ์ เพื่อสร้างความเข้าใจให้ผู้ชมได้เข้าใจง่ายเข้าถึงการแสดงได้ง่าย ตามสภาพสังคมในปัจจุบัน โดยนำทฤษฎี Plot Structure ของอริสโตเติลและทฤษฎีแนวนิยมความเรียบง่าย นำมาเป็นหลักในการสร้างสรรค์การแสดงเพื่อสนับสนุนให้มีการบริหารเนื้อเรื่องเป็นลำดับขั้นตอนและจำนวนของผู้แสดงที่พอเพียงด้วยการลดทอนตัวแสดงที่จะใช้ในการนำเสนอในการแสดงโดยจับบริบทของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศมาแค่บริบทเดียวคือ ความรักของ ชายรักชาย โดยผู้วิจัยมุ่งเน้นที่จะนำเสนอความรักในรูปแบบที่สมหวัง เพราะมนุษย์ทุกคนต้องการความรักที่สมหวัง อาจจะมีสมหวังบ้างไม่สมหวังบ้างตามบริบทของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศแต่ผู้วิจัยต้องการนำเสนอความรักของผู้ที่มีความหลากหลายทางเพศในด้านของการสมหวัง ยอมรับในตัวตนของตนเองและสังคม โดยมีการเล่าเรื่องที่ทันสมัยเข้าใจง่าย เพื่อที่จะสามารถนำพาให้ผู้ชมเข้าถึงบุคคลกลุ่มนี้ได้พอดี การคิดนำเอาเรื่องความเชื่อมาเป็นแรงบันดาลใจและนำเอาผสมผสานกับเรื่องของเพศทางเลือกในปัจจุบัน เป็นการทำให้เห็นถึงการคิดค้นผลิตและพัฒนาทางด้านศิลปะของการแสดงนาฏศิลป์ไทยร่วมสมัยมาเป็นการแสดงที่สะท้อนความเชื่อและวัฒนธรรมของมนุษย์ ซึ่งสามารถนำเนื้อหาแบบใดก็ได้มาทำการแสดง เพื่อเป็นเครื่องมือในการทำความเข้าใจสื่อสารกับผู้ชมในเรื่องราวที่ต้องการนำเสนอ แต่การนำเสนอการแสดงเพื่อความบันเทิงเพียงอย่างเดียวนั้นเป็นการเสนอที่ฉาบฉวยง่ายสำหรับการนำเสนอเกินไป และผู้วิจัยไม่ได้สร้าง

คุณค่าและประโยชน์ต่อสังคม การเลือกนำเสนอแรงบันดาลใจเรื่องความเชื่อเรื่อง “ด้ายแดง” ที่ผสมผสานเรื่องราวของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ มาทำการแสดงสร้างสรรค์นาฏศิลป์ไทยร่วมสมัยที่สะท้อนความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศนั้น เป็นการนำมาเพื่อสร้างเนื้อหาที่เป็นประโยชน์ สร้างความเข้าใจ สร้างแนวคิดใหม่ให้กับผู้ชมเพื่อเป็นการสร้างความเข้าใจกับบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ เนื้อหาสำคัญเพื่อมาเปรียบเทียบกับเหตุการณ์ของสังคมในปัจจุบันทางด้านความเข้าใจในบริบทของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ

เพลงและดนตรีที่ประกอบการแสดงก็มีส่วนสำคัญในการแสดงที่สื่อถึงอารมณ์ความรู้สึกของผู้แสดงไปยังผู้ชม เพลงที่ใช้สำหรับการประกอบการแสดงนาฏศิลป์สร้างสรรค์ที่สะท้อนความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศนั้น ผู้วิจัยได้ใช้เพลงบรรเลงในรูปแบบสากลเพื่อความทันสมัยและเข้าถึงง่าย โดยเพลงแต่ละช่วงผู้วิจัยได้เลือกให้เข้ากับเนื้อเรื่องที่ต้องการนำเสนอในช่วงต่าง ๆ โดยแบ่งเป็นช่วง ๆ ของการแสดง โดยมีการแทรกเพลงที่มีเนื้อร้องเป็นภาษาอังกฤษ เพื่อให้ทันสมัยและเข้าถึงง่าย ร่วมด้วยมีการนำเอาการบรรเลงไวโอลินที่เล่นสดนำมาในใช้ในการแสดงช่วงสุดท้ายเพื่อสื่อความหมายในตอนจบของเนื้อเรื่องที่แสดงถึงความสมหวังกับเรื่องราวของความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ โดยความหมายของเนื้อเพลงจะสื่อถึงอารมณ์ความรู้สึกในช่วงของการแสดงนั้น ผู้ชมสามารถเข้าถึงการแสดงได้ง่ายและทำทางที่สื่อสารความหมายโดยตรงกับผู้ชม และสามารถทำให้การสร้างสรรค์นาฏศิลป์ไทยที่สะท้อนความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศนั้นเป็นที่น่าสนใจยิ่งขึ้น

การออกแบบลีลาในการสร้างงานนาฏศิลป์ไทยที่สะท้อนความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ ในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ออกแบบให้ลีลา และท่าทางในการแสดงของทุกการกระทำมีความหมาย มุ่งเน้นการถ่ายทอดอารมณ์ผ่านร่างกาย อารมณ์ทางสีหน้า สายตา และเสียงเพลงที่ประกอบการแสดง และเรื่องของความเชื่อ กับบริบทของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศเน้นการสื่อสารของผู้แสดงสู่ผู้ชม ที่มีลักษณะการออกแบบ แบบนาฏศิลป์ไทยร่วมสมัยที่เป็นการผสมผสานระหว่างนาฏศิลป์ไทยกับเทคนิคนาฏศิลป์สากล และการแสดง(Acting) เพื่อสื่อถึงเรื่องราวในการแสดง

หลังจากผู้วิจัยได้ทดลองทำการแสดง จึงนำมาเผยแพร่ผ่านสื่อโซเชียลของ Facebook และ Youtube นั้นได้มียอดผู้ชมใน Facebook ประมาณ 619 ครั้ง ยอดกดไลค์ 68 ครั้ง ยอดแชร์ 3 ครั้ง มีผู้แสดงความคิดเห็น 8 ข้อความ และใน Youtube มียอดผู้เข้าชมผ่านทาง Youtube ทั้งหมด 160 ครั้ง(ข้อมูล ณ วันที่ 18 กรกฎาคม 2566) ซึ่งยอดผู้ชมจำนวนนี้ถือว่าเป็นที่น่าพอใจ ผู้วิจัยจึงได้จัดทำแบบสอบถามเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลหลังจากการชมการแสดงชุดนี้ ผลจากการวิเคราะห์จากแบบสอบถามผู้ชมในส่วนมากยังไม่ทราบถึงเรื่องราวความเชื่อเรื่อง “ด้ายแดง” นี้มากเท่าไร ส่วนมากรับรู้แค่คำว่า “ด้ายแดง” นั้นเป็นสัญลักษณ์เรื่องราวของความรักถ้าบุคคลใดอยากสมหวังเรื่อง

ความรักให้น่า “ด้ายแดง” มาบูชาหรือสวมใส่โดยที่ยังไม่ทราบถึงเรื่องราวของ “ด้ายแดง” ที่เป็นเรื่องราวของการข้ามภพข้ามภูมิจากอดีตชาติมาจนถึงปัจจุบันชาติทำให้ผู้ชมนั้นเข้าใจในเรื่องราวและความหลายของ “ด้ายแดง” เพิ่มมากขึ้น และผู้ชมส่วนใหญ่นั้นเข้าใจบริบทการมีอยู่ของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศอยู่มากพอสมควร จึงทำให้จุดประสงค์ของผู้วิจัยต้องการนำเสนอสอดคล้องและตรงกับจุดประสงค์ของผู้วิจัยเป็นอย่างมาก โดยการแสดงชุดนี้ถือว่าการนำเสนอและเราเรื่องราวความเชื่อในอีกมิติหนึ่งที่ทำให้ผู้ชมสามารถเข้าใจและรับรู้ถึงบริบทของความเชื่อเรื่อง “ด้ายแดง” และบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศได้เป็นอย่างดี

ปัญหาและการแก้ไขปัญหา

ส่วนในการดำเนินงานวิทยานิพนธ์นี้ผู้วิจัยพบอุปสรรคและปัญหาต่าง ๆ มากมาย ซึ่งอุปสรรคและปัญหาเป็นสิ่งที่ต้องเกิดขึ้นกับทุกคน ทุกที่ ทุกองค์กร เป็นไปไม่ได้ถ้าไม่มีอุปสรรคและปัญหา เพราะอุปสรรคและปัญหานั้น คือโอกาสและความท้าทายให้ตัวผู้วิจัยได้ฝึกและแก้ไข ในความสามารถทำให้มีทักษะในการจัดการปัญหาได้มากขึ้น ดังนั้นการมีปัญหามุ่งถึงการพัฒนา การมีอุปสรรคและปัญหาทำให้เกิดการพัฒนาในตัวของผู้วิจัยเป็นอย่างมาก หลังจากที่เราสามารถแก้ไขปัญหาเหล่านั้นได้ จึงเกิดการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ร่วมสมัยที่สะท้อนความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ จึงมีข้อเสนอแนะในการแก้ไขปัญหาเพื่อเป็นประโยชน์ในการพัฒนางานทางด้านนาฏศิลป์ไทยร่วมสมัย จากที่ผู้วิจัยทราบถึงปัญหา สาเหตุของการเกิดปัญหา ผลกระทบของปัญหา และแนวทางการแก้ไขนั้น ผู้วิจัยต้องระลึกอยู่เสมอว่า ในการเกิดปัญหานั้นต้องมีวิธีการแก้ไขปัญหาที่แตกต่างวิธีกันออกไป ไม่สามารถใช้วิธีการแก้ไขปัญหาที่เหมือนกันได้ในทุกปัญหาที่เกิดขึ้น เพื่อในการแก้ไขปัญหาในการทำงานให้ประสบผลสำเร็จและมีประสิทธิภาพ และประสิทธิผลนั้น ผู้วิจัยความนึกถึงผลดีและผลเสียตามหลักการ แนวนิยมความเรียบง่ายด้วยเช่นกัน ส่วนในการทดลองสร้างสรรค์การแสดงที่ผ่านมาการจัดการทดลองทำการแสดง ณ UTCC Performing Art คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย ในวันที่ 15 เดือน มีนาคม พ.ศ. 2566 เวลา 15.00 น.-16.00 น. ที่ผ่านมาสิ่งที่เป็นปัญหาที่สุดสำหรับการทดลองจัดการแสดงนั้นคือเวลาของนั้นแสดงและเวลาในการใช้พื้นที่ของมหาวิทยาลัยหอการค้าซึ่งเวลานักแสดงที่ว่างมาซ้อมจะเป็นช่วงคาบเกี่ยวกับเวลาของสถานที่ ที่จะใช้ฝึกซ้อมและแสดง โดยจะเป็นเวลาที่มีการเรียนการสอนในช่วงเวลาที่จะฝึกซ้อมการแสดง โดยการแก้ไขปัญหาในครั้งนี้ผู้วิจัยจึงเลือกที่จะหลีกเลี่ยงการซ้อมในเวลาที่มีการเรียนการสอนโดยในช่วงที่มีการเรียนการสอน ผู้วิจัยจะปล่อยนักแสดงไปพักรับประทานอาหาร และฝึกซ้อมการแสดงของตัวนักแสดงเองในอีกห้องหนึ่งที่เป็นห้องเรียนที่ว่าง แต่ไม่ได้สะดวกต่อการซ้อมมากนักก็มีพื้นที่พอประมาณในการของซ้อมของตัวนักแสดงเองได้ ซึ่งประเด็นนี้ผู้วิจัยสามารถแก้ไขปัญหาไปได้อย่างราบรื่น จากการเกิดอุปสรรคและปัญหาทั้งหมดที่เกิดขึ้น ดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยตระหนักได้ว่า หลังจาก

ที่ทราบถึงปัญหาและสาเหตุของปัญหาแล้วนั้น ผู้วิจัยต้องพึงระลึกอยู่เสมอว่าการแก้ไขปัญหามิ่ววิธีที่แตกต่างกันออกไป เราอาจจะใช้วิธีเหมือนคนอื่นไม่ได้ การเกิดปัญหาย่อมเป็นพัฒนาตัวผู้วิจัยอีกด้วย ประกอบกับการใช้ใจเป็นที่ตั้งในการแก้ไขปัญห เวลาที่ร่างกายของเราถูกใช้งานจนหนักทำให้ไม่มีเวลาพักผ่อน เกิดความเคร่งเครียดกับงานมากเกินไป ย่อมจะส่งผลกระทบต่อตัวเองและจิตใจ ดังนั้นการมีเวลาหยุดพักในช่วงเวลาหนึ่งเพื่อทำให้ร่างกายและสมองผ่อนคลายจากความเหนื่อยล้าในการทำงานและเพื่อเปิดกว้างในสมองได้เกิดความคิดใหม่ ๆ รวมไปถึงทำให้เกิดสติ ซึ่งสติเป็นสิ่งที่จำเป็นมากในการทำงาน ทำให้เรามีวิธีการพูด วิธีการคิด และการวางแผนงานที่ดีขึ้น จนทำให้เราสามารถแก้ไขปัญห และอุปสรรคที่เกิดขึ้น ในเรื่องของสถานที่และเวลา จึงเกิดการแก้ไขปัญห อย่างถูกต้องราบรื่น ยังทำให้เรายอมรับฟังความคิดเห็นแบบมีเหตุผล เพราะเรามีสติที่ไม่ให้นำอารมณ์ส่วนตัวเข้ามาเกี่ยวข้องกับการทำงาน ซึ่งถ้าขาดสติจะทำให้การแก้ไขปัญห และอุปสรรคที่เกิดขึ้นล้มเหลวได้

5.3 ข้อเสนอแนะ

จากการทดลองการวิจัยเพื่อสร้างสรรค์การแสดงนาฏยศิลป์ไทยที่สะท้อนความรักของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะแก่ผู้สนใจดังนี้

- 1.) ความหลากหลายทางเพศนั้นมีหลายรูปแบบผู้ที่สนใจสามารถนำไปปรับใช้ในการสร้างและพัฒนาการแสดงในรูปแบบอื่นได้
- 2.) ผู้ที่สนใจสามารถนำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับเพศทางเลือกผ่านการสร้างสรรค์การแสดงในมุมมองด้านอื่นของเพศทางเลือกได้อีก
- 3.) กระบวนการในการสร้างสรรค์งานการแสดงต่าง ๆ มีความซับซ้อนและสำคัญ ผู้วิจัยและนักแสดงต้องมีความตั้งใจร่วมกันเป็นหนึ่งเดียวเพื่อที่จะพัฒนาการแสดงและสร้างสรรค์การแสดงไปพร้อมกัน
- 4.) การสร้างสรรค์งานการแสดงมีเวลาเป็นสิ่งสำคัญ ฉะนั้นผู้วิจัยควรจัดการและบริหารให้ดี เพราะจะได้ไม่เกิดปัญหาในภายหลัง
- 5.) ในการสร้างสรรค์ผู้วิจัยต้องยึดหลักและคำนึงถึงพื้นฐานที่นำมาเป็นหลักในการแสดงเพื่อให้เกิดการแสดงรูปแบบใหม่ที่อยู่บนพื้นฐานหลักที่นำไปใช้ในการสร้างสรรค์การแสดง
- 6.) เคารพ เชื้อมั่น และรับฟังความคิดเห็นในตัวผู้แสดง ไม่นำอารมณ์ส่วนตัวมาใช้ในการฝึกซ้อมและการสร้างสรรค์การแสดง
- 7.) ผู้สร้างสรรค์ควรมุ่งเน้นถึงประโยชน์แก่สังคมโดยรวม เพื่อเป็นพื้นฐานแก่การให้สิ่งดี ๆ ในสังคม
- 8.) ผู้สร้างสรรค์ควรเปิดใจให้กว้างรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นทั้งคำติและคำชม เพื่อนำมาพัฒนาการแสดงให้ดียิ่งขึ้นไป

การทำงานการสร้างสรรคการสดงนั้นเป็นสิ่งที่ไมใช่เรื่องยาก และก็ไมใช่เรื่องงายแต่ต้องอาศัยการจัดการอยางเป็นระบบ ผสมกับความตั้งใจและความคิดที่จะสร้าสรคตลอดเวลา เพื่อให้เกิดผลงานที่ดีและเป็นประโยชน์และสร้าคุณค่าแก่งสังคมต่อไป

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

บรรณานุกรม

- กฤตยา อาชวนิจกุล. (2554). เพศวิถีที่กำลังเปลี่ยนแปลงไปในสังคมไทย ประชากรและสังคม เรื่องเพศใน สังคมไทย ปฏิบัติการสังคมไทยในการควบคุมเชื้อกับเพศสภาวะและเพศวิถีที่เปลี่ยนไป มหาวิทยาลัยมหิดล. <http://www2.ipsr.mahidol.ac.th/ConferenceVII/Download/2011-Article-03.pdf>
- กาญจนา ตวงสุวรรณ. (2556a). เพศทางเลือก (Publication Number 7-8) มหาวิทยาลัยศิลปากร].
- กาญจนา ตวงสุวรรณ. (2556b). เพศทางเลือก (Publication Number 10-11) มหาวิทยาลัยศิลปากร].
- ดร.บุญรอด บุญเกิด. (2560). สื่อเพื่อการเปลี่ยนแปลง "การทำงานร่วมกับสื่อในประเด็นเพศวิถี อัตลักษณ์ทางเพศสถานะ การแสดงออกและลักษณะทางเพศในประเทศไทย". https://www.undp.org/sites/g/files/zskgke326/files/migration/th/UNDP_Thailand_TH-tool-for-change-thai.pdf
- ดวงพร ช่างทอง. (2561). การสมรสเท่าเทียมกลุ่มคนหลากหลายทางเพศ (LGBTQI+) มีพื้นที่แค่ไหน สังคม. https://www.parliament.go.th/ewtadmin/ewt/elaw_parcy/ewt_dl_link.php?nid=2655
- มณิศา วศินารมณ. (2561). การสร้างสรรค์นฏกรรมตามนโยบายการปกครอง. <https://he02.tci-thaijo.org/index.php/Veridian-E-Journal/article/view/161095>
- รพินทร์ภัทร์ ยอดหล่อชัย. (2562). ความหลากหลายทางเพศในสังคมไทย. <https://smarterlifebypsychology.com/2019/09/16/%e0%b8%84%e0%b8%a7%e0%b8%b2%e0%b8%a1%e0%b8%ab%e0%b8%a5%e0%b8%b2%e0%b8%81%e0%b8%ab%e0%b8%a5%e0%b8%b2%e0%b8%a2%e0%b8%97%e0%b8%b2%e0%b8%87%e0%b9%80%e0%b8%9e%e0%b8%a8%e0%b9%83%e0%b8%99%e0%b8%aa%e0%b8%b1/>
- โรงพยาบาลพริ้นซ์สุพรรณภูมิ. (2565). ทำความรู้จัก LGBTQ+ โอบกอดความหลากหลายที่ "ไม่จำเป็นต้องรักษา". <https://www.princsuvarnabhumi.com/news/-LGBTQ>
- วิรุณ ตั้งเจริญ. (2555). ศิลปกรรมร่วมสมัย: การเรียนรู้ และสร้างสรรค์ CONTEMPORARY ART: LEARNING AND CREATIVITY. วารสาร สถาบัน วัฒนธรรม และ ศิลปะ, 14(1), 14-14.
- สุพจน์ จุกลิ้น. (2563). การสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ เรื่อง พระลอ ตอน "ศึกโหม่งพราย" จากนวนิยาย ความเรียบง่าย (Publication Number 2)

สุรพล วิรุฬห์รักษ์. (2557). วารสารราชบัณฑิตยสถาน ปีที่ 39 ฉบับที่ 3 เรื่อง "นาฏยทฤษฎี".

<https://www.orst.go.th/FILEROOM/CABROYINWEB/DRAWER004/GENERAL/DATA0000/000000038.FLP/html/120/>

อรรถภณ วชิรวัชร ชนิสรา สิริอแสง. (2563). ศึกษาตำนานความเชื่อด้ายแดงแห่งโชคชะตาของชาวจีน

Study the legend of the Chinese red thread beliefs (Publication Number 4)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	นาย อติสร มหาสัทธา
วัน เดือน ปี เกิด	11 มกราคม 2535
สถานที่เกิด	ปัตตานี
วุฒิการศึกษา	ระดับประถมศึกษา โรงเรียนอนุบาลปัตตานี จ.ปัตตานี ระดับมัธยมต้น โรงเรียนเดชะปัตนยานุกูล จ.ปัตตานี ระดับมัธยมปลาย วิทยาลัยนาฏนครศรีธรรมราช ระดับปริญญาตรี คณะศิลปนาฏดุริยางค์ สถาบันพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม
ที่อยู่ปัจจุบัน	ที่อยู่ 463/5 หมู่บ้านปิ่นเกล้าวิลล่า ซอย 13 แขวงอรุณอมรินทร์ เขต บางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร 10700
รางวัลที่ได้รับ	- รางวัลนริศรานุวัดติวงศ์ ปี 2553 ระดับมัธยมศึกษา ในด้านนาฏศิลป์ไทย สาขาโขนพระ - รางวัลนริศรานุวัดติวงศ์ ปี 2557 ระดับปริญญาตรี. ในด้านนาฏศิลป์ไทย สาขาโขนพระ - ชนะเลิศรางวัลเหรียญเงิน ระดับโลก ในการประกวดเต้นวัฒนธรรมร่วม สมัย 2014 ในงาน IYF Culture Dance Festival ณ ประเทศ เกาหลีใต้